

Marc Levy

Dönmek Mümkün Olsa

ÇEVİRİ: CAN BELGE

CAN

MARC LEVY

Dönmek
Mümkün Olsa

Si c'était à refaire, Marc Levy

© 2012, Marc Levy / Versilio

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mart 2013

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Ayça Sezen

Kapak tasarımı: © Raul Fernandes & Photo 12/Alamy

Kapaktaki fotoğraf: © Karine Belouaar

Kapak uygulama: Act creative

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

ISBN 978-975-07-1786-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

MARC LEVY

Dönmek
Mümkün Olsa

ROMAN

Fransızca aslından çeviren

Can Belge

MARC LEVY, 1963 yılında Fransa'da doğdu. 17 yaşında Kızılhaç örgütüne katıldı, altı yıl boyunca gönüllü olarak hizmet verdi; bir yandan da Paris-Dauphine Üniversitesi'nde öğrenimini sürdürdü. Yirmi üç yaşında ülkesinden ayrılıp ABD'ye yerleşti. Yedi yıl sonra, iki arkadaşıyla birlikte bir mimarlık şirketi kurmak üzere Fransa'ya geri döndü. On yıl boyunca bu şirketi yönetti. 40 yaşına yaklaştığı günlerde, oğluna anlattığı hikâyeleri kâğıda dökmeye karar verince ilk romanı *Keşke Gerçek Olsa* ortaya çıktı. Dünya çapında büyük bir başarı elde eden kitap, aylarca çoksatar listelerinin başından inmedi ve otuza yakın dile çevrildi. Yazarın ikinci romanı *Neredesin?* ilkinin aratmayacak bir başarıyla çok geçmeden bir milyon satış rakamına ulaştı. 2003'te yayımladığı *Sonsuzluk İçin Yedi Gün*, Fransa'da 2003'ün en çok satan romanı oldu. 2004'te yayımlanan *Gelecek Sefere*; aşk, mizah ve masalsi öğelerle ördüğü romanlarının son halkası oldu. Levy, 2005'te *Keşke Gerçek Olsa*'nın devam romanı *Sizi Tekrar Görmek*'i yayımladı. Bir kısa metrajlı filmi de (*La lettre de Nabila*) bulunan yazar Londra'da yaşıyor.

Marc Levy'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Keşke Gerçek Olsa, 2001

Neredesin?, 2004

Sonsuzluk İçin Yedi Gün, 2005

Gelecek Sefere, 2007

Sizi Tekrar Görmek, 2007

Dostlarım Aşkларım, 2008

Özgürlük İçin, 2009

Birbirimize Söyleyemediğimiz Onca Şey, 2010

Gölge Hırsız, 2011

İlk Gün, 2012

İlk Gece, 2012

Louis, Georges ve Pauline'a

Başkalarından vazgeçebildiğimiz gibi, kendimizden
de vazgeçebilseydik çok mutlu olurduk.

MADAME DU DEFFAND

1

Kalabalığa karışmak, kimse farkına varmadan; kimse-
nin aklında ne olduğuna dair bir şey bırakmadan bu tuhaf
dramı oynamak.

Eşofman dikkat çekmemek için uygun bir kıyafet. Sa-
bahın yedisinde, River Park boyunca koşan çok olur. Za-
manın dakikalara indirgendiği, herkesin sinirlerinin sı-
nandığı bir şehirde insanlar koşar; vücudu zinde tutmak
için, önceki akşam kaçan ölçüyü telafi etmek için, gele-
cek günün stresini göğüsleyebilmek için koşarlar.

Bir bank; ayağını oturma yerine koymuş, hedefin yak-
laşmasını beklerken ayakkabısını bağlıyor. Önüne düşen
kapüşonu görüş alanını kısıtlıyor ama yüzünü saklaması-
nı da sağlıyor. Nefeslenmek ve elinin titremesini engelle-
mek için buna ihtiyacı var. Terlemesinin ise hiçbir önemi
yok, nasıl olsa dikkat çekmiyor, hiçbir şeyi ele vermiyor,
herkes terliyor burada.

Görüş alanına girdiğinde, bırak geçsin, biraz beklersin,
sonra küçük adımlarla yeniden başlarsın yürümeye. Uy-
gun âna kadar mesafeyi korumak lazım.

Bu sahne yedi defa tekrarlanmıştı. Haftanın her günü,
aynı saatte. Her seferinde, harekete geçme arzusu biraz
daha karşı konulamaz hale gelmişti. Ama başarı için iyi
bir hazırlık gerekiyordu. Hata yapma hakkı yoktu.

İşte, her zamanki gibi Charles Sokağı'ndan iniyor.

West Side Otoyolu'nun ilk dört şeridini geçmek için kırmızının yanmasını bekliyor. Arabalar şehrin kuzeyine doğru gidiyorlar, insanlar işlerinin olduğu bölgeye doğru yöneliyorlar

Refüje geldi. Trafik lambasındaki ışıklı ufak adam yanıp sönmeye başladı bile. TriBeCa'yla Financial District'e doğru arabalar tampon tampona ilerliyorlar, yine de yola atılıyor. Her zamanki gibi çalan kornalara elini kaldırıp havaya diktiği orta parmağıyla cevap veriyor. Sola sapıyor ve Hudson Nehri'ne paralel uzanan yaya yolunu izliyor.

Diğer koşucuların arasında yirmi blok geçecek, formda olmayanları geride bırakmaktan zevk alacak, ondan hızlı olanlara küfredecek. Aslında daha iyi değiller, sadece on ya da yirmi yaş küçükler. On sekiz yaşındayken şehrin bu kısmı pek revaçta değildi, ama buraya gelip soluğu kesilen ilk grupta o da vardı. Vaktiyle burada kazıklar üstünde uzanan ve bugün artık pek kalmayan doklar balık ve pas kokardı. Kan kokusu. Yirmi yılda şehri ne çok değişmişti, gençleşmiş, güzelleşmişti; oysa aynı yıllar onun yüzünde izler bırakmaya başlamıştı

Nehrin öte yakasında, gün doğumuyla birlikte Hoboken'ın ışıkları sönyordu, onların hemen peşinden de Jersey City'ninkiler.

Onu gözden kaybetmemeli; Greenwich Sokağı'nın kestiği yere geldiğinde yaya yolundan ayrılacak. Oraya varmadan harekete geçmeli. Her zamanki *mocaccino*'sünü söylemek üzere Starbucks'a varamayacak bu sabah.

4 Numaralı Rihtım'ı geçerken, fark edilmeden onu izleyen gölge ona yetişmiş olacak.

Son bir blok kaldı. Adımları hızlandırmalı ve geçiş daraldığı için yavaş koşanların hızlı koşanları sinir ettiği bu bölgenin daimi kalabahçına karışmalı. Bıçağın ucu kolunun altına kayıyor, kararlı eliyle onu sıkıca tutuyor.

Kuyruksokumuyla son kaburganın üstüne doğru vurmali. Sert ve tek bir darbe. Böbreği delmek için bir kere derinlemesine sokup çıkarmalı ve oradan abdominal aor-

ta çıkmalı. Geri çekerken, bıçağın ucu, çıktığı yolda onarılamaz yırtıklara sebep olacak, ne olup bittiğinin anlaşılması, yardım gelmesi, hastaneye götürülmesi, ameliyathaneye alınması zaman alacak. Bütün sirenleri öttürseniz de sabahın en kalabalık saatinde hastaneye ulaşmak kolay değil. Trafik bu kadar yoğunken ambulans şoförü çaresizliğine yanmaktan başka bir şey yapamaz.

İki sene önce, belki ufak bir kurtuluş ihtimali olabilirdi. Gayrimenkul fırsatçılarına kıyak olsun, diye St. Vincent Hastanesi'ni kapattıklarından beri, en yakın acil müdahale merkezi doğuda, River Park'ın karşısında bulunuyor. Kanaması çok fazla olacak, varana kadar kanı tamamen boşalacaktır.

Çok acı çekmez, o kadar çok olmaz. Sadece üşüyecektir, gittikçe daha fazla üşüyecektir. Tir tir titreyecek, kol ve bacakları yavaş yavaş hislerini kaybedecek, dişleri birbirine vuracak, istese de konuşamayacaktır. Zaten ne söyleyebilir ki? Sırtında şiddetli bir batma hissi olduğunu mu? Temiz iş olacak! Polis ne sonuç çıkarabilir ki bundan?

Kusursuz cinayet diye bir şey vardır, en iyi polisler bile meslek hayatlarının sonunda, arkalarında bıraktıkları çözülmemiş olaylar silsilesinin vicdanlarına yük olduğunu itiraf ederler.

İşte uygun hizaya geldi şimdi. Hareket defalarca bir kum torbası üzerinde denenmişti. Ama sivri uç insan etine girdiğinde duyulan his başkaydı. Önemli olan bir kemiğe rast gelmemek. Bel omuruna dayandın mı yandın. Bıçağın ucunun ete daldıktan hemen sonra yenin içine geri dönmesi gerek.

Sonra, aynı hızda koşmaya devam etmeli, geri dönüp bakma isteğine karşı koymalı ve fark edilmeden diğer koşucuların arasına karışmalı.

Saatlerce hazırlık, sadece birkaç saniyelik eylem için.

Ölmek için daha fazla zamana ihtiyaç duyacak, muhtemelen bir çeyrek saate, ama bu sabah saat yedi buçuk sularında, ölmüş olacak.

Mayıs 2011

Andrew Stilman, *New York Times*'ta muhabir. 23 yaşındayken, satır başına para alarak başladığı meslekte basamakları birer birer tırmandı. Dünyanın en saygın gazetelerinden birinden basın kartı almak çocukluk hayaliydi. Her sabah, 8. Cadde'deki 860 numaranın çift kanatlı kapılarını geçmeden evvel, Andrew başını kaldırıp durumunun tadını çıkarır. Ön cepheyi süsleyen kabartmaya bir göz atıp kendi kendine, benim ofisim burada, binlerce yazar bozuntusunun kapısından bir kerecik olsun içeri girmeyi hayal ettikleri bu kutsal basın tapınağının içinde, der kendi kendine.

Dört sene arşivde çalıştıktan sonra "Günlük Haberler" köşesinin ölüm ilanları bölümünde yardımcı yazarlık işini kaptı. Ondan önceki kadın yazar, iş çıkışı bir otobüsün altında kalarak vaktiyle kendi kaleme aldığı sütunlardaki yerini almıştı. Siparişini internetten verdiği iç çamaşırının kargo teslimatına yetişmek için fazla acele etmişti. Pamuk ipliğine bağlı hayatlar!

Andrew Stilman'ın sonraki beş senesi de, imzasız yaptığı bu yoğun çalışmayla geçti. Ölüm sütunları asla imzalı yayımlanmaz, günün onuru sadece ölüye aittir. Beş sene boyunca, iyi ya da kötü hatıra olmaktan öteye gidememiş, öyle kalmış insanlar hakkında yazmak. Bin sekiz yüz yirmi beş gün ve her akşam, 19.30'la 20.15 arasında

40. Sokak'taki Marriott Otel'in barında içilen yaklaşık altı bin martini.

Her kadehte üç zeytin olurdu ve sigara izmaritiyle dolu bir küllüğe tükürülen her çekirdekle, Andrew kendi kaleme aldığı sönmüş bir hayatla ilgili o gün yazdığı bir yazıyı kafasından def ederdi. Belki de Andrew'yu alkole yaklaştıran, ölümlerle bu denli sıkı fıkı yaşamaktı. Dördüncü "ölüler" yılında Marriott Otel'deki barın barmeni, sadık müşterisinin susuzluğunu giderebilmek için altı kadeh doldurmak zorunda kalır olmuştu. Andrew ofisine sık sık kül rengi bir suratla, göz kapakları ağırlaşmış ve ceketiyle yakası buruşmuş bir halde gelirdi, ama gazetesinin ortak alanlarında takım elbise, kravat ve kolalı gömlek mecburi değildi, hele kendi çalıştığı odada hiç değildi.

Ya kaleminin zarafeti ve açıklığı ya da aşırı sıcak geçen bir yazın sonuçları nedeniyle, işgal ettiği sütunlar kısa sürede iki tam sayfaya yayıldı. Gazetenin üç aylık bilançosu çıkarılırken, finans bölümünden istatistik düşkünü bir analist, ölüm ilanlarından alınan ücretin ok gibi yükseldiğini fark etti. Acılı aileler ne çok üzüldüklerini göstermek için daha fazla satır satın alıyorlardı. Rakamlar iyi olduğu zaman, büyük şirketler içinde kulaktan kulağa hızla yayılırlar. Sonbahar başında göreve gelen yönetim kademesi bu sonuçları ele alıp artık tanınan yazarını ödüllendirmeye karar verdi. Andrew Stilman hâlâ aynı "Günlük Haberler" bünyesinde olmakla birlikte, rakamları acınacak halde olan evlilik bölümünün yazarlığına getirildi.

Andrew'nun hep değişik fikirleri olurdu, hiçbir zaman fikirsiz kalmazdı, müdavimi olduğu bardan bir süre vazgeçip şehrin çeşitli eşcinsel gruplarının takıldığı şık ortamlara girmeye başladı. Artık saymadığı martinileri peş peşe götürürken bir yandan da herkese kartvizitini dağıtıp, dinlemek isteyene, gazetesinin başka gazetelerin sütunlarına taşımak istemeyeceği türden bile olsa, her türden evlilik duyurularını memnuniyetle yayımlayacağını anlatıyordu. Eşcinsel evlilik henüz New York eyaletinde yasallaşmamıştı, adı bile geçmiyordu; ama basın,

özel bir çerçeve içinde, gönüllülüğe bağlı olarak rıza gösterilen bütün bağlılık yeminlerine yer vermekte özgürdü; sonuçta, niyetti önemli olan.

Üç ay içinde, “Günlük Haberler” pazar nüshasında dört tam sayfaya yayıldı ve Andrew Stilman’ın maaşı da önemli ölçüde arttı.

Bunun üzerine alkol tüketimini azaltmaya karar verdi. Bunu sırf karaciğerini korumak için değil, bir Datsun 240Z aldığı için de yaptı. Çocukluğundan beri istiyordu bu modeli. Polis, alkollü araba kullananları hiç hoş görmüyordu artık. Ya içecek, ya araba kullanacaktı... En yakın arkadaşı koleksiyon arabaları konusunda uzmanlaşmış bir garaja sahipti, onun garajında kusursuz bir onarımdan geçmiş eski bir arabaya deli gibi vurulan Andrew, seçimini yapmıştı. Marriott Otel’in barına gitmeye yeniden başlasa da, artık gecede iki kadehten fazlasını içmiyordu, perşembeler hariç.

Birkaç sene sonra, tam da bir perşembe günü, Marriott’ın barından çıkarken Valérie Ramsay’le burun buruna geldi Andrew. Kadın da onun kadar sarhoştü ve ayağı bir gazete kutusuna takılıp kaldırımın orta yerinde kıç üstü yere oturduğu için delice bir gülme krizine tutulmuştu.

Andrew onu hemen tanımıştı ama yüz hatlarından değil –zira yirmi yıl önceki halinden eser kalmamıştı– kahkahasından tanımıştı. Göğüslerini titreten, unutulmaz bir kahkaha. Valérie Ramsay’in memeleri ergenliği boyunca Andrew’nun aklından çıkmamıştı.

Kolejde tanışmışlardı. Ponpon kızlar ekibinde olan Valérie –yerel futbol takımının renklerinde seksi kıyafetlere bürünen şu piliçler– kendisiyle biraz fazla dalga geçtiği için kızlardan biriyle soyunma odasında ettiği anlamsız bir kavga nedeniyle takımdan atılmış ve okulun koro grubuyla yetinmek zorunda kalmıştı. Dizlerindeki kırık zedelenmesinden mustarip Andrew’ya ise her türlü sportif faaliyet zaten yasaktı, kırık dak ameliyatını da ancak seneler sonra, dans etmeye düşkün bir kız yüzünden

olmuştu. Andrew da, başka bir şey yapamadığı için bu koroya ses verenlerden biriydi.

Okulun sonuna kadar Valérie'yle flört ettiler. Yatmamışlardı doğrusu, ama şehvet mektebinin sıralarında eğlenmeye yetecek kadar el ve dil dolaştırmışlardı. Andrew, Valérie'nin cömert hatlarının tadını bol bol çıkarmıştı.

Başka birinin elinden yaşadığı ilk orgazmını da Valérie'ye borçluydu. Bir maç akşamı ıssız soyunma odasına sızan iki kumru, orada her zamankinden daha ileri gitmiş, sonunda Valérie bir elini Andrew'nun kot pantolonunun içine sokmaya cesaret etmişti. On beş saniyelik baş dönmesinin peşinden Valérie gülmeye başlamış, böylece harekete geçen memeleri Andrew'nun anlık zevkinin ömrünü uzatmıştı. İlk sefer hiçbir zaman unutulmaz.

“Valérie?” diye kekeleydi Stilman.

“Ben?” dedi aynı derecede şaşırان Valérie de.

Kolejde herkes ona Ben derdi, nedenini hatırlaması imkânsızdı; yirmi senedir onu bu isimle çağıran olmamıştı.

Valérie ayakta duramaz halini açıklayabilmek için kolej yıllarından beri yapamadıkları türden bir kızlar buluşmasını bahane etti. Kendisi de daha iyi durumda olmayan Andrew ise, iki yıl önce olduğuna değinmeden, aldığı terfiyi bahane etti; iyi haberleri kutlamak için zamanaşımı yoktu nasıl olsa.

“N'apıyorsun New York'ta?” diye sordu Andrew.

“Burada oturuyorum,” dedi Valérie, Andrew kalkmasına yardım ederken.

“Uzun zamandır mı?”

“Bir hayli, ne kadar diye sorma, hesaplayacak durumda değilim. Sen ne yaptın asıl?”

“Hep yapmak istediğim şeyi. Sen ne yaptın?”

“Yirmi yıl geçti aradan, uzun bir hikâye,” dedi Valérie, eteğindeki tozları silkelerken.

“Dokuz satır,” diye iç çekti Andrew.

“Dokuz satır da ne?”

“Yirmi yıllık ömür, eğer bana bırakırsan, dokuz satırda özetlerim.”

“Yapamazsın.”

“Bahse girer misin?”

“Nesine olduğuna bağlı.”

“Yemeğine.”

“Hayatımda biri var Andrew,” diye cevabı yapıştırdı Valérie.

“Ben de sana otelde bir gece teklif etmedim zaten. Joe’s Shanghai’da Çin mantısı önerdim... Hâlâ düşün müsün Çin mantısına?”

“Olmaz mıyım!”

“Erkek arkadaşına, eski kız arkadaşlarından biri olduğumu söylemen yeterli.”

“Ama önce benim son yirmi senemi dokuz satıra sığdırmayı becermen gerekiyor.”

Valérie ağzının kenarını hafifçe kaldırdığı küçük tebessümüyle baktı Andrew’ya, hâlâ Ben diye çağrıldığı dönemde, Fen binasının arkasındaki müstemilatta buluşmayı teklif ettiğinde de gösterdiği, bir kırışık bile eklenmemiş o tebessümle.

“Tamam,” dedi Valérie, “son bir kadeh eşliğinde sana hayatımı anlatacağım.”

“Bu barda olmaz, burası çok gürültülü.”

“Ben, eğer bu akşam beni eve atacağını sanıyorsan, yanlış kızla birliktesin.”

“Aklımdan bile geçmedi Valérie, ikimizin de gidip bir şeyler yemeye ihtiyacı var besbelli. Aksi halde, boşuna bahse girmiş olacağız diye korkuyorum.”

Andrew haksız değildi. Kalkmasına yardım ettiğinden beri Valérie 40. Sokak’ın kirli kaldırımının üstünde ayakta durabilse de, bir geminin güvertesinde sağa sola sallanıyor gibi hissediyordu kendini. Bir şeyler yemeye itirazı olamazdı. Andrew bir taksi çağırdı ve şoföre’ SoHo’da, müdavimi olduğu bir gece kulübünün adresini verdi. On beş dakika sonra Valérie masada karşısma oturuyordu.

Valérie Indianapolis Üniversitesi’nden burs kazanmıştı. Başvurduğu bütün üniversiteler arasında adaylığını kabul eden tek üniversite orası olmuştu. Orta Batı, hiçbir

zaman genç kızın hayallerini süsleyen bir yer olmamıştı, ama daha cazip bir yerden cevap bekleme lüksü de yoktu. Eğitimi için sunulan bu mali yardım olmaksızın bir Poughkeepsie (New York eyaletinin kuzeyinde, ikisinin de büyüdükleri kasaba) barında garsonluk yapmaktan öte bir geleceği olamayacaktı.

Sekiz sene sonra, cebindeki veterinerlik diplomasıyla, Valérie Indiana'yı terk etmiş ve hırslı genç kızların çoğu gibi gelip Manhattan'a yerleşmişti.

"New York'a düşmek için Indiana'da koca bir veterinerlik bölümünü mü bitirdin?"

"Ne var bunda?" diye sordu Valérie.

"Hayalin kanişlerin kışıklarını muayene etmek miydi senin?"

"Çok aptalsın Andrew!"

"Kırıcı olmak istemem ama Manhattan'ın hayvan bakımından çok zengin olmadığını kabul et. Upper West Side'daki ihtiyarların köpeklerini saymazsak, müşterin kim peki?"

"İki milyon bekârın yaşadığı bir şehirde, ev hayvanlarının ne kadar önemli bir rol oynadığını bilsen şaşarsın."

"Anladım, *hamster*'ları, japon balıklarını ve kedileri de iyileştiriyorsun."

"Atlı Polis Teşkilatı'nın resmî veterineriyim. Atlarıyla ilgileniyorum. Aynı zamanda teşkilatın köpeklerine de bakıyorum, ki içlerinde hiç kaniş yok. Sadece ceset arama işi için labradorlar, emekliliği yaklaştırmış birkaç Alman kurt köpeği, uyuşturucu işinde uzman *retriever*'lar ve patlayıcı için de *beagle*'lar var."

Andrew birbiri ardına kaşlarını kaldırdı. Bu numarayı gazetecilik eğitimi sırasında öğrenmişti. Bu daima muhabibinin özgüvenini sarsardı. Biriyle röportaj yaptığında ve anlatılanın doğruluğundan şüphe duyduğunda kaşlarına hep bu dansı yaptırır, "müşterisi"nin tepkisine bakarak yalan mı söylüyor, doğru mu söylüyor, anlamaya çalışırdı. Ama Valérie'nin ifadesi onu ele vermedi.

"Doğrusu," dedi şaşırılmış bir şekilde, "bu kadarını bek-

lemiyordum. Peki şimdi polis teşkilatında mısın, yoksa veteriner misin sadece? Yani demek istediğim, bir polis kimliğin ve tabancan var mı?”

“Seni son gördüğümünden beri epey olgunlaşmışsın Ben’ciğim.”

“Kandırdın mı beni?”

“Hayır ama suratın öyle bir asıldı ki, okuldaki halini yeniden görmüş gibi oldum.”

“Veteriner olmuş olman beni şaşırtmadı,” diye lafa devam etti Andrew. “Hayvanları daima sevmişsindir. Bir gece beni annemlerin evinden arayıp acele evden kaçmam ve yanına gelmem için yalvarmıştın; aniden arzularının kabardığını sanmıştım. Halbuki hiç alakası yoktu. Okuldan dönüşte yolda bulduğun leş gibi kokan ve bir ayağı kırık ihtiyar bir köpeği taşıtmıştın bana. Gecenin bir yarısı veterineri uyandırmıştık.”

“Bunu hatırlıyor musun, Andrew Stilman?”

“Aramızda ne geçtiyse hatırlıyorum, Valérie Ramsay. Ve şimdi bana, Poughkeepsie sinemasında seni boşu boşuna beklediğim öğleden sonrayla, yeniden ortaya çıktığın geçen gece arasında neler olduğunu anlat bakalım biraz.”

“Sabah postasında, Indianapolis Üniversitesi’nin kabul mektubunu buldum ve bir gün daha bekleyecek halim yoktu. Bavulumu hazırladım. Yaptığım bütün yaz işleri ve bebek bakıcılığı sayesinde biriktirdiğim parayla evi ve aynı akşam da Poughkeepsie’yi terk ettim. Annemle babam arasındaki karıkoca kavgalarına daha fazla seyirci olmak zorunda kalmayacağım için fazlasıyla mutluydum. Zaten beni istasyona kadar geçirmeye bile gelmediler. Düşünebiliyor musun? Ama eski dostuna ayıracak sadece dokuz satırın olduğu için, seni üniversite hayatımın ayrıntılarına boğmayacağım. New York’a geldikten sonra çeşitli veteriner kliniklerinde ufak tefek işler buldum. Bir gün bir polis ilanına cevap verdim ve vekâleten bir iş kap-tım. İki yıldır da bu işi asaleten sürdürüyorum.”

Andrew yanlarından geçen garson kızdan iki kahve istedi.

“Poliste veteriner olman fikri hoşuma gitti. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla ölüm haberi ve evlilik ilanını yazdım. Ama bu meslek aklımın ucundan bile geçmemişti. Hatta böyle bir meslek olduğundan dahi haberim yoktu.”

“Tabii ki var.”

“Sana çok kırılmıştım, biliyorsun.”

“Neden?”

“Bana hoşça kal demeden kaçtığın için.”

“Fırsatını bulduğum an gideceğimi söylediğim tek kişi sendin.”

“Bunu bir ön bildirim olarak almamıştım. Şimdi sen söyleyince bir anlam kazandı.”

“Hâlâ bana kızgın mısın?” diye dalga geçti Valérie.

“Olmalıydım herhalde, ama zamanaşımı diye bir şey var.”

“Peki ya sen, gerçekten gazeteci olabildin mi?”

“Nereden biliyorsun bunu?”

“Biraz evvel sordum ya ne yapıyorsun diye, sen de bana, ‘Hep istediğim şeyi,’ diye cevap verdin... Gazeteci olmak istiyordun.”

“Bunu hatırlıyor musun, Valérie Ramsay?”

“Her şeyi hatırlıyorum, Andrew Stilman.”

“Peki, hayatında biri var mı?”

“Geç oldu,” diye iç çekti Valérie, “eve dönmem lazım. Zaten daha fazla anlatırsam dokuz satıra kesinlikle sığdıramayacaksın.”

Andrew muzipçe sırıttı.

“Joe’s Shanghai’daki yemeği kabul ettiğin anlamına mı geliyor bu?”

“İddianı kazanırsan. Ben sözünü tutan bir kadınıym.”

SoHo’nun ıssız sokaklarından 6. Cadde’ye kadar hiç konuşmadan yürüdüler. Andrew şehrin bu eski mahallesinin bozuk kaldırımlarında yürümesine yardım etmek için Valérie’nin kolunu tuttu. Caddeden yukarı çıkan bir taksiye el edip, arka koltuğa oturmaya çalışan Valérie’ye kapıyı tuttu.

“Sana rastlamak çok hoş oldu, Valérie Ramsay.”

“Benim için de, Ben.”

“Dokuz satırlık yazımı nereye gönderebilirim?”

Valérie çantasını karıştırdı, göz kalemini çıkardı ve Andrew’ya avucunu açmasını söyledi. Oraya telefon numarasını yazdı.

“Dokuz satır... Bunu bana SMS’le de gönderebilirsin. İyi geceler Ben.”

Andrew arabanın kuzeye doğru ilerlemesini izledi. Gözden yittikten sonra, on beş dakika mesafedeki daire-sine kadar yürüdü. Temiz havaya fazlasıyla ihtiyaç duyuyordu. Göz kalemiyle avucunun içine yazılan numarayı ilk bakışta beynine nakşettiği halde, Andrew yol boyu avucunu kapamamaya gayret etti.

Andrew bir insan yaşamını birkaç satıra sığdırma işiy-
le uğraşmayalı epey zaman olmuştu. İki yıldır gazetenin
“Dış Haberler” bölümünde çalışıyordu. Hayata, dünya
düzenine sahiden ilgi duyuyordu ve yurtdışında olanlara
karşı da merakı artmaya başlamıştı.

Eskiden dizgicilerin hazırladığı dizgi tezgâhlarının ye-
rini bugün bilgisayar ekranları aldığı için, yayında çalışan
herkes ertesi günkü gazetede yayımlanacak yazıları görebiliyordu.
Andrew birkaç defa “Dış Haberler” sayfalarında analiz hataları ya da yanlış bilgiler yakalamıştı. Bütün muhabirlerin bir araya geldiği haftalık yayın kurulu toplantılarında yaptığı uyarılar, birçok defa, hatanın okura yansımadan düzeltilmesini sağlamış ve okurdan hoşnutsuzluk mektuplarının alınmasının önüne geçmişti. Andrew'nun başarısının fark edilmesi uzun sürmedi ve sene sonu primiyle, başka bir göreve atanma arasında seçimini hiç zorlanmadan yaptı.

Yeniden bir “hayat hikâyesi” –eski yazdıklarını böyle adlandırmayı severdi– yazma fikri onu gerçekten heyecanlandırmıştı; hatta Valérie'ninkine başlarken bir nostalji kırıntısı bile hissetti.

İki saat ve sekiz buçuk satır sonra yazdıklarını telefonun klavyesine tuşlamış ve ilgisine göndermişti.

Günün geri kalanını Suriye halkının olası ayaklanması

üzerine boş yere yazmaya çalışarak geçirdi. Bu olasılığa meslektaşları imkânsız demiyorlarsa da, düşük ihtimal veriyorlardı.

Konsantre olamıyordu. Bakışları devamlı bilgisayar ekranından ceptelefonuna kayıyordu ama telefonda ses çıkmıyordu. Saat 17.00 civarı telefonun ışıkları yandığında Andrew yerinden fırladı. Ama yanlış alarmdı, kuru temizlemeci gömleklerinin hazır olduğunu bildiriyordu.

Aşağıdaki SMS'i ancak ertesi gün, öğle saatlerinde aldı:

Gelecek perşembe, saat 19.30'da. Valérie

Anında cevap verdi:

Yerini biliyor musun?

Birkaç saniye sonra ekranda kupkuru bir "Evet" görünce bu kadar acele ettiğine pişman oldu.

Andrew yeniden işine döndü ve bunu izleyen yedi gün uslu durdu. Bir damla bile alkol almadı. Tabii onun bakışıyla, alkolü düşük diye birayı alkollü içkiden saymazsak.

Çarşamba günü, önceki akşam bıraktığı takım elbiseyi almak için kuru temizlemecisine uğradı ve gidip kendine yeni bir beyaz gömlek aldı. Bir taraftan da berbere gidip ensesini ve yüzünü tıraş ettirdi. Her çarşamba akşamı yaptığı gibi saat 21.00 sularında, dışarıdan pek iyi görünmemekle birlikte, West Village'ın en iyi balıklarının sunulduğu küçük bir lokantada en yakın dostu Simon'la buluştu. Andrew'nun evi iki adım ötedeydi ve gazeteden geç döndüğü günlerde Mary's Fish'in mutfağı ona kantin görevi görürdü. Simon, her yemekte olduğu gibi, reform yapsın, diye oy verdiği Başkan'ın o reformları yapmasını engelleyen Cumhuriyetçilere saydırırken, Andrew dikkatini toplamakta güçlük çekiyordu, mahallesinde dolanan

turistlere ve gelip geçenlere bakıyordu pencereden.

“Bak, kabul ediyorum, bu çok büyük bir sürpriz ama güvenilir bir kaynaktan geliyor: Obama, Angela Merkel’e âşık olacak.”

“Aslında güzel sayılır,” dedi Andrew dalgın dalgın.

“Ya müthiş bir atlatma haber yakaladın, hadi o zaman seni affedeyim, ya da biriyle tanıştın, eğer öyleyse derhal bana anlatıyorsun!” diye bağırdı Simon.

“İkisi de değil,” dedi Andrew, “kusura bakma, yorgunum sadece.”

“Oyun oynama benimle! Suratı senden bile asık olan o esmerimsi hatunla çıktığından beri seni hiç bu kadar iyi tıraşlı görmedim. Sally’ydi yanlış hatırlamıyorsam.”

“Sophie’ydi, ama boş ver. Bu senin, benim anlattıklarım ile ne kadar ilgilendiğini gösteriyor. İsmi unuttun diye sana nasıl kızayım? Sadece bir buçuk sene onunla birlikte oldum!”

“İnanılmaz sıkıcıydı, onu hiç gülerken gördüğümü hatırlamıyorum,” dedi Simon.

“Çünkü senin esprilerine hiç gülmüyordu. Bitir şu tabağındakileri, gidip uyumak istiyorum,” diye söylendi Andrew.

“Kafanı yoran şeyin ne olduğunu söylemezsen, ölene kadar tatlı üstüne tatlı söylerim.”

Andrew doğruca arkadaşının gözlerinin içine baktı.

“Senin gençliğine damga vurmuş bir kız var mıdır?” diye sordu, bir yandan da garson kıza hesabı getirmesini işaret ediyordu.

“Seni bu hale getirenin iş olmadığını biliyordum işte!”

“O kadar emin olma. Aklınızı alacak bir konu üstünde çalışıyorum, son derece sinir bozucu, iğrenç bir iş.”

“Neymiş o?”

“Meslek sırrı!”

Simon hesabı nakit ödeyip ayağa kalktı.

“Hadi biraz yürüyelim, hava almaya ihtiyacım var.”

Andrew vestiyerden pardösüsünü alıp dışarıda bekleyen arkadaşına katıldı.

“Kathy Steinbeck,” diye mırıldandı Simon.

“Kathy Steinbeck?”

“Gençliğime damga vuran kız. Beş dakika önce bunu sormuştun, hemen unuttun mu?”

“Bana hiç ondan bahsetmemiştin.”

“Bu soruyu hiç sormamıştın ki,” dedi Simon.

“Valérie Ramsay,” diye açıkladı Andrew.

“Aslında, Kathy Steinbeck’in benim gençliğime damgasını vuracak ne yapmış olabileceği umrunda bile değil. Senin bütün derdin kendi Valérie’ni anlatmak.”

Andrew, Simon’ı omzundan tutup birkaç adım uzağa çekti. Küçük bir tuğla binanın üç basamakla inilen bodrum katındaki Fedora’nın kapısını itti. Vaktiyle Count Basie, Nat King Cole, John Coltrane, Miles Davis, Billie Holliday ve Sarah Vaughan gibi genç sanatçıların sahneye çıktıkları bardı burası.

“Benim çok mu benmerkezci olduğumu düşünüyorsun?” diye sordu Andrew.

Simon cevap vermedi.

“Haklı olabilirsin. O kadar uzun zaman onun bunun yaşamlarını özetleyince, herhalde ben de, ancak kendi kahrolası ölüm ilanlarında yer bulduğumda hatırlanacağıma inanır oldum.”

Andrew kadehini kaldırıp yüksek sesle bağırmaya başladı:

“Andrew Stilman, 1975’te doğdu, hayatının büyük bir kısmında ünlü *New York Times*’ta çalıştı. Gördün mü Simon? İşte bu yüzden doktorlar kendilerini iyileştiremezler, kendilerini ameliyat etmeleri gerektiğinde elleri titrer. Bizim mesleğin de temel kuralı budur, niteleyici sözcükler sadece ölümler için kullanılmalıdır. Yeniden başlıyorum... Andrew Stilman, 1975’te doğdu, yıllarca *New York Times*’ta çalıştı. Pırıltılı yükselişi 2020 yılında onu yazışları müdürlüğüne taşıdı. Onun etkisi sayesinde, gazete yeniden bir ivme kazandı ve yine dünyanın en saygın günlük gazetelerinden biri haline geldi. Biraz abarttım mı sanki?”

“Baştan başlama da!”

“Sabırlı ol, bırak sonuna kadar gideyim. Seninkini de yapacağım, çok komik olacak.”

“Kaç yaşında ölmeyi düşünüyorsun? Söyle de bileyim bari, ne kadar sürecek bu kâbus.”

“Bunu tıptaki gelişmeler gösterecek. Nerede kalmıştım? Hah, tamam, onun etkisiyle falan filan derken... gazete o eski ihtişamına kavuştu. Andrew Stilman, şey üzerine... yazdığı makaleyle 2021’de Pulitzer Ödülü’nü kazandı. Neyse, ne üzerine olduğunu daha sonra buluruz. Bu konu ayrıca ilk kitabına da ilham verdi, çok rağbet gören kitap bugün dünyanın bütün önemli üniversitelerinde okutuluyor.”

“Bu başyapıtın ismi de *Gazetecinin Tevazu Elkitabı*’ydı,” diye araya girdi Simon. “Peki Nobel’i kaç yaşında verdiler sana?”

“Altmış iki yaşında. Oraya gelecektim... Dikkat çekici meslek hayatının sonunda, genel yayın yönetmenliği görevinden ayrılarak yetmiş bir yaşında emekli oldu ve bir sonraki yıl...”

“Taammüden adam öldürmekten tutuklandı! Zira en yakın dostunun sıkıntıdan ölümüne sebep olmuştu.”

“Hiç merhamet yok sende.”

“Neye merhamet göstermem gerekiyormuş?”

“Tuhaf bir dönemden geçiyorum Simon; yalnızlığı kaldıramıyorum. Ve bu hiç normal değil, çünkü bekârlık çok daha çekici gelir bana.”

“Kırklarına yaklaşıyorsun.”

“Çok sağol. Ama eşiği geçmeme daha var biraz. Gazetenin ortamı çok yıpratıcı,” dedi Andrew, “Demokles’in kılıcı daima tepemizde. Kendimi biraz teselli etmek istedim sadece. Kimdi senin şu Kathy Steinbeck?”

“Felsefe öğretmenim.”

“Vay! Gençliğine damga vurmuş kızın... artık bir kız olmadığı aklıma gelmezdi.”

“Hayat mükemmel değildir; yirmi yaşındayken benden on beş yaş büyük kadınlar fantezilerimi süslüyordu,

şimdi, otuz yedi yaşındayım ve on beş yaş küçük olanlar başımı döndürüyor.”

“Bence mükemmel olmayan senin kafan, dostum.”

“Şu senin Valérie Ramsay’den biraz daha bahsetsene.”

“Geçen hafta Marriott’ın barından çıkarken karşılaştım. Kolejdeyken onun için deli oluyordum. Arkasına bakmadan kasabadan kaçmasından sonra, onu unutmam yıllar aldı. Doğruyu söylemek gerekirse, onu hiç unuta-bildim mi, emin değilim.”

“E peki onu tekrar gördüğünde büyük bir hayal kırıklığı mı yaşadın?”

“Bilakis, bazı şeyleri değişmişse de, bunlar onu daha da seksi bir hale getirmiş.”

“Kadın olmuş işte, sana daha sonra anlatırım bunu! Ona bir kere daha âşık olduğunu mu söylemeye çalışı-yordun bana? Andrew Stilman 40. Sokak’ta, yıldırım gibi çarpan bir aşkın darbesiyle aşkına tutulup yere serildi, nasıl manşet?”

“Allak bullak olmuş durumdayım, sana söylemeye çalıştığım şey bu. Ve uzun zamandır başıma böyle bir şey gelmedi.”

“Onu nasıl bulabileceğini biliyor musun?”

“Yarın onunla akşam yemeği yiyeceğim ve aynı ergenli-ğimde olduğu gibi mideme kramplar giriyor.”

“Sırrına karşılık ben de sana bir sır veririm; sanırım o kramp bizi hiçbir zaman terk etmiyor. Annemin ölümün-den on yıl sonra, babam süpermarkette kadının biriyle tanıştı. O sıra altmış sekiz yaşındaydı ve kadınla yiyeceği ilk yemekten önceki gün, babamı şehre götürmek zorun-da kaldım. Yeni bir takım elbise alacağım, diye tuttur-muştu. Terzinin prova odasında, sofrada kadına söyleyeceklerini bana anlatıp ne düşündüğümü soruyordu. Has-talıklı bir durum bu. Anafikir: Başımızı döndüren bir ka-dın karşısında elimiz ayağımız birbirine dolanıyor. Yaşı-mız kaç olursa olsun.”

“Sağ olası, sayende yarın için rahatlamış bulunuyorum.”

“Seni uyarmak için söylüyorum, yoksa yarın pot üstü-

ne pot kıracaksın, kendini, onun ilgisini çekmeyen şeylerden bahsediyor gibi hissedeceksin, ki zaten öyle de olacak ve eve döndüğünde, neden bu kadar hastalıklı davrandım, diye kendi kendine küfredeceksin.”

“Sakın durma Simon, insanın senin gibi gerçek dostları olması ne harika bir şey.”

“Kızmadan önce dur bir dakika. Bir tek şeyi düşünmeni sağlamaya çalışıyorum. Yarın akşam, bu beklenmedik yemeğin tadını sonuna kadar çıkar. Kendin ol. Seni beğenirse beğenir.”

“Cinsilatif bu denli egemen oldu mu bize?”

“Etrafına, bardakilere bakman yeter! Peki hadi, sana felsefe öğretmenimden bugün bahsetmeyeceğim. Cuma günü öğle yemeğini birlikte yiyeceğiz. Yarınki buluşmanın detaylı özetini istiyorum. Aslında düşündüm de, ölüm ilanının kadar detaylı olmasa da olur.”

Fedora'dan çıktıklarında ikisi de gecenin serinliğiyle kendine geldi. Simon bir taksiye atladı, Andrew ise evine yürüdü.

Cuma günü Andrew, Simon'a akşamının tam söylediği gibi, hatta belki daha da kötü geçtiğini söyledi. Valérie Ramsay'e âşık olduğu sonucuna varmıştı, ama bu da hiçbir şeyi halletmiyordu, zira Valérie ona, hayatında bir adam olduğunu tekrarlayıp durmuştu. Valérie onu ne ertesi gün ne de bir sonraki hafta aradı. Andrew efkârlandıkça efkârlandı. Cumartesi gününü gazetede çalışarak geçirdi, pazar günü 6. Cadde'yle West Houston'ın kesiştiği basket sahasında Simon'la tek kelime etmeden paslaştılar.

Pazar akşamı, ancak bir pazar akşamının olabileceği kadar iç karartıcıydı. Telefonla ısmarladığı Çin yemeği, bir hokey maçıyla dönüşümlü izlediği bir film ve adli polislin iğrenç cinayetleri aydınlattığı bilmem kaçınıcı dizi. Saat 21.00 sularında aniden ışıkları yanan ceptelefonuyla bu iç sıkıcı akşam kesildi. Mesaj Simon'dan değildi, Valérie'dendi, acilen görüşmek istediğini yazmıştı. Onunla konuşması gerekiyordu.

Andrew hiç beklemeden ve hiç ağırdan almadan çok memnun olacağını yazdı ve ne zaman görüşmek istediğini sordu.

“Şimdi.” Bir sonraki mesaj buluşma yerini belirtiyordu: 9. Sokak’la A Caddesi’nin kesiştiği yerde, Tompkins Square’in karşısında, East Village’da.

Andrew salondaki aynaya göz attı. Bir insana benzermesi için ne kadar zamana ihtiyacı vardı? Simon’la oynadığı basket maçından beri üstünde duran şortla polo yaka tişört pek parlak durumda değildi, bir duş olsa fena olmazdı. Ama Valérie’nin mesajından, kafasını kurcalayan bir aciliyet hissine kapılmıştı. Bir kot pantolon ve temiz bir gömlek giyip, girişteki kâseden anahtarlarını aldı ve bir acele apartmanın üç katını indi.

Mahalle ıssızdı, kimsecikler olmadığı gibi taksi de yoktu. 7. Cadde’ye doğru koşmaya başladı, Charles Sokağı’nın köşesindeki ışıklarda bir tane gördü ve taksiyi son anda yakaladı. Şoföre de, gideceği yere on dakikadan az bir sürede götürebilirse iyi bir bahşiş vereceğini söyledi.

Arka koltukta sarsılmaktan, verdiği sözden pişman olmadı değil, ama umulandan kısa sürede vardılar ve şoförün payına da hatırı sayılır bir bahşiş düştü.

Valérie onu üstü kapalı bir kafenin camekânının önünde bekliyordu – Pick Me Up. Andrew buna gülmeden edemedi. Ama çok kısa bir an. Çünkü Valérie’nin yüzü allak bullaktı.

Yaklaşmasıyla, Valérie suratına okkalı bir tokat yerleş-tirdi.

“Bu tokadı atmak için mi şehrin öbür ucundan getirttin beni?” dedi Andrew yanağını ovuşturarak. “Bu kadar ilgiyi hak edecek ne yaptım?”

“Şu Tanrı’nın cezası barın kapısında seninle karşılaştığım âna kadar hayatım neredeyse mükemmeldi, ama sen her şeyi berbat ettin.”

Vücutuna sıcak bastığını hisseden Andrew, hayatının en güzel tokadını yediğini söylüyordu kendi kendine.

“Ben sana aynısını yapmayacağım, çünkü bu tarz bir

davranış bir centilmene yakışmaz. Ama ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim,” diye fısıldadı gözlerini Valérie’den ayırmadan, “gerçekten son iki haftam son derece iç karartıcı geçti.”

“On beş gündür senden başka bir şey düşünemiyorum, Andrew Stilman.”

“Sen Poughkeepsie’yi terk ettiğinden beri Valérie Ramsay, sabah akşam seni düşündüm, üç... belki dört sene, belki daha da fazla.”

“O başka bir dönemdi. Ben ergenliğimizden bahsetmiyorum, ben bugünden bahsediyorum.”

“Bugün de değişen bir şey yok Valérie. Ne sen değiştin ne seni görmenin bende yarattığı etki.”

“Böyle diyorsun ama, aslında sadece fırsat bulduğunda sana çektirdiklerim için intikam almak istiyorsun.”

“Bu saçma sapan fikirler nereden aklına geliyor bilmiyorum ama, böyle düşüncelere saplandığına göre, neredeyse mükemmel hayatında o kadar da mutlu olamamışsın demek.”

Andrew ne olduğunu anlayamadan, Valérie kollarının onun boynuna doladı ve öptü. Önce çekingen bir öpücük kondurdu dudaklarına, sonra daha ateşli olmaya başladı. Ardından sarılmayı bırakıp nemli gözleriyle Andrew’ya baktı.

“Mahvoldum ben,” dedi.

“Valérie, ne kadar istesem de, bana söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum.”

Valérie ona yeniden yaklaştı, bu sefer daha da kuvvetle sarıldı ve yeniden itti.

“Bittim ben.”

“Söyleme yahu böyle şeyler! Tanrı aşkına!”

“Beni kurtarabilecek tek şey, bu öpücüğün...”

“Bu öpücüğün ne?” diye sordu Andrew, kalbi okul çıkışı onunla buluştuğunda çarptığı gibi çarpıyordu.

“Andrew Stilman, inanılmaz şekilde arzuluyorum seni.”

“Üzgünüm, ilk gece olmaz, prensip meselesi,” dedi Andrew gülümseyerek.

Val rie onun omzuna vurdu yavaşça ve Andrew saf bir mutlulukla ona gülümsemeye devam ederken ellerini avuçlarına aldı.

“Ne yapacağız, Ben?”

“Biraz daha yürüyeceğiz Val rie, biraz daha ve belki daha da fazlası... eğer bana bir daha Ben demezen...”

4

Bu yola çıkmak için Valérie'nin yapması gereken tek şey sevgilisinden ayrılmaktı, iki yıllık ortak yaşamları bir akşamlık tartışmayla bitecek değildi. Andrew, işleri acele-ye getirirse Valérie'nin kaçacağını bildiği için geride durmayı tercih etti.

Yirmi gün sonra, bir gece yarısı, yine bir pazar günü hayatını altüst eden telefon mesajına benzer yeni bir mesaj daha aldı. Pick Me Up'ın önüne geldiğinde, iki yanağında iki kara yaş izi ve ayaklarının dibinde bir bavulla Valérie onu bekliyordu. Eve geldiklerinde Andrew bavulu odasına koydu ve Valérie'nin rahatça yerleşmesi için dışarı çıktı. Döndüğünde Valérie'nin ışığı bile açmadan yatağın içine girdiğini gördü. Yanına oturdu, onu öptü ve sonra, yeni bitmiş bir ilişkinin yasını tutmak için yalnız olmak ister, diye düşünerek dışarı çıktı. İyi geceler dilerken, sıcak çikolatayı hâlâ sevip sevmediğini sordu. Valérie başıyla onayladı; Andrew çıktı.

O gece salondaki koltukta bir türlü uyuyamadan yattarken, içeride Valérie'nin ağladığını işitiyordu, yanına gidip onu teselli etmek için içi gidiyordu ama tuttu kendini; bu tür bir üzüntüyü aşmak Valérie'nin ancak kendi başına yapabileceği bir şeydi.

Sabah Valérie salondaki sehpa, bir fincan sıcak çikolata ve kahvaltı tabağının yanında küçük bir not buldu.

Bu akşam seni yemeğe götüreceğim. Bu ilk yemeğimiz olacak. Yedek anahtarları antreye bıraktım.

Öpüyorum seni.

Andrew

Valérie, Andrew'ya en fazla, eski sevgilisi eşyalarını alıp kendi dairesinden gidene kadar kalacağına dair söz vermişti. Arkadaşı Colette, New Orleans'ta oturuyor olmasa ona gidecekti zaten. On gün sonra, Andrew onun varlığına iyice alışmaya başladığında, Valérie, East Village'a dönmek üzere bavulunu topladı. Andrew'nun suratının asıldığını görünce, aralarında yalnızca on beş blok-luk bir mesafe olacağını hatırlattı.

Yaz geldi. New York güneşinin dayanılmaz hale geldiği hafta sonlarında metroyla Coney Adası'na gidip saatlerce plajda kalıyorlardı.

Eylülde, Andrew on günlüğüne Amerika'dan ayrıldı. Üstelik Valérie'ye seyahatiyle ilgili hiçbir bilgi vermedi. Mesleki sır, deyip kendisi için endişelenmesini gerektirecek hiçbir şey olmadığını söyledi.

Ekimde yine ortadan kaybolmak zorunda kalınca, kendini affettirmek için ilk fırsatta onu tatile götürmeye söz verdi. Ama Valérie teselli ikramiyesiyle tatmin olacak biri değildi, tatilini de alıp cehennemin dibine gitmesini söyledi.

Sonbahar biterken, Andrew vaktinin neredeyse tamamını verdiği işinin karşılığını aldı. Haftalar süren araştırmalar, bilgi toplama ve bu bilgilerin doğruluğunu tespit etmek için kaynakları yüzleştirmek amacıyla yaptığı iki Çin seyahati sayesinde, Hunan eyaletinde yapılan çocuk kaçakçılığının ayrıntılarını ortaya çıkarmayı başarmış, insanoglunun ne derece korkunç ve parayla satın alınabilir olduğunu ispatlayan araştırmasını tamamlamıştı. Pazar günü gazetede, en çok okunan nüshada yayımlanan makalesi büyük yankı uyandırdı.

Son on yıl boyunca, altmış beş bin Çinli bebek Amerikalı aileler tarafından evlat edinilmişti. Skandal, resmî

belgelere göre terk edilmemiş, aksine, ailelerinden zorla alınmış ve çocuk başına beş bin dolar alan bir yetimhaneye yerleştirilmiş yüzlerce çocukla ilgiliydi. Burada dönen para, bu kirli ticareti başlatan ahlaksız polisler ve devlet memurlarından oluşan bir mafyayı zengin etmişti. Çinli devlet görevlileri büyük bir süratle bu skandala bir son verdiler, ne var ki olan olmuştu artık. Andrew'nun makalesini okuyan birçok Amerikalı aile olayın dramatik sonuçlarını ahlaken sorgulamaya başladı.

Andrew'nun ismi bütün gazetelerde ve genellikle konularını *New York Times* sütunlarından seçen televizyon haberlerinde geçti.

İş arkadaşları tebrik ettiler, yazışları müdüründen bir e-posta ve yazısmadan etkilenen okurlarından da sayısız mektup aldı. Ama aynı zamanda, bazı meslektaşlarının kıskançlığını da kazandı. Gazeteye de üç imzasız ölüm tehdidi geldi. Arada olan bir şeydi bu.

Noel ve yılbaşı tatillerini yalnız geçirdi. Valérie, Collette'in yanına, New Orleans'a gitmişti.

Valérie'nin gidişinin ertesi günü, Andrew bir otoparkta beyzbol sopasıyla saldırıya uğradı. Beklediği araba çekicisi tam zamanında gelmeseydi, saldırıyı o kadar ucuz atlatamayabilirdi.

Simon, Noel yemeği için kayağa düşkün bir arkadaş grubuyla Colorado'ya, Beaver Creek'e gitmişti.

Andrew için Noel gecesinin ya da yeni yıl gecesinin hiçbir özel tarafı yoktu; eğlenmenin zorunlu olduğu özel gecelerden nefret ederdi. İki akşamı da Mary's Fish'te bara oturup bir tabak istiridye ve birkaç kadeh beyaz şarapla geçirdi.

2012 yılı, Ocak ayının ilk günlerinde yaşadığı küçük bir kazayı saymazsak gayet güzel başladı. Charles Sokağındaki polis merkezinden çıkan bir araba Andrew'ya çarpmıştı. Emekli bir polis olan ve New York'a gelmişken eski iş yerini ziyaret eden sürücü ona çarptığı için çok telaşlanmış, ama yara almadığını görünce de bir o kadar

rahatlamıştı. Ona istediği bir lokantada yemek ısmarlamayı teklif etmişti. Andrew'nun da yapacak bir işi yoktu o akşam, güzel bir et, sigorta zaptından daha çekici gelmişti. Ayrıca bir gazeteci, canı gevezelik etmek isteyen New Yorklu bir polis eskisiyle yemek yemeyi de asla reddedemezdi. Müfettiş ona hayatını ve meslek yaşamının en çarpıcı hikâyelerini anlattı.

Valérie, Andrew'nun "paraşüt" ismini taktığı dairesini boşaltmamıştı ama şubattan itibaren her geceyi Andrew'nun evinde geçirmeye başladı. Öyle ki, birlikte oturmak için daha büyük bir yer bulmayı ciddi ciddi düşünmeye başladılar. Tek engel Andrew'nun West Village'ı terk etmeye yanaşmamasıydı; çünkü ömrünün sonuna kadar orada yaşamaya kendi kendine söz vermişti. Genellikle küçük evlerin olduğu bir mahallede, üç odalı bir daire pek çıkmıyordu. Valérie'nin ona koca bebek muamelesi yapmasının bir faydası olmadı, Andrew'nun, bütün tarihini bildiği bu tuhaf sokaklarından asla ayrılmayacağını o da gayet iyi biliyordu. Üstelik bunları Valérie'ye anlatmak da hoşuna gidiyordu, birlikte dolaşırlarken, bir zamanlar Hopper'ın ünlü tablosu *Nighthawks*'ın ilham kaynağı olan lokantanın bulunduğu Greenwich Caddesi'nin bir kavşağına gelirler, John Lennon'ın Dakota Building'e yerleşmeden evvel oturduğu evin pencerelerinin önünden geçerlerdi. West Village bütün kültürel devrimlerin mekânıydı, ülkenin en ünlü kafelerine, kabarelerine, gece kulüplerine ev sahipliği yapmıştı. Valérie ona şimdi ki sanatçıların büyük çoğunluğunun Williamsburg'a göç ettiğini söylediğinde, Andrew ona ciddi bir ifadeyle bakıp haykırıyordu:

"Dylan, Hendrix, Streisand, Peter, Mary ve Paul, Simon ve Garfunkel, Joan Baez, hepsi West Village'dan çıktılar. Benim mahallemin barından çıktılar. Burada yaşamayı istemek için yeterli bir sebep değil mi bu?"

İstediği en son şey onu kızdırmak olan Valérie ise, "Elbette öyle," diye yanıt veriyordu.

Valérie birkaç blok ötedeki gökdelenlerin konforunu övdüğünde, Andrew asla çelik bir tünekte yaşamayacağını söylüyordu. Sokağın sesini duymak istiyordu; sirenleri, kavşağa giren taksilerin kornalarını, eski kaldırımların çattırtısını, apartmanın ısıtma sistemi devreye girdiğinde borulardan çıkan tıkırtıları, giriş kapısının gıcirtısını duymak istiyordu, bu gürültüler ona yaşadığını, etrafında insanlar olduğunu hatırlatıyordu.

Andrew bir öğleden sonra gazeteden çıkıp eve gitti, dolaplarını boşalttı ve eşyasının büyük bir kısmını civardaki bir depoya götürdü. Ardından giysi dolabını açarak Valérie'ye, taşınmak için hiçbir aciliyet kalmadığını söyledi; tam olarak yerleşebilmesi için gerekli yer vardı artık.

Mart ayında, yazışları müdürü öncekinin devamı olarak yeni bir araştırma görevi verdi. Andrew vakit kaybetmeden girişti yeni dosyasına, işin Arjantin'de olması ayrıca hoşuna gitmişti.

Buenos Aires'ten döndüğü mayıs ayının ilk günlerinde, kısa süre sonra tekrar oraya gitmesi gerekeceğini de bildiğinden, kendini Valérie'ye affettirebilmek için aklına gelen tek çözümü uygulamaya koydu ve bir akşam yemeği sırasında ona evlenme teklif etti. Valérie önce ihtiyatlı bir şekilde uzun uzun onun yüzüne baktı, sonra da kahkahalarla gülmeye başladı. Valérie'nin gülmesi Andrew'yu heyecanlandırıyordu. Ona baktı ve şaşkınlık içerisinde, çok düşünmeden yaptığı bu evlilik teklifinin aslında kendisini de çok mutlu ettiğinin farkına vardı.

"Ciddi değilsin ya?" diye sordu Valérie, göz kenarlarını kurulayarak.

"Niye olmayacaktım?"

"Şunun şurası birkaç aydır beraberiz Andrew. Böyle bir karar almak için sanki biraz kısa bir zaman bu."

"Bir yıldır beraberiz ve birbirimizi çocukluktan beri tanıyoruz. Sence de yeteri kadar zamanımız olmadı mı?"

"Bir yirmi yılıcık kadar kesintiyle..."

"Benim için çocukken tanışmış olmamız, sonra tamamen kopmamız ve en sonunda New York'ta tesadüfen

bir kaldırımında karşılaşmış olmamız, bir işaret.”

“Bu kadar akılcı ve Descartes’çı bir gazeteci olarak şimdi de işaretlere mi inanmaya başladın?”

“Seni karşımda görünce, evet!”

Valérie bir şey söylemeden doğruca onun gözlerinin içine baktı ve sonra gülümsedi.

“Bir daha sor.”

Bu sefer Andrew, Valérie’ye baktı. Yirmi sene önce tanıdığı isyankâr genç kız değildi karşındaki. Şu anda karşısında yemek yiyen Valérie yamalı kot pantolonun yerine kendine yakışan bir etek, burunları tırnak cilasıyla boyanmış spor ayakkabıların yerine cilalı topuklu ayakkabılar ve devamlı giydiği, vücut hatlarını gizleyen çuval bezinden ceket yerine de memelerini mükemmel gösteren V yakalı kaşmir bir kazak giymişti. Gözleri aşırı boyalı değildi artık. Göz kapaklarında hafif bir far ve rimel vardı. Valérie Ramsay, açık ara tanıştığı en güzel kadındı ve hayatında kimseye asla kendini bu kadar yakın hissetmemişi.

Andrew avuçlarının terlediğini hissetti, daha önce hiç başına gelmemişi bu. Sandalyesini geri itti, masanın etrafını dolaştı ve bir dizini yere koydu.

“Valérie Ramsay, yanımda yüzük yok, çünkü hem ani karar verdim hem de samimiyim. Ama eğer karım olmayı kabul edersen, bu hafta sonu birlikte gidip bir tane seçeriz. O yüzüğü ömrün boyunca taşıman için dünyanın en iyi erkeği olmaya çaba göstereceğimi umuyorum. Ya da benim ömrüm boyunca, diyelim. Benim ölümünden sonra başka biriyle evlenmeye karar verirsin belki.”

“Evlilik teklif ederken bile kara mizah yapmadan duramıyorsun!”

“Sana yemin ederim, şu anda, herkes bana bakarken komiklik yapacak durumda değilim.”

“Andrew,” diye fısıldadı Valérie, onun kulağına eğilerek, “teklifine evet diyeceğim, çünkü bunu istiyorum, ama aynı zamanda bu kadar insanın önünde budala gibi görünmeni de istemiyorum. Yerine oturduğunda, bu evlilik için tek şartımı söyleyeceğim. Dolayısıyla şimdi yük-

sek sesle haykıracağım 'evet', önümüzdeki birkaç dakika-ya bağlı olarak değişebilir, anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye fısıldadı Andrew da.

Valérie onun dudağına bir öpücük kondurdu ve epey belirgin bir "evet" çaktı. Restoranda bulunan ve nefeslerini tutmuş müşteriler hep birlikte alkışlamaya başladılar. Trattoria'nın sahibi, tezgâhın arkasından fırlayıp sadık müşterisini tebrik etmeye geldi. Andrew'ya sarıldı ve bir Scorsese filminden çıkma İtalyan asıllı New Yorklu aksanıyla kulağına, "Umarım ne yaptığının farkındasındır!" diye fısıldadı.

Sonra Valérie'ye doğru eğilip elini öptü.

"Artık kabul ettiğinize göre öpebilirim! Bunu kutlamak için şampanya getirteceğim, mekânın ikramı. Evet evet, hiç itiraz istemem."

Maurizio tezgâhının arkasına dönerken, tek garsonuna gereğini yapması için işaret etti.

"Seni dinliyorum," dedi Andrew şampanyanın mantarını patlarken.

Garson kadehleri doldururken Maurizio da elinde bir bardakla yanlarma geldi, müstakbel karıkocayla kadeh tokuşturmak istiyordu.

"Bize sadece bir saniye ver Maurizio," dedi Andrew lokanta sahibini kolundan tutarak.

"Şartımı onun önünde mi bildirmemi istiyorsun?" diye sordu şaşırان Valérie.

"Eski bir dosttur, eski dostlarımdan sır saklamam," dedi Andrew müstehzi bir edayla.

"Pekâlâ! Söylüyorum Mösyö Stilman. Asla bana yalan söylemeyeceğinize, aldatmayacağınıza ve kasıtlı olarak incitmeyeceğinize şeref sözü vermeniz koşuluyla sizinle evleneceğim. Eğer bir gün bana olan sevginiz biterse, bunu öğrenen ilk kişi olmak istiyorum. Başımdan bir sürü üzücü hikâye geçti. Eğer bana bu sözü verirsiniz, karınız olmayı çok isterim."

"Sana söz veriyorum Valérie Ramsay-Stilman."

"Hayatın üzerine mi?"

“Hayatım üzerine!”

“Eğer bana ihanet edersen, seni öldürürüm!”

Maurizio, Andrew’ya baktı ve istavroz çıkardı.

“Artık kadeh kaldırabilir miyiz?” diye sordu patron, “ne de olsa ilgilenmem gereken müşteriler var.”

Onlara iki parça kendi yapımı tiramisuyu ikram etti ve hesap almayı da reddetti.

Valérie’yle Andrew, West Village sokaklarından geçerek eve döndüler.

“Gerçekten evlenecek miyiz?” diye sordu Valérie, Andrew’nun elini sıkarak.

“Evet, gerçekten. Ama itiraf etmeliyim, sana teklifi yaparken kendimin de bu kadar mutlu olacağımı düşünmemiştim.”

“Ben de çok mutluyum,” dedi Valérie. “Çılgınca bir şey bu. Colette’i arayıp haberi vermem lazım. Birlikte okuduk, acıyı ve mutluluğu paylaştık, özellikle de acıyı paylaştık. Benim nikâh şahidim o olacak. Sen kimi seçeceksin?”

“Simon, herhalde.”

“Onu arama isteği duymuyor musun?”

“Duyuyorum, yarın erkenden ararım.”

“Bu akşam ara, ben Colette’i aradığımda sen de onu ara.”

Andrew, Simon’ı ertesi gün de verebileceği bir haberi vermek için gecenin bu saatinde rahatsız etmeyi hiç istemiyordu. Ama Valérie’nin gözlerinde çocuksu bir ısrar görmüştü ve neşeyle endişenin birbirine karıştığı bu bakışlar ona dokunmuştu.

“İkimiz ayrı ayrı mı telefon edeceğiz, yoksa en iyi dostlarımızı birlikte mi arayacağız?”

“Doğru söylüyorsun, bazı şeyleri birlikte yapmaya alışmamız lazım,” cevabını verdi Valérie.

Colette, Valérie’ye, en yakın zamanda New York’a gelip onu göreceğine dair söz verdi. Andrew’yu tebrik etti ve hayatın ona ne büyük bir şans bahsettiğinden henüz haberi olmadığını, Valérie’nin sıradışı bir kadın olduğunu söyledi.

Simon ise önce bir şakayla karşı karşıya olduğunu sandı. Valérie'yle konuşmak istedi ve Andrew belli etmedi ama, Simon'dan ilk tebriği alanın Valérie olmasından rahatsızlık duydu. Onun fikrini almadan Simon'ın ertesi gün kendini öğle yemeğine davet ettirmesi de Andrew'nun rahatsızlığını artırdı.

Niye somurttuğunu izah edebilmek için Andrew, "Evet, ona haberi ben vermiş olmayı tercih ederdim gerçekten," dedi Valérie'ye.

"E yaptın zaten."

"Hayır, bana inanmadı, sen söylemiş oldun. Bir de benim en yakın arkadaşım olacak, işe bak!"

"Ama bunda benim hiçbir suçum olmadığı konusunda hemfikiriz," dedi Valérie yüzünü Andrew'nunkine yaklaştırarak.

"Evet, senin hiç suçun yok. Ama şimdi benim dudağımı ısırıyorsun."

"Biliyorum."

Bütün gece seviştiler. Ve iki sevişme arasında yatağın ayak ucundaki televizyonu açıp eski siyah beyaz dizileri seyrettiler. Sabahın ilk saatlerinde şehri bir uçtan diğerine geçip East River'ın karşısındaki bir banka oturdular ve güneşin doğuşunu seyrettiler.

"Bu geceyi hep hatırlamalısın," diye fısıldadı Andrew, Valérie'ye.

5

Andrew haziranın ilk on gününü Buenos Aires'te geçirmişti. Arjantin'e yaptığı bu ikinci seyahatten dönüşte Valérie'yi her zamankinden daha göz alıcı buldu. İki nişanlı ve şahitleri, bir akşam yemeğinde bir araya gelip hayatlarının en güzel akşamlarından birini geçirdi. Colette, Andrew'yu çok çekici buldu.

Ay sonuna planlanan düğünü beklerken Andrew, günlerini ve birçok akşamını makalesi üzerinde çalışarak geçiriyor, hatta ara sıra Pulitzer'i kazandığını hayal ediyordu.

Andrew'nun dairesindeki klima son nefesini verdiğiinden çift, Valérie'nin East Village'daki iki odalı evini işgal etmişti. Evde çalıştığı zaman klavye gürültüsüyle Valérie'nin uykusunu kaçırdığı için, Andrew'nun gece yarısına kadar gazetede kaldığı oluyordu.

Şehir dayanılmaz sıcaktı. Televizyonda kıyamet diye nitelendirilen kasırgalar neredeyse her gün Manhattan'ı vuruyordu. Fakat kıyamet sözünü duyduğunda, yakın zamanda kendi hayatının nasıl altüst olacağını Andrew aklından bile geçirmiyordu.

Valérie'ye o ilâhî sözü vermişti; ne bir striptiz kulübü kaçamağı yaptı ne terk edilmiş kızların müdavimi olduğu

gece kulüplerinden birine gitti; sadece iki arkadaş kendi aralarında dünyayı kurtardıkları bir akşam geçirdiler.

Bekârlık hayatını tarihe gömsün, diye Simon, Andrew'yu rağbet gören yeni restoranlardan birine götürdü. New York'ta rağbet gören restoranlar mevsimlerle aynı hızla açılır ve kapanırlar.

"Sahiden emin misin?" diye sordu Simon, mөнüyü gözden geçirirken.

"Şatobriyanla fileminyon arasında kararsız kaldım," dedi Andrew soğuk bir sesle.

"Hayatını kastediyordum."

"Anlamıştım zaten."

"Ee?"

"Ne söylememi istiyorsun Simon?"

"Ne zaman evliliğinden bahsetmeye kalksam yan çiziyorsun. Senin en iyi dostunum sonuçta! Ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Yalancı, beni bir kobay faresi gibi inceliyorsun. Günün birinde senin de başına aynı şey gelirse diye, benim neler hissettiğimi öğrenmek istiyorsun."

"Böyle bir ihtimal katiyen yok!"

"Birkaç ay önce ben de aynı şeyi söyledim."

"Peki tam olarak ne oldu da bu adımı attın?" diye sordu Simon, Andrew'ya doğru eğilerek. "Tamam, benim laboratuvar faremsin. Şimdi söyle bakalım, bu kararı aldığından beri kendinde bir değişiklik hissediyor musun?"

"Otuz sekiz yaşındayım, sen de öylesin. Önümüzde iki yol görebiliyorum sadece: popüler mekânlarda dolaşarak duran o boyalı güzellerle takılmak..."

"Böyle bir program kulağa gayet keyifli geliyor bence," diye haykırdı Simon.

"... Ya da otuz yaşındaki kızlarla flört eden ve böylece kendilerinden önde giden bir gençliği yakaladıklarını sanan yaşlı ve yalnız yakışıklılardan biri olmak."

"Senden hayat dersi istemiyorum, Valérie'yi, bütün hayatın boyunca sadece onunla birlikte olacak kadar çok seviyor musun, onu merak ediyorum."

“Şahidim olmanı istemeseydim, muhtemelen bu seni ilgilendirmez derdim.”

“Ama senin şahidim!”

“Bütün hayatım boyunca sever miyim, bilmiyorum, zaten bu sadece bana bağlı bir şey değil. Öte yandan, hayatımı onsuz düşünemiyorum. Mutluyum, yanımda olmadığına onu özlüyorum, birlikteyken asla sıkılmıyorum, gülmesine bayılıyorum ve bol bol gülüyor. Sanırım bir kadında bana en baştan çıkarıcı gelen şey bu. Cinsel hayatımıza gelince...”

“Tamam,” diye kesti lafını Simon, “ikna ettin beni! Gerisi beni kesinlikle ilgilendirmiyor.”

“Şahidim olacak mısın, olmayacak mısın?”

“Karanlıkta yaptıklarınıza şahit olacak değilim.”

“Ama biz ışığı söndürmüyoruz ki...”

“Tamam Andrew, yeter! Başka bir konuya geçelim.”

“Seçimimi fileminyondan yana kullanacağım...” dedi Andrew. “Beni gerçekten ne mutlu ederdi, biliyor musun?”

“Tören için sana iyi bir konuşma hazırlamam mı?”

“Hayır, senden imkânsız isteyemem, ama geceyi son zamanlarda favorim olan barda bitirmek isterim.”

“TriBeCA’daki Küba barı mı?”

“Arjantin.”

“Başka bir şey planlıyordum ama bu senin gecen. Sen emredersin, ben yaparım.”

Novecento tıklım tıklımdı. Simon’la Andrew güçlük-
le bara kadar bir yol açtılar kendilerine. Andrew kendine
bir Fernet-Cola söyledi. Simon’a da tattırdı, ama beriki
yüzünü ekşitip tercihini kırmızı şaraptan yana kullandı.

“Nasıl içiyorsun bu mereti? Acı bir kere.”

“Son zamanlarda Arjantin’de birkaç bar dolaştım; içile-
biliyor, inan bana. Hatta sonunda sevmeye bile başlıyorsun.”

Simon içeride bacakları upuzun bir dilber tespit et-
mişti, özür dileyip derhal uzaklaştı Andrew’nun yanın-

dan. Barda yalnız kalan Andrew gülümseyerek arkadaşının uzaklaşmasını seyrediyordu. Simon'ın, az önce lafını ettiği iki yoldan hangisine gireceği konusunda kimsenin şüphesi olamazdı herhalde.

Simon'ın terk ettiği tabureye bir kadın gelip yerleşti ve kendine ikinci Fernet-Cola'yı söylemekte olan Andrew'ya gülümsedi.

Havadan sudan birkaç laf ettiler. Genç kadın, bir Amerikalının bu içkiyi tercih ettiğine şaşırıldığını itiraf etti; nadir rastlanır bir şeydi. Andrew da kendi türünde hayli nadir bir tip olduğunu söyledi. Kadın biraz daha gülümsedi ve onu diğer erkeklerden hayli ayıran şeyin ne olduğunu sordu. Andrew bu soruyla zaten direncini kaybetmişken, kadının bakışlarındaki derinlikle daha da sarsıldı.

“Ne iş yaparsınız?”

“Gazeteciyim,” dedi Andrew.

“İlgi çekici bir meslektir.”

“Gününe bağlı,” diye cevapladı Andrew.

“Ekonomi bölümünde misiniz?”

“Aman ha! Nereden aklınıza geldi?”

“Wall Street'e pek uzakta değiliz.”

“Meatpacking District'te bir kadeh atıyor olsaydım, kasap olduğumu mu düşünecektiniz?”

Genç kadın içten bir şekilde güldü ve Andrew bu gülüşü sevdi.

“Siyaset?” diye devam etti kadın.

“O da değil.”

“Pekâlâ, tahmin oyunlarını severim,” dedi kadın, “esmer bir teniniz var, buradan sık yolculuk ettiğinizi çıkarıyorum.”

“Yaz mevsimindeyiz, sizin de teniniz kararmış... Ama doğrudur, mesleğim beni seyahat ettirir.”

“Benim tenim soluk. Doğuştan öyle. *Grand reporter*'sınız¹ o zaman!”

1. (İng.) Büyük ve önemli, çoğu zaman uluslararası haberleri kovalayan, deneyimli, büyük gazeteci.

“Evet, öyle de denebilir.”

“Peki şu ara neyi araştırıyorsunuz?”

“Size bir barda söyleyebileceğim bir şey değil.”

“Bardan başka bir yerde olur mu?” diye fısıldadı kadın.

“Sadece yazışlarında,” dedi Andrew, ani bir sıcak dalgasının vücudunu sardığı hissine kapılmıştı. Bardan bir kâğıt peçete alıp ensesini kuruladı.

O da kadına bir şeyler sormak için yanıp tutuşuyordu ama tek bir soru sorması bile sohbeti basit bir tahmin oyunu olmaktan çok uzaklara taşıyabilirdi.

“Ya siz?” diye geveledi bir yandan umutsuzca Simon’ı görmeye çalışırken.

Genç kadın saatine baktı ve kalktı.

“Özür dilerim,” dedi, “saatin farkında değildim, gitmem gerekiyor. Çok memnun oldum. Adınız neydi?”

“Andrew Stilman,” dedi ayağa kalkarak.

“Belki yine görüşürüz...”

Kadın selam verdi, Andrew gözleriyle onu takip etti. Hatta barın kapısına ulaştığı anda geri döneceğini ümit etti, ama neden öyle istediğini bilmiyordu. Omzunda Simon’ın elini hissedince sıçradı aniden.

“Nereye bakıyorsun öyle?”

“Çıkalım mı artık?” diye sordu Andrew, soğuk bir sesle.

“Bu kadar erken mi?”

“Hava almaya ihtiyacım var.”

Simon omzunu silkti ve Andrew’yu dışarı çıkardı.

“Neyin var? Bembeyaz olmuşsun, şu içtiğin meret yüzünden mi böyle oldu?” diye endişesini belirtti Simon binadan çıkarken.

“Sadece eve gitmek istiyorum.”

“Önce bana ne olduğunu söyle. Suratın çok asıldı! Meslek sırlarına saygı göstermeye karşı değilim, ama demin seni meşgul eden şey mesleğinle ilgili değildi sanırım.”

“Anlayamazsın.”

“Şu son on yılda, senin hakkında neyi anlamadım?”

Andrew cevap vermedi ve Batı Broadway’den yukarı doğru yürümeye başladı. Simon da ona ayak uydurdu.

“Sanırım yıldırım aşkına tutuldum,” dedi Andrew.

Simon bir kahkaha attı. Andrew adımlarını hızlandırdı.

“Ciddi misin?” diye sordu Simon, arkadaşına yetişerek.

“Çok ciddiylim.”

“Ben tuvaletteyken, tanımadığın birine mi çarpıldın?”

“Tuvalette değildin.”

“Beş dakika içinde çılgınca âşık mı oldun yani?”

“Beni barda on beş dakikadan fazla yalnız bıraktın!”

“Anlaşılan o kadar da yalnız bırakmamışım. Anlatır mısın?”

“Anlatacak bir şey yok. İsmi bile bilmiyorum...”

“Ve?”

“Sanırım hayatımın kadınıyla karşılaştım. Hayatımda hiç böyle bir hisse kapılmadım, Simon.”

Simon, Andrew’yu kolundan yakaladı ve durdurdu.

“Hiçbir şeyle karşılaşmadın Andrew! Sadece biraz fazla içtin, nikâh tarihin yaklaşıyor, bunların hepsi bir araya gelince tehlikeli bir kokteyl oluşturuyor.”

“Ciddiyim Simon, gerçekten şaka kaldıracak durumda değilim.”

“Ben de öyle! İşte o mide krampı devreye girdi. Şu anda geri adım atmak için her bahaneyi uydurabilecek durumdasın.”

“Kramp yok Simon. Daha doğrusu bara girene kadar yoktu.”

“Ne yaptın peki, o dilber seninle konuşunca?”

“Hiçbir ilginç yanı olmayan bir sohbet sürdürdüm ve o gittikten sonra da kendimi acınacak durumda hissettim.”

“Benim laboratuvar farem evlilik iksirinin yan etkilerini keşfetmekte... Fakat henüz o iksiri içmediği düşünülürse, bu oldukça tuhaf bir durum.”

“Emin misin?”

“Yarın sabah o kadının suratını bile hatırlamayacaksın. Bak şöyle yapacağız: Bu akşamın Novecento’da geçen kısmını unutacağız. Böylece her şey yoluna girecek.”

“Keşke bu kadar kolay olsaydı.”

“Yarın da gelmek ister misin buraya? Biraz şansın var-

sa gizemli arkadaşın da gelir ve sen de hissettiklerin ne kadar doğru anlarsın.”

“Valérie’ye bunu yapamam, on beş gün sonra evleniyorum!”

Bazen küstahlıkla karıştırılabilecek bir patavatsızlık sergilese de aslında iyi adamdı Andrew, ikna olabiliyordu. Olayları doğru değerlendiremeyecek kadar fazla alkol almış olmalıydı gerçekten, muhtemelen Simon haklıydı, onu yoldan çıkararak evlilik korkusuydu. Valérie sıradışı bir kadındı, Colette’in hiç durmadan dediği gibi, hayatın ona sunduğu büyük bir şanstı.

Olup bitenlerden asla ve kimseye bahsetmemesi için Simon’dan söz aldı ve kendisini doğru yola soktuğu için ona teşekkür etti.

Aynı taksiye bindiler. Simon, Andrew’yu West Villa-ge’ya bıraktı ve öğleye doğru, haberlerini almak için telefon etmeye söz verdi.

Andrew ertesi sabah uyandığında, Simon’ın dediğinin tam tersi bir hissiyat içindeydi. Novecento’daki gizemli kadının hatları hâlâ hafızasındaydı, parfümünün kokusu da burnunda. Gözlerini kapadığında şarap bardağıyla oynayan ince uzun ellerini görüyordu, sesinin tınısını, bakışını hatırlıyordu, kendisine kahve hazırlarken bir boşluk ya da daha doğrusu bir eksiklik hissetti ve bu eksikliği giderecek şeyi bulmak zorundaydı.

Telefonu çaldı; Valérie, onu yüreğini burkan hakikate geri getirdi. Gecenin umduğu gibi geçip geçmediğini soruyordu. Simon’la birlikte iyi bir lokantada yemek yediklerini ve TriBeCa’daki barlardan birinde birer kadeh içtiklerini söyledi. Olağan dışı hiçbir şey yoktu. Telefonu kapatırken, Andrew evlenmeye hazırlandığı kadına ilk defa yalan söylemiş olmanın suçluluğunu hissetti.

Daha önce de küçük bir yalan söylemişti, Buenos Aires dönüşü, nikâh törenlerinde giyeceği kıyafeti düzelt-

tirmeye götürdüğüne dair yemin etmişti. Hatasını örtmek ister gibi, derhal terzisini aradı ve öğle yemeği saatinde randevu aldı.

Belki de kötü kaderi böyle başladı. Hayatta her şeyin bir anlamı vardı. Burada amaç, ona, düğün kıyafetinin pantolonunun paçalarını bastırma ve ceketinin de kollarını kısaltma gerekliliğini anlatmaktı. Bütün bunlar, ağabeyinden ödünç aldığı hissi uyandıran bir giysiyle müstakbel karısının karşısına çıkmak gibi tatsız bir hadisenin önüne geçmek istendiği için başına gelmişti.

“Senin ağabeyin bile yok, salak!” diye söylendi Andrew kendi kendine, senden aptal zor bulunur.”

Andrew öğleyin gazeteden ayrıldı. Terzi ceketin kol evlerine beyaz tebeşirle gerekli rötüşları yaparken dar gelen sırt kısmını işaret edip şık durmasını istiyorsak şuradan ve buradan biraz almak lazım diyor, bir yandan da bilmem kaçınıcı defa, müşterisinin sürekli işi son dakikaya bırakmasından şikâyet ediyordu. Andrew kendini sefil hissetti. Prova faslı bitince takımını çıkarıp terziye verdi ve hızla giyindi. Hepsi cumaya hazır olacaktı. Andrew'nun sabah uğraması yeterliydi.

Cepte telefonunu yeniden açtığında Valérie'den bir sürü mesaj geldiğini gördü. Endişelenmişti Valérie, 42. Sokak'ın köşesinde öğle yemeği için sözleşmişlerdi ve bir saattir onu bekliyordu.

Andrew özür dilemek için telefon etti. Konferans salonunda ani bir toplantı çıkmıştı: Sekreterler dışarı çıktığını söylemiş olabilirlerdi, bunun tek sebebi, bu gazetede kimsenin bir diğerinin ne yaptığına dikkat etmemesiydi. Bu da günün ikinci yalanıydı.

Akşam Andrew, Valérie'nin evine bir buket çiçekle gitti. Evlilik teklifinden beri sık sık en sevdiği çiçek olan mor güllerden gönderiyordu ona. Ev boştu, salondaki sehpanın üzerinde aceleyle karalanmış kısa bir not buldu.

Acil bir iş için kliniğe gitmek zorundayım. Geç dönerim. Bekleme. Seni seviyorum.

Aşağı indi ve akşam yemeğini Mary's Fish'te yedi. Yemek boyunca gözünü saatinden ayıramadı. Ana yemeğini bitirmeden hesabı istedi ve çıkar çıkmaz bir taksiye atladı.

TriBeCa'ya döndüğünde, Novecento'nun önündeki kaldırımını bir aşağı bir yukarı arşınlamaya başladı. Bir kadeh bir şey içmek için yanıp tutuşuyordu. Barın güvenliğinden sorumlu görevli, bir sigara çıkardı ve Andrew'dan ateş istedi. Andrew epey zaman önce sigarayı bırakmıştı.

"İçeri girmek ister misiniz? Bugün epey sakin ortalık." Andrew bu daveti de ikinci bir işaret olarak aldı.

Önceki gecenin gizemli güzeli barda oturmuyordu. Andrew gözleriyle içeriyi taradı. Kapı görevlisi doğru söylemişti, kadının orada olmadığını anlamak için şöyle bir bakması yeterli oldu. Kendini gülünç hissetti. Fernet-Cola'sını içti ve barmenden hesabı istedi.

"Bu akşam tek kadeh mi içiyorsunuz?" diye sordu beriki.

"Beni hatırladınız mı?"

"Evet, sizi daha önce de gördüm burada. Yani, ne olursa olsun, dünkü, üst üste beş bardak Fernet-Cola kolay kolay unutulmaz."

Andrew bir an tereddüt ettikten sonra ikinci bir kadeh daha istedi ve barmen bardağını doldururken, evlenmek üzere olan bir adama pek yakışmayan bir soru sordu.

"Dün yanımdaki kadını hatırlıyor musunuz peki? Müdavim midir?"

Barmen düşünür gibi yaptı.

"Güzel kadınlar... bu barda onlardan çok görüyorum. Ama hayır, dikkat etmedim, önemli miydi?"

"Evet, yani hayır," diye cevap verdi Andrew. "Eve dönmem lazım, hesabımı çıkartabilir misiniz?"

Barmen arkasını dönüp yazar kasadan hesabı aldı.

"Eğer olur da," dedi Andrew, üç yirmi dolarlık banknotu tezgâha bırakırken, "tekrar buraya gelir ve size Fernet-Cola içen adamın kim olduğunu sorarsa, işte kartım,

bunu ona vermenizde hiçbir sakınca yok.”

“*New York Times*’ta gazeteci misiniz siz?”

“Kartta öyle yazıyor.”

“Eğer günün birinde bizim dükkân hakkında küçük bir haber yapmak isterseniz, hiç tereddüt etmeyin.

“Bunu aklımda tutacağım,” dedi Andrew, “siz de benim söylediğimi unutmayın.”

Barmen göz kırptı ve kartı kasanın çekmecesine yerleştirdi.

Novecento’dan çıkınca Andrew saatine göz attı, eğer Valérie’nin ameliyatı uzun sürdüyse, belki eve ondan önce varabilirdi. Aksi taktirde geç saate kadar gazetede çalıştığını söyleyecekti. Bir yalandan daha bir şey çıkmazdı.

O gecedен sonra Andrew rahat nedir bilmedi. Günbegün huzurunu kaybettiğini hissediyordu. Hatta, kendi eşyalarını karıştırırken yakaladığı iş yerindeki çalışanlardan biriyle şiddetli bir tartışma geçti aralarında. Freddy Olson boktan herifin tekiydi, Andrew’yu kıskanıyordu, rahatsız edici bir tipti ama Andrew böyle şeyleri fazla kafaya takan biri değildi. Haziranın son iki haftası büyük olaylara gebeydi – özrü buydu. İki defa Arjantin’e gitmesine sebep olan makalenin yazımını tamamlaması gerekiyordu. Üstelik, bu makalenin de Çin’deki olayda olduğu gibi büyük yankı uyandırmasını bekliyordu. Aslında yazının yayın tarihi bir sonraki pazartesiydi, ama Olivia Stern titiz bir yazışleri müdürüydü. Bilhassa, salı nüshasında bir tam sayfa yer kaplayacak bir haber söz konusu olduğunda. Cumartesi günü oturup okumak, önerilerini çıkartıp aynı akşam e-postayla yazarına iletmek isterdi. Oysa o cumartesi Andrew, Tanrı’nın huzurunda yemin edecek ve dolayısıyla o pazar, kahrolası işi ve patronunun çok önem verdiği dosyası yüzünden balayı seyahatini ertelemek zorunda bıraktığı Valérie’den özür dileyecekti.

Bütün bunların hiçbiri Novecento’daki gizemli kadını

Andrew'nun zihninden silmeye yetmedi. Terzi, Andrew'nun aynada ayağına bakarken iç çektğini duydu.

"Kesimde beğenmediğiniz bir şey mi var?" diye sordu üzgün bir sesle.

"Hayır, Mösyö Zanelli, işinizi mükemmel yapmışsınız."

Terzi, Andrew'ya baktı ve ceketin sağ omzunu kaldırdı.

"Ama kafanızı kurcalayan bir şey var, değil mi?" diye sordu, beriki kolun altına bir iğne saplarken.

"Bundan daha karmaşık."

"Kesin olarak bir kolunuz diğerinden daha uzun, provalarda bunu fark etmemiştim. Bana birkaç dakika verin, hemen düzeltiriz bunu."

"Zahmet etmeyin, bu tarz kıyafetleri insan hayatında bir kere giyer, öyle değil mi?"

"Dilerim öyle olur. Fakat unutmayın ki, hayat boyu karşınıza çıkacak fotoğraflar da o kıyafetle çekilecek. Torunlarınız ceketinizin düzeltilmediğini söylediklerinde, onlara kötü bir terziniz olduğunu söylemenizi istemem. Onun için bırakın işimi yapayım."

"Akşama kadar bitirmem gereken çok önemli bir makalem var Mösyö Zanelli, mesele o."

"Anladım. Ama benim de on beş dakika içinde bitirmem gereken çok önemli bir takım elbise var. Karmaşık bir şey diyordunuz?"

"Gerçekten öyle," diye iç çektı Andrew.

"Çok özel değilse, ne tarz bir şey olduğunu sorabilir miyim?"

"Sanırım siz de meslek sırrı denen şeye saygı gösterirsiniz, Mösyö Zanelli."

"Eğer ismimi doğru söylemeye gayret ederseniz göstereceğim. Zanetti, Zanelli değil! Verin bana şu ceketı, şu radaki sandalyeye oturun. Siz anlatırken ben çalışacağım."

Mösyö Zanetti, Andrew'nun takım elbisesinin kolunu düzeltirken, Andrew da bir sene önce bir bar çıkışında çocukluk aşkıyla nasıl karşılaştığını ve evliliğinin hemen öncesinde, başka bir barda, bir kadının göz göze geldikleri andan itibaren nasıl kendisinde bir takıntı haline geldiğini anlattı.

“Belki de bir süre gece kulüplerine gitmemeye çalışmalısınız, bu sizin hayatınızı kolaylaştırır. Kabul etmeliyim ki hikâyeniz sıradan değildi,” diye ekledi Terzi, dikiş ipliği almak için bir komodinin çekmecesine bakmaya giderken.

“En yakın arkadaşım Simon bana tam tersini söyledi.”

“Sizin Simon’ın tuhaf bir hayat algısı var demek ki. Bir soru sorabilir miyim?”

“Durumu daha açık görmemi sağlayabilecek her soruyu sorabilirsiniz.”

“Keşke geriye dönmek mümkün olsaydı, Mösyö Stilman, yakında evleneceğiniz kadınla mı yoksa başınızı döndüren kadınla mı karşılaşmamış olmayı tercih ederdiniz?”

“Birisi benim alter egom. Diğerinin ise... ismini bile bilmiyorum.”

“Demek ki durum o kadar da karmaşık değil.”

“Bu açıdan bakıldığında...”

“Aramızdaki yaş farkına binaen bir baba gibi konuşacağım izin verirseniz, Mösyö Stilman, ama bunu söylerken, çocuğum olmadığını da itiraf etmeliyim, yani bu konudaki tecrübem oldukça az.”

“Olsun, söyleyin yine de.”

“Madem sordunuz! Hayat, istediğiniz şarkıyı yeniden çalsın, diye bir düğmeye basmanın yeterli olduğu modern aletlere benzemez. Geriye dönmek mümkün değildir, bazı eylemlerimiz onulmaz yaralar açabilir. Ne kadar büyüleyici olursa olsun, evlilik arifesinde tanımadığınız bir kadına vurulmak böyle bir şeydir. Kafanızın dikine giderseniz, korkarım çok pişman olursunuz, etrafınızdakilere vereceğiniz üzüntüyü saymıyorum bile. Bana gönlün ferman dinlemediğini söyleyeceksiniz, ama bir de kafanız var, ondan da faydalanın, derim ben. Bir kadının sizi etkilemesinde ayıplanacak hiçbir şey yok. Yeter ki, bu basit bir etkilenme olmaktan öteye gitmesin.”

“Hiç ruh eşinizle karşılaştığınızı hissettiğiniz oldu mu Mösyö Zanetti?”

“Ruh eşi! Ne muhteşem bir düşünce! Yirmili yaşlarda

olduğum dönemde, ona her cumartesi akşamı dansa gittiğimde rastladığımı zannedirdim. Gençliğimde çok iyi dans ederdim ve çok ayran gönüllüydüm. Kendime sık sık sormuşumdur, henüz birlikte bir şey yapmadan, insan nasıl hayatının kadını bulduğuna inanır.”

“Evli misiniz Mösyö Zanetti?”

“Dört defa başıma geldi. Yeterince ikna edicidir herhalde.”

Vedalaşırken Mösyö Zanetti, Andrew’ya iki kolun artık doğru uzunlukta olduğunu, hiçbir şeyin onu bekleyen mutluluğu bozamayacağını söyledi. Andrew Stilman, terzisinden, ertesi gün damatlığının içinde dimdik durmaya son derece kararlı olarak çıktı..

6

Valérie'nin annesi tören başlamadan hemen önce Andrew'ya yaklaşip dostane olma iddiasında bir tavırla omzuna dokunmuş ve kulağına, "Aşkolsun Ben! Sabredenin muradına ereceğinin canlı kanıtısın adeta. On altı yaşındayken kızıma nasıl kur yaptığını hatırlıyorum da... becerebileceğine binde bir ihtimal vermezdim. Oysa bugün, bu kilisedeyiz işte," diye fısıldamıştı.

Andrew, müstakbel karısının ilk fırsatta aile yuvasını terk etmeyi niçin bu kadar istediğini daha iyi anlıyordu.

Valérie her zamankinden daha güzeldi. Şık ama fazla gösterişli olmayan beyaz bir elbise giymişti. Saçlarını, eski zamanlardaki Pan-Am hosteslerine benzer şekilde küçük, beyaz bir şapkanın altında toplamıştı, gerçi onların şapkası mavi olurdu. Babası mihraba kadar kızına eşlik etti, Andrew da orada bekliyordu. Valérie ona aşkla gülümsüyordu.

Rahip mükemmel bir konuşma yaptı; Andrew duygulanmıştı.

Karşılıklı yemin edip yüzükleri taktılar, uzun uzun öpüştüler ve Valérie'nin annesiyle babasının ve Colette'le Simon'ın alkışları arasında kiliseden çıktılar, Andrew gözlerini yukarı kaldırdığında, kendi annesiyle babasının da o an onu izlediklerini düşünmeden edemedi.

Küçük topluluk St. Luke in the Fields Kilisesi'nin ya-

nındaki park yolundan yürüyordu. Yükselen gül fidanları, çiçeklerin bolluğu altında eğilip bükülmüşlerdi. Lale tarhları rengârenkti, güzel bir gündü. Valérie ıslıl ıslıl, Andrew mutluysa.

Ama mutluluğu, Hudson Sokağı'na çıkıp kırmızı ışıkta durmuş bir cipin camında bir kadının yüzünü görene kadar sürdü ancak. Nikâh şahidinin bir daha görsen tanımazsın dediği kadını, TriBeCa'daki barda, havadan sudan üç-beş cümle konuştuğu kadını görene kadar.

Andrew'nun boğazı düğümlendi ve henüz öğlen olduğu halde canı bir Fernet-Cola istedi.

"İyi misin?" diye sordu Valérie, "aniden bembeyaz oldun."

"Heyecandan," diye cevap verdi Andrew.

Gözünü kavşaktan ayırmadan cipin trafiğinin içinde kayboluşunu izledi. Andrew'nun kalbi sıkıştıyordu ve hiç şüphesi yoktu, Novecento'daki gizemli kadın ona gülümsemişti.

"Canımı acıtıyorsun," diye inledi Valérie. "Elimi çok sıkıyorsun."

"Özür dilerim," dedi Andrew parmaklarını gevşeterek.

"Bir an evvel şu kutlamaların bitmesini ve evde seninle baş başa kalmayı istiyorum," diye iç çekti Valérie.

"Sürprizlerle dolu bir kadınsınız, Valérie Ramsay."

"Stilman!" diye düzeltti Valérie. "Neden sürprizlerle doluyum?"

"Düğün gününün bir an evvel bitmesini isteyen bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Sana evlilik teklifi yaptığım da, büyük bir tören organize etmek istersin, diye düşünmüştüm. İki yüz davetlinin arasında hayal etmiştim ikimizi, her birinin elini sıkarken, senin kuzenlerin, yeğenlerin, halaların, amcaların, hepsi hatıra fotoğrafı çekirmek isteyecek ve ben kendimi büsbütün yabancı hissedeceğim diye korkmuştum. Bugünden çok korkuyordum. Oysa, hepsi hepsi altı kişiyiz şu kaldırımın üstünde."

"Keşke bunu bana daha önce söyleseydin, ben hep aile arasında bir kutlama hayal etmişimdir. Bütün istedi-

ğim senin karın olmak, balo kıyafeti giymiş külkedisi olmak değil.”

“Bu ikisi birbirine aykırı şeyler değil ki...”

“Pişman mısın?”

“Hayır, kesinlikle değilim,” diye yanıtladı Andrew uzaktaki Hudson Sokağı’na doğru bakarken.

Bu da dördüncü yalandı.

New York’un en iyi Çin lokantasında akşam yemeği yediler. Mr. Chow’un salonunda avangard Asya mutfağından rafine yemekler sunuluyordu. Yemek neşeli geçti, Colette’le Simon, Valérie’nin anne babasıyla çok iyi anlaşmışlardı. Andrew az konuştu ve karısı onun ne kadar dalgın olduğunu fark etti.

Babasının geceye başka bir yerde devam etme teklifini reddeden Valérie oldu. Babası, kızıyla dans etme hakkı elinden alındı, diye şikâyetçi olunca Valérie ondan özür diledi, kocasıyla yalnız kalmak için delice bir arzu duyuyordu.

Valérie’nin babası Andrew’ya sıkı sıkı sarıldı.

“Kızımı mutlu etseniz iyi olur, dostum,” diye fısıldadı kulağına, “yoksa karşınızda beni bulursunuz,” diye de ekledi şakacı bir ifadeyle.

Taksi yeni evli çifti Valérie’nin evine bıraktığında neredeyse gece yarısı olmuştu. Valérie, Andrew’yu merdivenlerde bırakıp sahanlığa koştu.

“Ne oldu, ne istiyorsun?” diye sordu Andrew, bir yandan pardösüsünün cebinde anahtarlarını arıyordu.

“Beni kucağına alacaksın ve başımı çarpmadan beni kapının eşliğinden içeri sokacaksın,” dedi Valérie, hınzır bir gülümsemeyle.

“Gördün mü, senin de kopamadığın gelenekler varmış işte,” dedi Andrew ve kızı kucakladı.

Valérie giysilerini salonun ortasında çıkarmıştı, sutyenin kopçalarını açmış, dar külodunu ayağına kadar indirmişti. Çırılçıplak bir şekilde Andrew’ya sokuldu, kra-

vatını çıkardı, gömleğinin düğmelerini açtı ve ellerini onun göğsüne koydu. Andrew'ya yapışık halde parmaklarını pantolonun kemerine doğru kaydırdı, kemerini çözdü ve fermuarını açtı.

Andrew onun ellerini tuttu, şefkatle yanağını okşadı ve koltuğa kadar taşıdı. Sonra onun önünde diz çöktü, kafasını bacaklarına dayadı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

“Ne oluyor sana böyle?” diye sordu Valérie, “O kadar uzaktın ki bugün.”

“Çok üzgünüm,” dedi Andrew kafasını kaldırarak.

“Eğer yolunda gitmeyen bir şey varsa, para sıkıntısı ya da işinle ilgili bir mesele, bana söylemelisin, bana her şeyi anlatabilirsin.”

Andrew derin derin iç çekti.

“Sana yalan söylememek, sana asla ihanet etmemek konusunda söz verdimiştin, hatırlıyor musun? Eğer bir şeyler biterse, hiç gecikmeden sana söylemeye söz verdimiştin.”

Valérie'nin gözleri yaşla doldu, konuşmadan Andrew'ya baktı.

“Benim en iyi dostumsun, sırdaşımsın, kendimi en yakın hissettiğim kadınsın...”

“Daha bugün evlendik,” dedi hıçkırarak Valérie.

“Kalbimin en derininden senden af diliyorum, bir adamın karısına yapabileceği en kötü şeyi yaptığım için beni affet.”

“Başka biri mi var?”

“Evet, hayır, sadece bir gölge... Ama daha önce hiç hissetmediğim bir şey.”

“Bir başkasını sevdiğini anlayan için evlenmemizi mi bekledin?”

“Seni seviyorum, seni sevdiğimi biliyorum, ama başka bir aşkla. Alçakça davrandım, bunu kendime itiraf edemedim, sana söyleyemedim. Nikâhı iptal edecek cesareti bulamadım. Ailen Florida'dan geldi, en yakın arkadaşın New Orleans'tan geldi, son aylarda üstünde deli gibi ça-

lıştığım haber bende bir takıntıya dönüştü. Ondan başka bir şey düşünmez oldum ve yolumu şaşırıdım. Şüphelerimi kovalamak istedim, sahiden istedim.”

“Sus artık,” dedi kısık bir sesle Valérie.

Gözlerini indirdi ve Andrew'nun bakışları, onun, parmakları bembeyaz olana kadar sıktığı ellerine takıldı.

“Yalvarırım bir kelime daha söyleme. Çık git buradan. Evine dön, ya da nereye istersen oraya git, ama git. Evimi terk et.”

Andrew ona doğru bir adım atmak istedi, Valérie geri çekildi. Yatak odasına gidip arkasından yavaşça kapıyı kapadı.

Yağmurun çiselediği hüzünlü bir akşamdı. Yeni evli Andrew Stilman pardösüsünün yakasını kaldırmış, Manhattan'ı doğudan batıya doğru geçerek evine gitmeye çalışıyordu.

On defa Simon'ı arama isteğine kapılmıştı, söylediklerine rağmen geri dönüşü olmayan o adımı attığını itiraf etmek istemişti. Ama hiçbir şeyden korkmadığını sanan Andrew, arkadaşının tepkisinden çekinmiş ve telefona eli gitmemişti.

On defa babasına açılmak istemişti, her şeyi anlatabilmek için annesiyle babasının yanına gitmek istemişti. Annesinin her şeyin düzeleceğini söylediğini duymak, yalanlarla dolu bir hayata atılmaktansa, evliliğin yanlış olduğunu yolun başında anlamanın daha iyi olduğunu söylediğini duymak istemişti. Valérie belki birkaç sene ondan nefret edecekti, ama elbette sonunda onu unutacaktı. Onun gibi nitelikli bir kadın uzun süre yalnız kalmazdı nasıl olsa. Valérie onun hayatının kadını değildiyse, muhtemelen o da Valérie'nin hayatının erkeği olamazdı. Hâlâ gençti ve şu an içinde bulunduğu durum dayanılmaz gelse de, ileride sadece kötü bir anı olmakla kalacaktı. Andrew annesinin elini yanağında, babasının kolunu omzunda his-

setmek, seslerini duymak istedi. Ama onun annesiyle babası artık bu dünyada değildi ve evliliğinin ilk gecesinde, kendini hiç hissetmediği kadar yalnız hissetti.

“*When the shit hits the fan, it spreads all over*”¹ iş arkadaşı Freddy Olson’ın en sevdiği atasözüydü. Andrew pazar gününü, orasını burasını düzeltmek için makalesinin üstünde çalışarak geçirdi. Sabahın erken saatlerinde yazı işleri müdüründen araştırmasının başarısı hakkında övgü dolu sözler içeren bir e-posta almıştı. Olivia Stern, epey zamandır okuduğu en iyi araştırma yazılarından biri olduğunu söylüyor ve bir yandan da bu görevi ona verdiği için kendi kendini kutluyordu. Bu arada makalenin, haber kaynaklarının güvenilirliğini, ortaya çıkarılan olayların doğruluğunu sorgulayan kenar notlarıyla, üstü çizilmiş paragraflarla dolu bir kopyasını geri göndermişti. Makalesinde dile getirdiği suçlamalar hafife alınacak şeyler değildi ve hiç kuşkusuz hukuk servisi her şeyin sağlam bir şekilde temellendirildiğinden emin olmak isteyecekti.

Andrew sırf masal yazmak için bunca riski alır mıydı sanki? Amatörün biri olsa, pislik içindeki otelinin *barmaid*’i sayesinde hem güvenilir hem çok konuşkan olmayan kaynaklara ulaşmak için maaşının yarısını harcar mıydı, iki gün takip ettiği tiplerden kaçmayı başaramasa Buenos Aires banliyölerinde yiyeceği dayacağı, hapse düşme tehlikesini göze alır mıydı, özel hayatını bu habere kurban eder miydi? Andrew bir yandan notlarını düzene koymaya çalışırken, diğer yandan bütün gün söylendi durdu.

Olivia, e-postasının sonunda tebriklerini yineliyor ve hemen ertesi gün onunla bir öğle yemeği yeme arzusunda olduğunu belirtiyordu. İlk defa oluyordu bu. Normal zamanda, Andrew bu daveti yeni bir terfinin ya da bir

1. (İng.) İşler boka sardığında, pislik her yana bulaşır.

zammın habercisi olarak algılandı ama kötü ruh hali nedeniyle hiç iyi şeyler beklemiyordu bu yemekten.

Hava karardığında kapısına şiddetle vuruldu. Andrew bunun Valérie'nin babası olduğunu düşündü, suratını dağıtmaya gelmiş olmalıydı, sanki biraz rahatlamış bir halde kapıyı açtı; iyi bir ders ahırsa belki kendini daha az suçlu hissedebilirdi.

Simon, Andrew'yu sert bir şekilde itip içeri girdi.

"Bana bunu yapmadığını söyle!" diye bağırdı pencereye doğru giderek.

"Aradı mı seni?"

"Hayır, ben aradım. Uğrayıp evlilik hediyeinizi bırakmak istiyordum ama rahatsız etmekten korkuyordum, iş üstüdesinizdir diye. Meğer fena halde yanılmışım."

"Ne dedi sana?"

"Sence? Kalbi paramparça olmuş, hiçbir şey anlamıyor, sadece ondan bıktığını ve onu sevmediğini düşünüyor. Neden evlendin onunla? Önceden yapamaz mıydın o konuşmayı? Çok alçakça davranmışsın."

"Çünkü hepimiz beni hiçbir şey yapmamaya ikna ettiniz, hiçbir şey yapmamaya, gözlerimi açmamaya! Çünkü hepimiz bana bütün hissettiklerimin hayal ürünü olduğunu anlattınız!"

"Kim oluyor bu 'hepiniz'? Benden başka birine daha mı açıldın? Şimdi de yeni bir en yakın arkadaş mı buldun? Beni de mi terk edeceksin?"

"Çok aptalsın Simon, terzimle konuştum sadece."

"Oo! Daha da güzelmiş... En azından, birkaç ay kendine biraz hâkim olmayı deneyemez miydin, ikinize bir şans veremez miydin? Her şeyi bir anda çöpe atacaktı kadar önemli ne oldu dün gece?"

"Madem sordun, söyleyeyim, onunla sevişemedim ve Valérie basit bir tutukluğa inanmayacak kadar duyarlı biri."

"Hayır, bunu bilmemeyi tercih ederdim," dedi Simon ve koltuğa bıraktı kendini. "Ne yapacağız şimdi?"

"Biz mi?"

“Evet, öyle tabii, zor zamanlarında endişelenecek kadar yakınım sana ve sonuçta dünyanın en kısa evliliğinin şahidi oldum.”

“Guinness’ten bir belge ister misin?”

“Gidip ondan özür dilemek, hata yaptığını ve bütün bunların geçici bir delilik olduğunu söylemek hiç mi geçmez aklından?”

“Hiçbir şey bilmiyorum, tek bildiğim hayatımda hiç bu kadar mutsuz olmadığım.”

Simon kalkıp mutfağa gitti. İki birayla geri gelip birini Andrew’ya uzattı.

“Senin için üzgünüm dostum, onun için de üzgünüm ama en çok ikiniz için üzgünüm. Eğer istersen bu hafta bende kalabilirsin.”

“Neden ki?”

“Tek başına kalıp karalar bağlama diye.”

Andrew, Simon’a teşekkür etti. Ama düşününce muhtemelen yalnız kalıp karalar bağlaması gerekiyordu. Valérie’ye çektiirdiği acının yanında bu çok ağır bir ceza sayılmazdı.

Simon elini arkadaşının omzuna koydu.

“Fıkırayı bilir misin, hani adamın biri, anasıyla babasını öldürmüş, mahkemede yargılanıyor, savunmasını verdikten sonra hâkime dönüyor, yalvar yakar diyor ki, beni asarsanız bir yetimi mahkûm etmiş olursunuz...”

Andrew, Simon’a baktı ve ikisi de, bu en kötü anların içinden ancak dostluğun çıkarabileceği bir kahkahayla gülmeye başladılar.

Pazartesi günü, Andrew yazışleri müdürüyle baş başa yemek yedi. Kadın, gazeteden uzakta bir lokanta seçmişti.

Olivia Stern, daha önce onun hiçbir makalesine böylesi bir ilgi göstermemişti. Haber kaynakları, yaptığı görüşmeler, araştırmayı sürdürme tarzı hakkında hiç bu kadar sorgulamamıştı. Üstelik yemek boyunca, tabağına hiç

dokunmadan, büyüklerinden heyecan verici bir masal dinleyen bir çocuk gibi Andrew'nun Arjantin'e yaptığı seyahati dinlemişti. Andrew hikâyesinin iki noktasında, Olivia Stern'in ağlamaklı olduğu hissine kapılmıştı.

Yemeğin sonunda Andrew'nun elini sıktı, çıkardığı müstesna iş nedeniyle ona teşekkür etti ve bu konu üzerine ileride bir kitap yazmasını önerdi. Olivia Stern yazıyı bir hafta gecikmeli yayımlamayı planladığını masadan kalkarken açıkladı, çünkü yazıya iki tam sayfa ayırmak ve ilk sayfadan da vurucu bir başlıkla duyurmak istiyordu. Haberinin *New York Times*'ın birinci sayfasından duyurulması ve iki tam sayfa verilmesi nihayetinde bir Pulitzer olmasa da, bu çevrede kendisine ün kazandıracak bir alametifarika sayılabilirdi. Olivia ona, en ufak şüpheye izin vermeyen bir ses tonuyla, makalesini buna uygun hale getirip getiremeyeceğini sorduğunda, Andrew derhal işe koyulacağını söyledi.

Bütün hafta boyunca sadece bu işle uğraşmak konusunda kendi kendine söz verdi. Bürosuna erkenden gelecek, öğleyin orada ayaküstü bir sandviç yiyecek ve gece geç saatlere kadar çalışacaktı. Belki bir tek arada Simon'la akşam yemeği yiyebilirdi.

Andrew bu programa harfiyen ya da aşağı yukarı harfiyen uydu. Çarşamba günü iş çıkışı, içini hoplatan bir dejavu yaşadı. 40. Sokak'ın köşesinde, ikinci defa, binanın önüne park etmiş bir cipin arka camından Novecento'daki gizemli kadının yüzünü gördüğünü sandı. Ona doğru koşmaya başladı. Hızla öne atılırken evrak çantasını düşürdü ve makalesinin sayfaları kaldırıma saçıldı. Onları toplayıp ayağa kalkana kadar araba gitmişti.

O günden sonra, Andrew kendisini büyüleyen kadını görme umuduyla, gecelerini Novecento'da bitirmeye başladı.

Her akşam boşu boşuna bekliyor, sonunda sınırları bozulmuş ve tükenmiş bir halde eve dönüyordu.

Cumartesi günü, postasından zarftaki elyazısını tanı-

dığı bir mektup çıktı. Onu çalışma masasının üzerine koydu ve Olivia Stern'in evvelki akşamdan beri beklediği makalenin son noktasını koymadan o zarfa dokunmama-ya söz verdi kendi kendine.

Makalesini yazışları müdürüne gönderdikten sonra Simon'ı aradı, işinin akşama da sarktığını bahane ederek randevularını iptal etti.

Sonra salondaki pencerenin pervazına gidip oturdu, gecenin havasını ciğerlerine doldurdu ve Valérie'nin mektubunu okumaya başladı.

Andrew,

Sensiz geçen bu pazar, çocukluğumuzdan beri ilk defa yokluğunun acısını duydum. Ben kaçtığımda on yedi yaşındaydım, sense neredeyse kırk yaşındasın. Nasıl olduğunu bilmemeye tekrar nasıl alışacağım? Senin sesinin olmadığı derinliklerden nasıl yeniden doğacağım?

Beni alıp senin ergen bakışlarına, günlerimi neşelendiren erkek sesinin tınısına, elim göğsünderken kalbinin çarpışına götüren hatıralarımdan korkuyorum, uyurken soluğunu dinlerdim ve geceleri kendimi güvende hissederdim.

Seni kaybetmekle bir sevgili, bir aşk, bir dost ve bir kardeş kaybettim. Bunun yası uzun sürer.

Bana bu kadar acı çektirdiğin için ölmeni istesem de, umarım güzel bir hayatın olur.

Biliyorum ki, tek başıma dolaştığım bu şehirde, bir yerlerde sen nefes alıyorsun, bu bile fazla geliyor.

Bu kısa mektubu ilk ve son defa "karın" olarak imzalıyorum. Ya da daha doğrusu, hüzünlü tek bir gün boyunca karın olmuş kişi olarak.

Andrew neredeyse bütün pazar günü boyunca uyudu. Önceki gece dışarı çıkmış, kendini içkiye vurmaya karar vermişti. Uzun yıllar boyunca, içkili geceler konusunda belirli bir dayanıklılık geliştirmişti. Evine kapanmak, çökmüş ruhuna bir de dayanılmaz bir cesaret eksikliği ekleyecekti.

Novecento'dan içeri her zamankinden daha geç girmişti, her zamankinden daha fazla Fernet-Cola içmişti ve bardan çıkarken de her zamankinden daha kötü durumdaydı. Bütün geceyi barda tek başına geçirdiği ve sadece barmenle konuştuğu için berbat ruh halinde değişen bir şey olmamıştı. Alkole boğulmuş bir şekilde şehrin ıssız sokaklarında dolaşırken, Andrew Stilman çılgınca bir gülme krizine tutulmuştu. Aniden derin bir hüzne dönüşen çılgınca bir gülme krizi. Sonra bir kaldırımın kenarına oturup ayakları kaldırım dibindeki olukta, bir saat boyunca hıçkıra hıçkıra ağlamıştı.

Hayatı boyunca başka birkaç geri zekâlıyla karşılaşmış olmasına rağmen, dünyanın en geri zekâlı insanı kendisiydi, kuşkusuz.

Sabah, artık yirmi yaşında olmadığını hatırlatan berbat bir suratla uyandığında, Valérie'yi ne kadar özlediğini idrak etti. Ölesiye özlüyordu onu, akşamın birinde, anlaşılmaz nedenlerle onu büyüleyen o dilberi özlediği kadar özlüyordu. Oysa biri karısıydı, diğeri ise bir hayaldi. An-

drew sürekli Valérie'nin kendisine yazdığı mektubu düşünüp duruyordu.

Kendini affettirmenin yolunu, doğru kelimeleri bulacaktı, sonuçta bu onun uzmanlık alanıydı.

Eğer ertesi gün yayımlanacak makalesi ona bir zafer kazandıracaksa, bunu Valérie'yle paylaşmayı diliyordu.

Andrew o pazartesi evinden çıktığında, her sabah yaptığı gibi Charles Sokağı'ndan aşağı inip koşu yapmak için ufak adımlarla nehre doğru gitti.

Kırmızı ışığın yanmasını bekleyip West Highway boyunca yürümeye başladı. Ortadaki refüje geldiğinde lambadaki ufak adam yamp sönüyordu ve her sabahki gibi Andrew yine de yola atladı. Çalan kornalara elini kaldırıp havaya diktiği orta parmağıyla cevap verdi. Sonra River Park'taki yaya yoluna girip hızlandı.

Hemen o akşam gidip Valérie'nin zilini çalacak, ondan özür dileyecek ve yaptıklarından ne kadar pişman olduğunu söyleyecekti. Ona olan hislerinden en ufak bir kuşkusu yoktu, kendi kendine neden böyle delice bir iş yaptığını sorarak kafasını duvarlara vurmak istiyordu.

Ayrılmalarının üzerinden bir hafta geçmişti. Hayatının kadınına yedi kâbus dolu gün yaşatmıştı, yedi gün alçakça egoistlik etmişti, ama bir daha asla tekrarlanmayacaktı bu, buna yemin edecekti. Bundan sonra onu mutlu etmekten başka hiçbir şey düşünmeyecekti. Her şeyi unutmaması için ona yalvaracak ve hatta Valérie onu affetmeyip cehennemin dibine bile yollasa, gerekirse diz çöküp yalvaracaktı.

Andrew Stilman 4 Numaralı Rıhtım'ın hizasına geldiğinde aklında tek bir şey vardı, karısının kalbini geri kazanmak.

Birden sırtının alt tarafında şimşek gibi bir acı, karnına doğru ilerleyen dehşetli bir yırtılma hissetti. Eğer acı karnın daha üst tarafında olmuş olsa, enfarktüsten şüphelenebilirdi. Soluğunun kesildiği izlenimine kapıldı. Bu bir izlenim değildi, bacakları boşaldı ve yüzükoyun yere ka-

paklanırken yüzünü korumak üzere ellerini son anda araya sokabildi.

Yerde, yüzü asfalta dönük yatarken ters dönmek ve yardım çağırmak istedi. Andrew Stilman neden boğazından tek bir ses çıkmadığını anlayamıyordu. Sonunda, bir öksürük nöbetiyle birlikte yoğun bir sıvı tükürmeye başladı.

Önüne akan kırmızı sıvıyı görünce, Andrew, River Park'ın yaya yoluna yayılan şeyin kendi kanı olduğunu anladı. Bilmediği bir nedenle, mezbahadaki bir hayvan gibi boşalıyordu kam. Gözlerinin önünde de siyah bir perde inmeye başlamıştı.

Silah sesi duymadığı halde kendisine ateş edildiğini düşündü; belki de bıçaklanmıştı. Bilincinin açık olduğu son anlarda, Andrew, kimin kendisini öldürebileceğini düşünmeye çalıştı.

Nefes almak artık imkânsız gibiydi. Gücü tükeniyordu. Sonunun yaklaştığına karar verdi.

Hayatının gözlerinin önünden film şeridi geçip gitmesini umdu, bir koridorun sonundaki parlak ışığı görmeyi, onu bir yerlere yönlendirecek ilahî bir ses duymayı bekledi, ama bunların hiçbiri olmadı. Andrew Stilman'ın bilincinin açık olduğu son anları, hiçliğe doğru yavaş ve acılı bir dalıştan başka bir şey değildi.

Temmuz ayının bir pazartesi sabahı, saat 07.15'te ışık söndü ve Andrew Stilman ölmekte olduğunu anladı.

Ciğerlerine buz gibi bir hava doldu; damarlarında da aynı derece soğuk bir sıvı akıyordu. Kör edici bir ışık gözlerini açmasına mâni oluyordu. Bir de korku tabii. Andrew Stilman, arafta mı yoksa cehennemde mi uyanıyor olduğunu anlamaya çalışıyordu. Son zamanlardaki davranışları nedeniyle cennetin onun imkânlarını aşacağı kanısındaydı.

Artık kalbinin çarptığını hissetmiyordu; üşüyordu, dehşetli bir şekilde üşüyordu. Ölümün sonsuza kadar sürdüğü düşünülürse, bütün bu süre içinde karanlıkta kalmayacaktı herhalde. Cesaretini topladı ve gözlerini açmayı başardı.

Kendini Charles Sokağı'yla West End Highway'in keşimindeki kırmızı ışığa yaslanmış bir halde bulmak onu epey şaşırttı.

Cehennem, Poughkeepsie'deki Katolik okulunun din derslerinde öğretilen şeye hiç benzemiyordu, meğer ki bu kavşak cehennemin girişi olmasın. Ama Andrew'nun koşu yaparken buradan defalarca geçtiği düşünülürse, cehennem olmadığını idrak etmesi zor olmadı.

Bir yaprağın rüzgârda titrediği gibi titreyip sırtından kanlar boşalırken, elinde olmadan saatine baktı. Tam yediği gösteriyordu, yani kendisine saldırılmasından on beş dakika önceyi.

Zihninde yaptığı bu çıkarsama ona her bakımdan an-

lamsız göründü. Andrew reenkarnasyona inanmıyordu, hele ölümünden on beş dakika önce dünyaya geri dönmesini sağlayacak bir dirilmeye hiç inanmıyordu. Etrafına baktı. Manzara, her sabah görmeye alışık olduğundan en ufak bir farklılık arz etmiyordu. Bir dizi araba kuzeye doğru gidiyordu, refüjün öte tarafında, arabalar tampon tampona Financial District'e gitmeye çalışıyordu, nehir boyunca da koşu yapanlar River Park yaya yolunda, tempolu bir şekilde koşuyorlardı.

Andrew aklını toplamak için tüm gücünü harcadı. Ölümde gördüğü yegâne iyi taraf, kişiyi sonsuza değin bütün bedensel acılardan kurtarmasıydı. Sırtının alt tarafında bu şiddette bir acı hissediyor ve görüş alanında bir sürü yıldız dolaşıyorsa, bu henüz ruhuyla bedeninin birbirlerinden ayrılmadıklarının en açık kanıtı olmalıydı.

Zor nefes alıyordu ama bir yandan öksürdüğüne bakılırsa, nefes aldığı kesindi. Birden midesi bulandı ve öne doğru eğilip kahvaltıda yediği her şeyi oluğa kustu.

Bu sabah artık koşmak yok, hayat boyunca bir damla daha alkol yok, Fernet-Cola bile yok. Hayatın ona çıkardığı fatura epey tuzluydu, muhtemelen daha fazlasına gerek yoktu.

Bir parça güç bulunca Andrew geri döndü. Evine vardı mı bir duş alır, biraz dinlenir ve her şey yoluna girerdi.

Yürürken, sırtındaki artan acıyla Andrew birkaç saniyelğine bilincini kaybeder gibi oldu. Birkaç saniye yönünü tamamen şaşırdı.

Oysa bu bela başına geldiğinde, Charles Sokağı'nın sonunda değil, 4 Numaralı Rıhtım'ın hizasında olduğuna yemin edebilirdi. Bir doktora görüldüğünde –ki bunu yapması gerektiğini biliyordu– bu zihinsel karışıklığı da dile getirmeliydi. Olay endişelenmesini gerektirecek kadar sarsıcıydı zaten.

Valérie'ye olan hisleri çok değişmemişti. Tam aksine, ölüm korkusu duygularını daha da güçlendirmişti.

Her şey yoluna girdiğinde gazeteyi arayıp gecikeceğini söyleyecek ve bir taksiye atlayıp doğruca karısının ve-

teriner kliniğinin bulunduğu New York Atlı Polisi'nin ahırlarına gidecekti. Duyduğu pişmanlığı itiraf etmek ve af dilemek için daha fazla beklemeyecekti.

Andrew apartmanının kapısını itti, üçüncü kata çıktı, anahtarı kilide soktu ve içeri girdi. Salonda Valérie'yi görünce anahtarları elinden düştü. Valérie ona, önceki gün kuru temizlemeden gelen bluzunu görüp görmediğini sordu. O koşmaya gittikten sonra her yeri aramış ama bulamamıştı.

Bir an, evi aramayı bırakıp Andrew'ya baktı ve neden kendisine sersem sersem baktığını sordu.

Andrew ne diyeceğini bilemedi.

"Orada dikilip duracağına gel bana yardım et. Yoksa geç kalacağım ve bugün kesinlikle geç kalmamalıyım. Bu sabah bir sağlık teftişimiz var."

Andrew hareket etmedi, ağzı kurumuştur, sanki dudakları mühürlenmişti.

"Sana kahve yaptım, mutfakta; bir şeyler yersen iyi olur, bembeyaz olmuşsun. Fazla koşuyorsun, ayrıca fazla hızlı koşuyorsun," dedi Valérie, aramasını sürdürürken. "Ama yalvarırım önce şu bluzu buluver. Gerçekten bana dolabında biraz yer açmalısın, eşyalarımı bir daireden öbürüne taşıyıp durmaktan bıktım, işte sonuç bu!"

Andrew, Valérie'ye doğru bir adım attı ve dikkatini kendine çekmek için kolunu yakaladı.

"Ne iş çevirdiğini anlamıyorum ama burada olman bütün hayatımın en güzel sürprizi. Elbette bana inanmayacaksın ama, tam da seni kliniğinde görmeye geliyordum. Seninle muhakkak konuşmalıyım."

"İsabet olmuş, ben de konuşmak istiyordum, hâlâ şu Connecticut tatili hakkında kesin bir karar veremedik. Ne zaman Arjantin'e dönüyorsun, mesela? Dün söyledin, ama gitmen fikrinden o kadar nefret ediyorum ki unuttum bile."

"Neden Arjantin'e dönecekmişim?"

Valérie döndü ve dikkatle Andrew'yu incelemeye başladı.

“Neden Arjantin’e dönecekmişim?” diye tekrarladı Andrew.

“Çünkü gazeten seni ‘kariyerine tavan yaptıracak dev bir araştırma’yla görevlendirdi? Gülünçlük sınırlarında gezen aşırı bir heyecanla hafta sonu bana anlattıklarını tekrarlıyorum. Çünkü yazışleri müdürün geçen cuma günü seni çağırıp oraya gitmeni istedi, halbuki daha yeni gelmiştin. Ama kendisi çok ısrarcıymış ve bu habere çok önem veriyormuş...”

Andrew, Olivia Stern’le arasında geçen bu konuşmayı gayet iyi hatırlıyordu. O konuşma mayıs ayının başında, ilk Buenos Aires seyahatinin dönüşünde olmuştu, şimdiyse temmuz başıydı.

“Geçen cuma mı çağırdı beni?” diye geveledi Andrew. “Git bir şeyler ye, aklın gitti gidecek.”

Andrew cevap vermedi. Hızla odasına gitti, uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtı. New York 1 kanalı sabah haberlerini veriyordu.

Andrew şaşkınlık içinde spikerin verdiği bütün haberleri bildiğini fark etti. Queens’te bir depoda çıkan yangında ölen yirmi iki kişi... O gün yürürlüğe giren, şehre giriş ücretlerindeki artış. Oysa söz konusu gün, iki ay önce yaşanmıştı.

Andrew ekranın altındaki yazılı bilgilere baktı ve 7 Mayıs tarihini görünce yatağa oturup başına gelen şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Meteoroloji sunucusu mevsimin ilk tropik kasırgasının gelişini duyurdu. Kasırğa Florida kıyılarına ulaşmadan evvel yoğunluğunu kaybedecekti. Stilman meteorologun yanıldığını biliyordu, kasırğa gün sonunda şiddetini ikiye katlayacaktı. Aynı şekilde, kasırganın geçerken kaç kişinin ölümüne sebep olacağını da hatırlıyordu.

Terzisi bir gün ona, hayatın, istenen şarkıyı yeniden çalsın diye bir düğmeye basmanın yeterli olduğu modern aletlere benzemediğini, geriye dönmenin mümkün olmadığını söylemişti. Demek ki yanılmıştı. Biri, bir yerlerde,

tuhaf bir düğmeye basmış olmalıydı, çünkü Andrew'nun hayatı altmış iki gün geriye sarılmıştı.

Andrew mutfağa gitti, buzdolabın kapısını açarken nefesini tuttu ve bulmayı beklediği şeyi buldu: karısının –henüz karısı olmamıştı– önceki günün akşamı köşedeki bakkaldan aldığı yoğurtla birlikte yanlılıkla buzdolabına koyduğu, içinde aradığı bluz olan naylon torba.

Torbayı Valérie'ye götürdü. Valérie ona bluzunun neden buzlandığını sordu, Andrew sebebini açıklayınca, Valérie onu bir daha dalgınlıkla suçlamayacağına dair söz verdi. Andrew bu sözü ikinci defa duyuyordu. İlki de tamamen aynı koşullarda, iki ay önce olmuştu.

“Bu arada, neden bu sabah kliniğe gelip beni görmek istiyordun?” dedi Valérie çantasını kaparken.

“Bir sebebi yok, sadece özlüyorum seni.”

Valérie onu alından öptü ve aceleyle evden çıktı. Kendisine iyi şanslar dilemesini istedi ve muhtemelen geç döneceği konusunda uyardı.

Andrew teftişçilerin gelmeyeceğini biliyordu, Müfettiş tam şu anda Queensborough Köprüsü'nde bir trafik kazası geçiriyor olmalıydı.

Valérie saat 18.30 gibi onu ofisten arayıp sinemaya gitmeyi önerecekti. Andrew işten geç çıkacak, onun yüzünden seansı kaçıracaklar ve o da kendini affettirmek için Valérie'yi yemeğe çıkaracaktı.

Andrew'nun güçlü bir hafızası vardı. Bununla her zaman övünmüştü, ama bu özelliğinin günün birinde, onu böyle panikleteceği aklının ucundan bile geçmezdi.

Dairesinde yalnız başına otururken, Andrew'nun aklına başka bir şey geldi: Kendisini kimin hangi amaçla öldürmeye kalktığını bulmak için önünde altmış iki gün vardı.

Katili hedefine ulaşmadan önce, onu bulmak zorundaydı.

Gazeteye gelen Andrew, hayatının akışında hiçbir şeyi değiştirmemeye karar verdi. Durumuyla ilgili biraz beklemeye ve vereceği kararı düşünmeye ihtiyacı vardı. Ayrıca zaten gençliğinde okuduğu, geçmişe yolculuktan bahseden bazı bilimkurgu kitaplarından, olayların akışında yapılan ufak bir değişikliğin vahim sonuçları olabildiğini hatırlıyordu.

Gününü, önceki hayatında yapıp bitirmiş olduğu ikinci Arjantin yolculuğuna hazırlanarak geçirdi. Bu arada, Buenos Aires'e ilk gidişinde hiç memnun kalmadığı oteli değiştirme hakkını verdi kendine. Yanındaki masada oturan Freddy Olson'la aralarında kısa bir konuşma geçti. Freddy, kıskançlıktan, yazışları toplantısı boyunca ya her dakika laf sokmuş ya da seçtiği konuyu eleştirip durmuştu.

Andrew neden tartışıklarını gayet iyi hatırlıyordu; çünkü bu tartışma zaten yaşanmıştı. Dünya kurtulmayıversin, bu işe bir son vermeye karar verdi. Olson'ı başından savdı, böylece yazışları müdürünün camlı odasından çıkıp gelmesine ve bütün iş arkadaşlarının önünde Freddy denen iblisten özür dilemek zorunda kalmasına gerek kalmadı.

Sonuçta, her adımımı milimetresine kadar aynı yere basamam ya, diye söylendi kendi kendine, masasına giderken. Muhtemelen şu son iki ay boyunca River Park'ın

çimlerinde yaptığı sabah koşularından sağ kurtulmuş birkaç böceği ezecekti, kaçınılmaz olarak... gelecek iki ay, diye düzeltti kafasında.

Olayların sırasını bozmak aslında hoşuna gitmiyor değildi. Henüz Valérie'ye evlilik teklif etmemişti –bunu yapmasına daha üç gün vardı, Valérie, Buenos Aires'e yapacağı yolculuk konusunu bir daha açtıktan sonra olacaktı bu– henüz onun kalbini kırmamıştı ve dolayısıyla özür dilemesini gerektiren hiçbir şey yoktu. Bu yolun, bir ihtimal kendi kanında boğularak biteceğini bilmeseydi, aslında bu geri dönüşün hiç kötü bir tarafı yoktu.

18.30'da Valérie telefon ettiğinde bir hata yaptı ve daha o sormadan hemen sinemada buluşma sözü verdi.

“Nereden biliyordun sinemaya gitmeyi teklif edeceğimi?” diye sordu Valérie şaşkınlıkla.

“Bilmiyordum,” diye geveledi Andrew, parmaklarıyla elindeki kalemi sıkarken. “Ama fena olmaz, değil mi? Sinema yerine yemeği tercih etmezsen tabii.”

Valérie kısa bir an düşündü ve akşam yemeğinde karar kıldı.

“Omen'de yer ayırıyorum.”

“Bugün formun yerinde, ben de tam orayı düşünüyordum.”

Andrew'nun kalemi parmaklarının arasında kırıldı.

“Bazen böyle oluyor,” dedi. “Bir saat sonra buluşalım.” Sonra da, cevabı bildiği halde teftişin nasıl geçtiğini sordu.

“Teftiş meftiş olmadı,” cevabını verdi Valérie. “Müftiş gelirken bir trafik kazası geçirmiş. Yemekte anlatırım.”

Andrew telefonu kapadı.

“Eğer şüphe uyandırmak istemiyorsan, önümüzdeki iki ay boyunca biraz daha uyanık olmalısın,” dedi kendi kendine, yüksek sesle.

“Ne tür şüpheler?” diye sordu Freddy Olson, ikisinin masasını ayıran paravanın üstünden kafasını uzatarak.

“Kapı dinlemenin ayıp bir şey olduğunu annen sana öğretmedi mi Olson?”

“Ben kapı falan görmüyorum Stilman, sen ki o kadar

gözlemci birisin, açık ofis ortamında çalıştığımız hiç mi dikkatini çekmedi? Biraz daha alçak sesle konuşman gerekiyor. Senin muhabbetini duymak hoşuma mı gidiyor sanıyorsun?”

“Bundan hiç şüphem yok doğrusu.”

“Peki mesele nedir, sayın mösyö terfi almış muhabir?”

“Sen ne demek istiyorsun asıl?”

“Aptala yatma Stilman, burada herkes Stern’in seni himayesine aldığı biliyor. N’ aparsın, böyle bariz bir ittifaka karşı mücadele edilmiyor.”

“Gazetecilik yeteneklerin mesleğimizi yapmana yetmediği için üzüldüğünü biliyorum Olson, bunun için seni suçlamıyorum. Eğer senin gibi bir hiç olsaydım, ben de üzülürdüm.”

“Çok komik! Ama benim bahsettiğim bu değildi Stilman, olduğundan daha aptal görünmeye çalışma.”

“Neden bahsediyordun peki, Olson?”

“Stilman, Stern, bu isimler aynı kökenden gibi geliyor kulağa.”

Andrew, Freddy’ye dikkatle baktı. Birden fark etti ki önceki hayatında –bu düşünce tarzı ona öyle saçma geliyordu ki hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu– Olson’la yaşadığı bu tartışma gün içinde çok daha erken bir saatte, Olivia Stern’in hâlâ ofisinde bulunduğu bir saate geçmişti. Oysa şimdi, Stern çikalı en az yarım saat olmuştu, diğer iş arkadaşları da 18.00 sularında paydos etmişlerdi. Eylemlerine bağh olarak olayların sırası değişmekteydi. Andrew bundan faydalanmamasının akılsızlık olacağı sonucuna vardı. Freddy Olson’ın suratına okkalı bir tokat patlattı. Olson bir adım geriledi, ağzı bir karış açık kalakaldı.

“Ne yaptığını sanıyorsun Stilman, seni şikâyet edebilirim,” diye tehdit etti, bir yandan yanağını ovuştururken. “Bu salonun her tarafında kameralar var.”

“Git şikâyet et, hiç durma. Bu tokadı niye yediğini anlatırım. Videonun internette izlenme rekoru kıracağına eminim.”

“Bu işten bu şekilde kurtulamayacaksın.”

“Kendine o kadar güvenme! Neyse, randevum var ve bana hayli zaman kaybettirdin.”

Andrew ceketini kaptı ve hâlâ yanağını ovuşturan Olson’a ortaparmağını kaldırarak asansöre gitti. Hızla zemin kata inen asansörde meslektaşına saydırmaya devam ediyordu, ama Valérie’yle buluşmadan evvel sakinleşmesinin iyi olacağına karar verdi, olup bitenleri anlatmak kolay olmayabilirdi.

SoHo’daki Japon restoranının tezgâhının başında, Valérie’nin anlattıklarına konsantre olmakta büyük güçlük çekiyordu. Bunun sebebi, bütün bu konuşmayı daha önce dinlemiş olmasıydı. Valérie geçirdiği günü anlatırken, Andrew da gidişatı olabildiğince az bozarak, içinde bulunduğu durumu olabilecek en iyi şekilde kullanmanın yollarını düşünüyordu.

Finans haberlerini oldum olası ciddiye almamış olduğuna fena halde yanıyordu. Biraz ilgi göstermiş olsa, bugün kendine küçük bir servet yapabileceğini düşünmek sinir bozucuydu. Önceki haftaların borsa hareketlerini hafızasına kaydetmiş olsa, tasarrufunu oraya yatırarak yüklü bir servet sahibi olabilirdi. Ama Wall Street ve uzantıları kadar sinirlerini bozan başka bir şey yoktu.

“Sana anlattıklarımın bir kelimesini bile dinlemiyorsun. Sorabilir miyim, ne düşünüyorsun?”

“Dedin ki, Licorice, yani en sevdiğin atlardan biri tendon iltihabı geçiriyor. Onun Atlı Polis Teşkilatı’ndaki son günlerini geçiriyor olduğundan endişe ettiğini söyledin. Ayrıca polis memurunun... tüh adını unuttum... neyse, atı çürüğe çıkarılırsa bir daha kendine gelemeyeceğini söyledin.”

Valérie soluğu kesilmiş bir şekilde Andrew’ya baka kaldı.

“Ne oldu? Bunları anlatmadın mı şimdi bana?”

“Hayır, bunlar sana anlattıklarım değil. Ama tam da şu anda anlatmaya hazırlandıklarım! Ne oldu bugün sana

böyle? Öğle yemeğinde kristal küre mi yuttun?”

Andrew zorla güldü.

“Belki de sandığından daha dalgınsın. Senin söylediklerini tekrar ediyorum. Başka türlü nereden bileceğim bütün bunları?”

“Ben de tam olarak bunu soruyorum işte!”

“Belki o kadar yoğun biçimde düşündün ki, sen daha anlatmadan ben seni duydum. Bu bizim birbirimize ne kadar bağlı olduğumuzu da kanıtlıyor,” dedi Andrew dudaklarına çapkın bir gülümseme oturtarak.

“Kliniğe telefon ettin, Sam çıktı karşına ve onu sorguya çektin.”

“Sam kimdir bilmem ve sana yemin ederim, kliniği aramadım.”

“Sam benim yardımcım.”

“Gördün mü, bende kristal küre falan yok, isminin John ya da öyle bir şey olduğundan emindim. Konuyu değiştirebilir miyiz?” diye sordu Andrew.

“Peki, senin günün nasıl geçti?”

Bu soru Andrew’yu derin bir tefekkür haline soktu.

Sabah koşusunu yaparken ölmüştü. Kısa bir süre sonra, öldüğü yerin yaklaşık bir mil uzağında ve daha da şaşırtıcısı, saldırıdan iki ay önce uyanmıştı. O andan beri, geçmişten aklında kalanla neredeyse aynı olan bir gün geçiriyordu.

“Uzun,” diye cevap verdi Andrew kısaca. “Günüm o kadar uzundu ki, iki kere yaşamış gibi hissediyorum diyebilirim!”

Ertesi gün Andrew asansörde yazışları müdürüyle karşılaştı. Kadın arkasında duruyordu ama Andrew kabinin kapılarındaki yansımasından, onun tuhaf bir ifadeyle kendisine baktığını görebiliyordu, kötü bir haber vermeden evvel nasıl bakılırsa öyleydi sanki bakışları. Andrew bir an bekledi, sonra sıyrılmaya başladı.

“Bu arada,” dedi, sanki başlamış bir muhabbeti sürdürür gibi, “Olson hıyarı gelip size ötmenden önce ben söyleyeyim. Dün akşam işten çıkmadan önce, ona bir tokat patlattım.”

“Ne yaptınız?” diye bağırdı Olivia.

“Doğru duydunuz. Büsbütün dürüst olacaksak, bunu zaten bildiğinizi düşünmüştüm.”

“Peki niye böyle bir şey yaptınız?”

“Gazeteyi bağlayan hiçbir şey yok, endişelenmeyin. Ve eğer o hıyar, şikâyetçi olmaya kalkarsa bütün sorumluluğu üstüme alırım.”

Olivia önce stop düğmesine, sonra da zemin katınkine bastı. Asansör durdu ve aşağı inmeye başladı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Andrew.

“Bir kahve içmeye.”

“Kahveyi ben ısmarlayayım. Ama bu konuda söyleyeceğim başka bir şey yok,” diye cevapladı Andrew kapılar açılırken.

Kafeteryada bir masaya yerleştiler ve Andrew iki *mo-caccino*'yla birlikte kendine de jambonlu bir kruasan aldı.

“Sizi tanıyamıyorum,” dedi Olivia Stern.

“Sadece bir tokattı, kötü bir şey yapmadım. Üstelik hak etmişti.”

Olivia ona baktı ve gülümsemeye başladı.

“Komik bir şey mi söyledim?” diye sordu Andrew.

“Size ahlak nutku çekmeliydim, bu tarz hareketlerin kabul edilemez olduğunu ve işinize mal olabileceğini söylemeliydim belki. Ama bunu yapamayacağım.”

“Sizi engelleyen nedir?”

“Olson'a o tokadı atmış olmayı ben de çok isterdim.”

Andrew herhangi bir yorum yapmadı ve Olivia hemen konuya girdi.

“Notlarınızı okudum. İyiler ama yeterli değiller. Hikâyenizi yayımlayabilmem için somut bilgilere ihtiyacım var. Çürütülemez tanıklıklar, kanıtlar.. metninizi kasten yumuşattığınızdan şüpheleniyorum.”

“Neden öyle bir şey yapayım?”

“Çünkü büyük bir iş yakaladığınızdan eminsiniz ve şu aşamada her şeyi bana açıklamak istemiyorsunuz.”

“Bana tuhaf art niyetler yakıştırıyorsunuz.”

“Sizi tanımaya başladım, Andrew. Her şey karşılıklı, ben sizin isteğinizi kabul ettim, Arjantin’e bir daha gideceksiniz, ama yolculuk masraflarınızı bildirebilmem için benim de merakımın giderilmesi gerek. O adamın izini buldunuz mu, evet mi hayır mı?”

Andrew bir an için müdürüne baktı. Bu mesleğe başladığından beri, kimseye güvenmemeyi öğrenmişti. Ama bu kadarını vermezse, Olivia’nın onu Buenos Aires’e geri göndermeyeceğini de biliyordu. Ve kadının tahmin ettiği gibi, mayıs ayının başında araştırmasını henüz bitirmiş değildi.

“Doğru bir iz peşinde olduğumu düşünüyorum,” diye kabul etti kahvesini masanın üzerine bırakarak.

“Notlarınızın da ima ettiği gibi, onun bu olaylara katıldığından mı şüpheleniyorsunuz?”

“Öyle olup olmadığını iddia etmek kolay değil. Birçok kişi bu işlere bir şekilde bulaşmış, diller kolay çözülmüyor. Arjantinlilerin çoğu için bu hâlâ çok üzücü bir mesele. Madem hassas konulara girdik, bu haberle neden bu kadar ilgilendiğinizi sorabilir miyim?”

Olivia Stern muhabirini dikkatle süzdü.

“Onu çoktan buldunuz değil mi? Ortiz’i kapana sıkıştırdınız.”

“Belki... ama sizin de dediğiniz gibi bu hikâyenin yayımlanabilmesi için henüz elimde yeteri kadar veri yok. İşte bu yüzden, oraya dönmem gerekiyor. Siz de benim soruma cevap vermediğinizin farkındasınız herhalde...”

Olivia ayağa kalktı ve Andrew’ya, kruasanını tek başına bitirebileceğini belirten bir işaret yaptı.

“Bu iş sizin birinci önceliğiniz olmalı, Andrew. Her şeyinizi bu işe vermenizi istiyorum. Bir ayınız var. Daha fazla değil.”

Andrew yazışları müdürünün kafeteryadan çıkışını izlerken düşünüyordu. Tehditleri hiç umurunda değildi,

ay sonunda Buenos Aires'e gideceğini ve araştırmasını nihayete erdireceğini biliyordu. Konuşma sırasında Olivia onu hazırlıksız yakalamıştı, konuşmaya başlamadan evvel, kadının neyi bildiğini ve neyi henüz bilmediğini iki defa düşünmesi doğru olacaktı.

Bunun nedeni, ona notlarını verdiğiine dair hiçbir şey hatırlamıyor olmasıydı, ne şimdiki hayatında ne de River Park'taki yaya yolunda sona eren hayatında. Ayrıca, onunla daha önce bu konuşmayı asla yapmadığından da emindi.

Dolayısıyla bürosuna dönerken, Andrew önceki akşam Freddy Olson'a tokat atmakla iyi etmediğini düşündü. O andan itibaren, bazı şeylerin akışını değiştirmemek konusunda daha dikkatli olması gerekecekti.

Andrew biraz ara verip Madison Caddesi'nde dolaşmaya çıktı. Bir mücevherci vitrininin önünde durdu. Çok büyük maddi imkânlarla sahip değildi, ama evlenme isteği ilk seferkinden bile güçlüydü. Maurizio'nun restoranında, diz çöktüğü sırada yüzük veremediği için kendini biraz gülünç hissetmişti.

Dükkâna girip dikkatle takı camekânlarına baktı. Hatta yapmaması gerekiyordu, olayların akışıyla bu kadar rahat oynayamazdı. Hayatın bir düzeni vardı, sarsmamak lazımdı. On yüzük arasından, Valérie'nin birlikte almaya geldikleri zaman seçtiği yüzüğü tanıdı. Ne var ki Andrew'nun, o yüzüğü bu dükkândan almamış olduklarından hiçbir şüphesi yoktu.

Ama yüzüğün fiyatını gayet iyi hatırlıyordu. Mücevherci yüzüğün iki katı fiyat söylediğinde, Andrew kendinden emin verdi cevabını:

"Bu elmas 0,95 karattan biraz hafif, ayrıca çok ışıltılı görünmekle birlikte, eski bir taş. Söylediğinizin ancak yarısı kadar edeceğini gösterecek yeteri kadar işaret var üstünde."

Andrew yüzüğü Valérie'yle birlikte aldıkları sırada, önceki mücevherci ne dediyse aynısını tekrar etmekten

başka bir şey yapmıyordu. Nişanlısının tepkisinin onu ne kadar derinden etkilediğini daha da iyi hatırlıyordu. Valérie'nin en iyisinden bir taş seçmesini bekliyordu, ama Valérie parmağına geçirdikten sonra satıcıya o yüzüğün kendisi için yeterli olduğunu söylemişti.

"Bunun ancak iki açıklaması olabilir," diye devam etti Andrew, "ya etikete baktığınızda yüzükleri karıştırdınız, bunun için sizi suçlayamam, bit gibi yazmışsınız, ya da beni kazıklamaya çalışıyorsunuz. Mücevhercilerin dolandırıcılıkları üzerine bir şeyler yazasın gelmez umarım. Size *New York Times*'ta muhabir olduğumu söylemiş miydiniz?"

Mücevherci etikete bir kere daha baktı, kaşlarını çattı ve şaşkın bir şekilde, gerçekten hata yaptığını söyledi. Yüzük, tam da Andrew'nun dediği fiyata geliyordu.

Olay gayet medeni bir çerçevede halloldu ve Andrew pardösüsünün cebinde enfes bir yüzükle yeniden Madison Caddesi'ne çıktı.

Günün ikinci alışverişi şifreli bir asma kilitti, ofisteki masasını kilitlemek istiyordu.

Üçüncüsü, moleskine marka lastikli bir defterdi. Onu makalesiyle ilgili notlar için kullanmayacaktı, kendisi için daha öncelikli hale gelen başka bir araştırma içindi: elli dokuz günden daha kısa bir zamanda, ona saldıran kişiyi ortaya çıkarmak ve hedefine ulaşmasını engellemek.

Andrew bir Starbucks'a girdi. Kendine yiyecek bir şeyler alıp rahat koltuklardan birine oturdu ve ölmesini kimlerin isteyebileceğini düşünmeye başladı. Bu düşünceler onu fena halde rahatsız etti. Hayatıyla ilgili nasıl bir hata yapmıştı ki, bu tarz bir liste çıkarmak zorunda kalıyordu?

Freddy Olson'un ismini yazdı. Bir iş arkadaşının nelere kadir olduğu, kıskançlığın insanı nerelere götürebileceği bilinemez elbette. Andrew hemen rahatlattı kendini, Olson korkağın tekiydi ve ayrıca, önceki hayatında onunla yumruklamaya varan bir kavgası asla olmamıştı.

Çin'deki çocuk kaçakçılığı üzerine yazdığı makalenin yayımlanmasından kısa bir süre sonra gelen tehdit mek-

tupları vardı. Yazısı hiç kuşkusuz, konuyla ilgisi olan birçok Amerikalı aileyi sarsmıştı.

Çocuklar kutsaldır. Dünyadaki bütün aileler söyleyeceklerdir, çocuklarını korumak için her şeyi göze alırlar. Öldürmeyi bile.

Andrew kendi ne yapardı diye düşündü, bir çocuğu evlat edinse ve gazetecinin biri çıkıp onu bu kaçakçılığın suç ortağı ilan etse, kendisinin olmuş çocuğun aslında anne babasından çalındığını iddia etse...

"Pandora'nın kutusunu açan herifi herhalde ömrümün sonuna kadar affetmezdim," diye homurdandı Andrew.

Yayınlanıp kamuya mal olduğuna göre, çocuğunuzun da er ya da geç gerçeği öğreneceğini bilerek ne yapabilirsiniz ki? Yasal ailesine geri vererek hem onu hem kendinizi mutsuz mu edeceksiniz? Yoksa yalana gömülüp büyüdüğünde gelip size nasıl böyle korkunç bir kaçakçılığa göz yumduğunuzu sormasını mı bekleyeceksiniz?

Andrew makalesini yazarken, ortaya çıkardıklarının sebep olacaklarını çok ayrıntılı hesap etmemişti. Kaç Amerikalı ebeveyn bu yürek parçalayıcı duruma düşmüştü? Ama sadece hakikat önemliydi, işi gerçeği ortaya çıkarmaktı; insan her şeyi ancak kendi açısından değerlendirebilir, derdi annesiyle babası.

Olson'ın ismini defterinden sildi ve işe gidince, üç imzasız tehdit mektubunu bir daha gözden geçirmeyi unutmamak için not aldı.

Sonra Arjantin'deki araştırmasını düşündü; 1976'yla 1983 arasında hüküm süren cunta iktidarı, rejim karşıtlarını ortadan kaldırmak için ülke dışına suikastçı göndermekten kaçınmamıştı. Devir değişti, ama bazı yöntemler çarpık beyinlerde sonsuza kadar çakılı kalabiliyorlar.

O araştırma da birden fazla kişiyi rahatsız etmiş olmalıydı. Silahlı kuvvetlerin eski bir mensubunun, bir ESMA¹

1. (İsp.) Escuela de Mecanica de la Armada. Deniz Kuvvetleri Makine Yüksek Okulu, 1976-1983 arası askerî diktatörlük döneminde dünyanın en büyük yasadışı hapisanelerinden biriydi.

yetkilisinin, gözaltında kaybedilenlerin işkenceden geçirildiği ve öldürüldüğü gizli kamplardan birinin idarecisi olduğu tezinin gerçek olma ihtimali vardı, hatta bu yüksek bir ihtimaldi.

Andrew diğer defterine, ilk soruşturmasında görüştüğü kişilerin adlarını yazmaya başladı. Gayet açık sebeplerle, ikinci seyahat esnasında aldığı notlar orada görünmüyordu. Arjantin'e döndüğünde, daha da dikkatli olmaya bakacaktı artık.

"Her zamanki gibi, yine işinden başka bir şey düşünmüyorsun," dedi kendi kendine, alçak sesle defterinin sayfalarını çevirirken.

Peki Valérie'nin eski sevgilisi? Valérie ondan hiç bahsetmiyordu, ama iki yıllık ortak yaşam hafife alınacak şey olmamalıydı. Başkası için terk edilen bir adam, şiddete başvurabilir.

Onu ortadan kaldırmayı isteyebilecek bunca kişi olduğunu düşünmek iştahını kaçırdı. Andrew tabağını itip ayağa kalktı.

Ofise dönüş yolunda, bir an için zihnine değip geçen varsayımı düşünmeyi reddederek cebindeki mücevher kutusuyla oynayıp durdu.

Valérie bu tür bir eylem yapacak bir insan değildi asla. "Buna şahiden emin misin?" diye fısıldadı bilinci, kanını donduran kötü bir rüzgâr gibi.

Dirildikten sonraki ilk hafta, perşembe günü –bu cümleyi kurmak her seferinde onu dehşete düşürüyordu– Arjantin'e dönmek için her zamankinden daha fazla acele eden Andrew, yolculuğunun son ayrıntılarını büyük bir özenle gözden geçirdi. Sonunda oteli değiştirmekten de vazgeçti, orada araştırmaları için belirleyici olan karşılaşmalar yaşamıştı.

Barı idare eden kız, Marisa diye biri, eski ERP¹ mensuplarının ve bir tutuklu kampından sağ kurtulan Montoneroların bir araya geldikleri kafenin adresini vermişti. Çok kalabalık değillerdi. Marisa ayrıca Plaza de Mayo Anneleri'nden² biriyle de irtibat kurmasını sağlamıştı, askerî cuntanın kaçırdığı ve yok ettiği çocukların anneleri olan kadınlar; yıllar boyunca, kayıp evlatlarının fotoğraflarının olduğu pankartlar taşıyarak Plaza de Mayo'nun kaldırımlarını aşındıran, cuntaya meydan okuyan kadınlar...

Marisa son derece seksi bir kadındı ve çekiciliği Andrew'nun gözünden kaçmamıştı. Arjantinli kadınların güzelliği hikâye değildi yani.

Simon saat 11.00 gibi onu öğle yemeğine davet etmişti. Andrew, bu randevuda olanları hatırlamıyordu. Aralarında geçen muhabbeti, belki ancak yemek sırasında hatırlayacaktı.

Simon önceki gün kendisini arayan kadından –kış sporları tatilinde tanışmışlardı– söz açar açmaz, Andrew bu yemeğin dikkate değer bir tarafı olmadığını hatırladı. Simon bilmem kaçınıcı defa, dış görünüşü mizah anlayışından önde giden bir yaratığa tutulmuştu. Mümkün olduğu kadar çabuk makalesinin başına dönmek isteyen Andrew, arkadaşının sözünü kesti ve lafi dolandırmadan bu işin sonunda duvara toslayacağını bildirdi.

“Seattle'da oturan ve New York'a dört gün geçirmeye gelen kızı diyorsun değil mi?”

“Evet, şehri birlikte gezeceği kişi olarak da beni seçti,”

1. (İsp.) Ejercito Revolucionario del Pueblo. Halk Kurtuluş Ordusu.

2. (İsp.) Mayıs Meydanı Anneleri. Arjantin'de cuntanın kaybettiği evlatlarının bulunması için her hafta Plaza de Mayo Meydanı'nda eylem yapan anneler.

cevabını verdi Simon, her zamankinden daha mutlu bir şekilde.

“Haftaya yine aynı bu masada oturuyor olacağız ve sen, gayet tadın kaçmış bir halde, aldatıldığını söyleyeceksin. Bu kız, onu üç gün gezdirecek, hesapları ödeyecek ve gece yatacak bir yatak verecek senin gibi bir enayi arıyor. Akşam eve döndüğünüzde yorgunluktan öldüğünü söyleyecek, başım ağrıyor ayaklarına yatacak, sonra da uyuyacak. Ödül olarak da, gideceği sabah, yanaktan küçük bir öpücük kazanacaksın.”

Simon’ın ağzı açık kaldı.

“Başım ağrıyor ayakları da nedir?”

“Resmini çizmemi ister misin?”

“Peki nereden biliyorsun bütün bunları?”

“Biliyorum işte.”

“Kıskanıyorsun beni, acınacak haldesin!”

“Noel tatilin biteli beş ay oldu, bu arada hiç haber alabildin mi ondan?”

“Hayır, ama Seattle, New York, aradaki mesafeyi düşününce kolay değil...”

“İnan bana, adres defterine baktı ve ‘E’ harfinde durdu: Enayi için, Simon’cıgım.”

Hesabı Andrew ödedi. Bu konuşma onu Noel tatiline götürmüştü ve yılbaşı yemeğinin ertesi günü yaşadığı bir olay aklına gelmişti: Charles Sokağı’nda, polis merkezinden çıkarken ona çarpan araba. Haber için araştırma yapmak uzmanlık alanına giriyordu ama, kriminal bir soruşturma için o işe özgü yetenekler gerekirdi. Bir polisin yardımcıları, kendisi artık polis olmasa bile, bayağı işine yarayabilirdi. Adres defterini açıp, Müfettiş Pilguez adlı birinin verdiği telefon numarasını bulmaya çalıştı.

Simon'dan ayrıldıktan sonra, Andrew Müfettiş Pilguez'e telefon etti. Sesli karşılama mesajını duyunca mesaj bırakmakta kararsız kaldı ve kapadı.

Gazeteye geldiğinde bir titreme başladı ve böbreklerinde yoğun bir ağrı hissetti. Ağrı o kadar güçlüydü ki, merdiven korkuluğundan destek almak zorunda kaldı. Andrew hiç sırt ağrısı çekmezdi, dolayısıyla bu ağrı, vaktinin gittikçe azaldığını hatırlatmakta gecikmedi. Eğer ölüm kendisini bu şekilde gösterecekse, derhal bir miktar ağrı kesici yazdırmak iyi olur, diye düşündü.

Yemekten dönen yazışları müdürüyle merdivenlerin aşağısında karşılaştıklarında, Andrew'nun ağrıdan vücudu gerilmiş, nefesini toparlamaya çalışıyordu.

"İyi misiniz Andrew?"

"Daha iyi olduğum günleri bilirim, doğru söylemek gerekirse."

"Endişe verecek kadar soluk görünüyorsunuz, 911'i aramam ister misiniz?"

"Hayır, böbreğimin kötü bir oyunu, geçecektir."

"Öğleden sonra izin kullanın, eve gidip dinlenseniz iyi olur."

Andrew Olivia'ya teşekkür etti. Yüzünü yıkayacak ve her şey yoluna girecekti.

Tuvaletteki aynada kendine bakarken, Andrew ölümün peşinde dolaştığını görür gibi oldu. Ve kendi fısıltısını duydu:

“Hiç yoktan bir şans kazandın dostum ama, kısa sürmesini istemiyorsan biraz kafanı kullanmalısın. Bu tür şeylerin herkese sunulduğunu sanma! Sayacın durmasının ne anlama geldiğini anlayacak kadar ölüm hikâyesi yazdın. Hiçbir şeyi, hiçbir ayrıntıyı gözden kaçıramazsın, günler geçiyor ve bundan sonra da daha hızlı geçecekler.”

“Hâlâ kendi kendine mi konuşuyorsun Stilman?” diye sordu Olson bir kabinden çıkarken.

Pantolonunun fermuarını kapattı ve lavabonun yanındaki Andrew’ya yaklaştı.

“Şakalaşma havamda değilim,” dedi Andrew yüzünü yıkarken.

“Görüyorum zaten. Son zamanlarda gerçekten tuhaf davranıyorsun. Bilmiyorum yine ne haltlar karıştırıyorsun, ama çok kitabına uygun gitmiyorsun gibime geliyor.”

“Olson, sen kendi işlerine baksan da beni rahat bıraksan nasıl olur?”

“Seni şikâyet etmedim,” diye bildirdi gururla Olson, kahramanca bir iş yapmış gibi.

“Aferin Freddy, adam oluyorsun.”

Olson, kâğıt havlu makinesine doğru gitti ve tüm gücüyle kâğıtlara asıldı.

“Bu aletler hiçbir zaman doğru çalışmaz,” dedi makinenin tepesine vurarak.

“Bence bu konuda bir makale yazmalısın. Eminim çok beğenilecektir, sezonun en iyi makalesi: ‘Havlu makinelerinin laneti’... Freddy Olson’dan!”

Freddy sert sert baktı Andrew’ya.

“Tamam, şaka yaptım, her şeyi ciddiye alma.”

“Senden hoşlanmıyorum Stilman. Üstelik, küstahlığını kaldıramayan tek kişi ben değilim bu gazetede, ama en azından benmiş gibi yapmıyorum. Senin düşüşünü bekleyenlerin sayısı hayli fazla. Aşağı yuvarlanacağın gün yakındır.”

Bu kez Andrew muhatabını inceledi.

“Peki başka kim var Stilman karşıtları kulübünde?”

“Öncelikle seni takdir edenleri bul derim, o liste uzun değil hiç olmazsa.”

Olson, Andrew’ya küçümseyerek baktı ve tuvaletten çıktı.

Andrew da ağrısıyla mücadele ederek onu takip etti ve asansörlerin orada yakaladı.

“Olson, sana vurmakta haksızdım. Bugünlerde biraz öfkeliyim. Senden özür diliyorum.”

“Gerçekten mi?”

“İş arkadaşları arasında olur böyle şeyler, tırmandırmamak lazım.”

Freddy, Andrew’ya baktı.

“Tamam Stilman, özrünü kabul ediyorum.”

Olson elini uzattı ve Andrew onu sıkmak için insan üstü bir çaba harcadı. Olson’ın elleri korkunç derecede nemliydi.

Öğleden sonra boyunca Andrew bir şey yazamayacak kadar yorgundu. Bu yüzden, cunta dönemi boyunca Arjantin’de yaşananlar hakkındaki makalesinin ilk satırlarını bir kere daha okudu.

Andrew Stilman, *New York Times*

Buenos Aires, 24 Mart 1976.

Yeni bir darbe, bir diktatörü iktidara taşıdı. Siyasi partileri ve sendikaları yasakladıktan ve ülke genelinde bir basın sansürü tesis ettikten sonra General Jorge Rafael Videla ve askerî cunta mensupları, Arjantin halkının daha önce hiç tanık olmadığı bir baskı politikası uyguladılar.

İlan edilen amaç, asayiş bozan, kargaşa ve isyana teşvik eden her türlü unsurun caydırılmasıydı. Bunun üzerine, ülke çapında bir insan avı başladı. Bundan sonra, rejime direnen herkes, arkadaşları yahut tanıdıkları ve Hıristiyan medeniyetinin muhafazakâr değerlerine uymayan

düşünceleri yaymaya çalışan herkes, yaş ya da cinsiyet ayrımı yapılmaksızın terörist ilan edilecekti.

İktidardaki cunta, yasadışı cezaevi ve işkence merkezleri açtı, polis ve ordunun üç kuvvetine ait birliklerden oluşan özel teşkilatlar kurdu. Ölüm timleri yürüyüşe geçti.

Bölgesel yetkililerin kumandası altında, görevleri, direnişçilere yakın olduğundan şüphe edilen herkesi kaçırmak, işkenceden geçirmek ve öldürmekti. On yıl boyunca, iktidardaki cunta zulüm yapacak ve gençler başta olmak üzere her yaştan, kadın, erkek, otuz binden fazla insanı ortadan kaldıracaktı. Yüzlerce çocuk, doğar doğmaz annelerinden koparılıp alınacak ve rejim yandaşlarına verilecekti. Bu çocukların kimlik bilgileri tamamen silinip baştan sona yeniden oluşturulmuş kimliklerle değiştirilecekti. Mevcut iktidann içtihatı, sarsılmaz bir Hıristiyan ahlakı öne sürüyordu: masum çocukları sapık idealler peşindeki ebeveynlerinden alıp, onları yetiştirecek şeref ve haysiyeti haiz ailelere vererek kurtuluşlarını sağlamak.

"Kayıplar"ın –öyle adlandırılıyorlardı– bir bölümü toplu mezarlara gömülecek ve çoğu da cezaevi merkezlerinde uyuşturulduktan sonra, gizli uçaklara bindirilip Rio Grande'nin ve okyanusun sularına canlı olarak atılacaklardı.

Bu katliamdan geriye, iktidardaki sorumlularını suçlayacak hiçbir iz kalmayacaktı.

Andrew, bu barbarlığın gizli işbirlikçilerinin isimlerini topladığı listeyi bilmem kaçınıcı defa inceledi. Bölge bölge, şehir şehir, her bir cezaevi kampına bakarak. İşkencecilerin isimlerini okumakla saatler geçiyor, tanıklıkları didik didik etmeye devam ediyordu. Demokrasi geri geldikten sonra geçirilen bir af yasası sayesinde, barbarlar neredeyse hiç ceza almadan kurtulmuşlardı.

Bu sabır gerektiren işi tamamladıktan sonra Andrew, bıkmadan Ortiz denen adamın izini takip ediyordu. Ortiz'e giden yol, yazışları müdürünün verdiği bilgilere göre, bu canavarların gizli işbirlikçileri haline gelen askerlerden geçiyordu.

Niçin özellikle Ortiz? Çünkü, Olivia Stern'e göre, onun hayatı sırlarla doluydu. İster Arjantin olsun ister başka bir yer, soru aynıydı: Hangi hırs, iktidardaki gücü, normal insanları birer işkenceciye dönüştürmeye teşvik edebilir, bir aile babası, gün boyu kadın ve çocuklara işkence yaptıktan sonra akşam eve döndüğünde, evdeki karısına ve çocuklarına nasıl sarılabilirdi?

Andrew, Ortiz'i köşeye kıştırmasına az kaldığını biliyordu. Acaba, Ortiz'in eski suç ortaklarından yahut silah arkadaşlarından biri mi onu River Park'ın yaya yollarına kadar takip etmişti?

Bu teoride aksayan bir şeyler vardı. Andrew makalesi yayımlanmadan iki gün evvel ölmüştü. Dolayısıyla bir intikam söz konusu olamazdı. Ne olursa olsun, Buenos Aires'e döndüğünde, önceki hayatında olduğundan çok daha fazla dikkatli ve uyanık olmalıydı.

Andrew bu konuyu düşündükçe, yardıma ihtiyacı olduğuna inancı daha da artıyordu. Müfettiş Pilguez'i bir kere daha aradı.

Emekli polis bu telefonun hayra alamet olmadığını düşündü, Andrew, geçirdiği kazadan sonra nihayet bir za-bıt tutturmaya karar vermiş olmalıydı.

"Sırt ağrılarım var ama, bunun sizinle hiç ilgisi yok," diye rahatlattı onu Andrew. "Sizi aramamın sebebi bana çarpmanız değil."

"Ya?" dedi Pilguez, "o halde neye borçluyum bu şerefi?"

"Sizi görmem gerekiyor. Acil bir durum."

"Sizi bir kahve içmeye davet ederdim ama San Francisco'da oturuyorum, burası size uzak biraz."

"Anlıyorum," diye iç çekti Andrew.

"Ne tür bir aciliyetten bahsediyordunuz?" diye devam etti Pilguez kısa bir tereddütten sonra.

"Hayati türden."

"Kriminal bir şeyden bahsediyorsanız, ben emekliyim. Ama size New Yorklu meslektaşlarımdan birini tavsiye

edebilirim. 6. Bölge'de görevli Müfettiş Lucas'a güvenim tamdır."

"Emekli olduğunuzu biliyorum ama sizinle konuşmak istiyorum. İçgüdüsel bir şey benimki."

"Anlıyorum."

"Bundan pek emin değilim. İçinde bulunduğum durum, tahmin edebileceğinizden çok daha tuhaf."

"Sizi dinliyorum. Tuhaf durumlara karşı bir çeşit alışkanlığım oldu, inanın bana."

"Telefonda anlatamayacağım kadar karmaşık bir durum. Bana inanmazsınız. Boş yere rahatsız ettiğim için özür dilerim. Size iyi akşamlar diliyorum."

"San Francisco'da henüz öğleden sonra."

"O zaman iyi öğleden sonralar, Müfettiş."

Andrew telefonu kapattı, başını ellerinin arasına aldı ve kafasını toparlamaya çalıştı.

Bir saat içinde Valérie'yle randevusu vardı ve bu kadar önemli bir akşamın içine etmek istemiyorsa, ruh halini değiştirmesinde fayda vardı. Egoizm kotasını önceki hayatında doldurmuştu.

İlk seferde olduğu gibi evlilik teklifini yaptı. Valérie, Andrew'nun parmağına geçirdiği yüzüğü çok sevdi ve kendisinin de tam böyle bir şey seçeceğini söyledi.

Yemekten kalktıktan sonra Andrew, Simon'ı aradı ve yeni haberi versin diye telefonu hemen Valérie'ye uzattı; sonra, sıra Colette'i aramaya geldi.

East Village'daki küçük apartmanın önüne geldiklerinde, Andrew cebindeki telefonun titreşimini hissetti. Merak içinde açtı telefonu.

"Yaptığımız telefon konuşması üzerine düşündüm. Karımı birkaç gün rahat bırakmam onu çok memnun edecek. Emekliliğimden beri boş boş dolanıyorum, biraz kafayı dağıtmam hiç fena olmaz. Kısacası, yarın sabah uçağa biniyorum. Bu birkaç günlük fırsatı, eski New Yorklu

dostları görmek için de kullanacağım. Geçen seferkiyle aynı yerde, saat 21.00 gibi buluşup bir yemek yiyelim. Gecikmeyin Mösyö Stilman, merakımı uyandırdınız.”

“O halde yarın akşam 21.00’de, Frankie’s’de görüşürüz Müfettiş Pilguez,” diye cevapladı Andrew, rahatlamış bir şekilde.

“Kimdi?” diye sordu Valérie.

“Kimse.”

“Yani yarın akşam kimseyle mi yemek yiyeceksin?”

Restorana loş bir ışık hâkimdi... Müfettiş Pilguez lokantanın diplerinde bir masada oturmuş bekliyordu. Andrew otururken saatine baktı.

“Ben biraz erken geldim,” dedi Müfettiş onun elini sırkarken.

Garson mөнüyü uzattı. Müfettiş kaşlarını çattı.

“Lokantadaki şu loş ışık takıntısını iyice abarttılar. Bir satırını bile okuyamıyorum şu mөнünün,” dedi cebinden gözlüklerini çıkarırken.

Andrew mөнüye hızlıca bir göz atıp kenara koydu.

“Buranın eti her zaman iyidir,” diye devam etti Pilguez, mөнüye bakmaktan vazgeçerek.

“Et iyi fikir. Yolculuğunuz iyi geçti mi?”

“Saçma bir soru! Artık uçakla rahat bir yolculuk yapmanın imkânı kaldı mı? Biz asıl meseleye gelelim. Sizin için ne yapabilirim?”

“Birini yakalamama yardım edebilirsiniz. Beni...”

Andrew devam etmeden önce bir an tereddüt etti.

“Beni öldürmeye çalışan kişiyi,” dedi Andrew, doğrudan konuya girerek.

Pilguez elindeki bira bardağını bıraktı.

“Polise şikâyetle bulundunuz mu?”

“Hayır.”

“Eğer biri gerçekten sizi öldürmeye kalktıysa, ilk iş bunu yapmanız doğru olmaz mıydı?”

“Olay bundan biraz daha karmaşık... Diyelim ki, olay henüz gerçekleşmedi.”

“Çok iyi anlamadım. Sizi öldürmeye kalkıştılar mı, yoksa kalkışacaklar mı?”

“Eğer bu soruya doğru cevap vermeye kalkarsam, beni delinin teki sanmanızdan korkuyorum.”

“Deneyin yine de.”

“O halde, ikisi birden, Müfettiş.”

“Anlıyorum, bir saldırıya uğradınız ve failin yeniden harekete geçeceğini düşünüyorsunuz. Doğru mudur?”

“Bir anlamda.”

Pilguez sipariş vermek için bir işaret yaparak garsonu çağırdı. Garson gittikten sonra gözlerini dikkatle karşısındakine dikti.

“Beni yardıma çağırdığınız için bir sardalye konservesi içinde, otuz bin fit yükseklikte altı saat geçirdim. Sizi sevdim, ayrıca size çarptığım için de kendimi suçlu hissediyorum.”

“Bana sadece dokundunuz, en ufak bir yaralanma olmadı.”

“Onu diyorum, her türlü hiç için adli takip başlatan geri zekâlılarla dolu bu şehirde, sigorta şirketimden güzel bir meblağ koparma fırsatı elinize geçtiği halde buna başvurmadınız. Buradan, sizin namuslu biri olduğunuz sonucunu çıkardım. Endişeli, sahiden endişeli olduğunuzu hissettim. Kırk yıllık meslek hayatım boyunca hislerimin beni yanılttığı çok nadir olmuştur ve inanın bana, aklınıza bile gelmeyecek olaylara şahit oldum. Bazılarını size anlatsam, sizden de deli olduğumdan hiç şüpheniz olmaz. Dolayısıyla, ya bana her şeyi olduğu gibi anlatın ya da bırakın şu eti bitirince gidip yatayım. Yeterince açık mıyım?”

“Daha açık olamazdı,” dedi Andrew gözlerini indirerek.

“Kulağım sizde, yemeğin soğumasından nefret ederim,” dedi Müfettiş ve yemeğe girişti.

“9 Temmuz günü saldırıya uğradım.”

Müfettiş parmaklarıyla saydı.

“Yani on ay önce. Nasıl olduğunu sonra anlatırsınız.

Ama her şeyden önce, neden bu saldırının tekrar edeceğine ikna olduğunuzu anlatın.”

“Tam anlamadınız. Beni öldürdüler, bu yaz.”

“Daha 11 Mayıs’tayız. Ve bana gayet diri görünüyorsunuz.”

“Sizi uyarmıştım.”

“Bir gazeteci için ciddi sayılacak bir ifade sıkıntınız var. İma ettiğiniz şeyi doğru anladıysam, sizi 9 Temmuz’da öldüreceklerini düşünüyorsunuz. Neden bu tarihte?”

“Olay bundan da daha karmaşık...”

Andrew, River Park’ın yaya yolunda, 9 Temmuz sabahı başına gelenleri ve o günden beri yaşadığı akıl almaz deneyimi ayrıntılarıyla anlattı.

Anlatmayı bitirdiğinde Müfettiş birasını bir dikişte içti ve bir tane daha ısmarladı.

“Garip olayları kendime çekmekte özel bir yeteneğim var galiba. Ya da üstümde bir lanet dolaşüyor.”

“Neden böyle söylediniz?”

“Bunu anlayabileceğinizden emin değilim...”

“Şu başıma gelenlerden sonra bile mi?”

“Bir dahaki sefere anlatırım. Neyse. Bakalım: Saldırıya uğradınız ve öldürüldünüz. Ölür ölmez de iki ay öncesine geri döndünüz. İddianız bu. Beyniniz normal çalışıyor mu, diye bakmak için tomografi falan çektirdiniz mi bari?” diye sordu Pilguez, alaycı bir edayla.

“Hayır.”

“Belki de işe oradan başlamak lazım. Belki bir yerleri tıkayan küçük bir pıhtı var kafanızda, bu da hayal görmeye sebep oluyor. San Francisco’da, tanıdığım çok iyi bir beyin cerrahı var. Hayran olunacak bir kadındır, ayrıca onun da pek normal sayılmayacak şeyler geçmiştir başından. Ona telefon edebilirim. Mutlaka New York’ta size tavsiye edebileceği bir meslektaşı vardır.”

“Şimdiden başlayarak temmuza kadar olacak şeyleri size anlatabileceğimi söylersem?”

“Üstüne bir de müneccim olmuş olursunuz.”

“Sadece çok iyi bir hafızam var. Son iki ay boyunca

yaşadıklarımı çok iyi hatırlıyorum.”

“Güzel, en azından erkenden Alzheimer olmamışsınız. Hakikaten bu söylediklerinize inanıyor musunuz Stilman?”

Andrew ses çıkarmadı. Pilguez dostça eline dokundu.

“Elbette inanıyorsunuz! Ve bunun bana isabet etmesi gerekiyordu. Söyleyin, ne yapayım, Tanrı aşkına?”

“Önemli değil, sizi ikna etme şansımın fazla olmadığını biliyordum. Ben de sizin yerinizde olsam...”

“Sporu sever misiniz?” diye bir soru attı ortaya Pilguez, bar tezgâhının üstünde asılı duran televizyona bakarak.

“Evet, herkes gibi.”

“Dönmeyin arkanızı. Yankee’ler, Seattle Mariners’la kapışıyor, maçın sonu neredeyse. Bana bitiş skorunu söyleyebilir misiniz?”

“Tam olarak hatırlamıyorum, ancak şu kadannı söyleyebilirim: Bütün beklentilerin aksine, Mariners sezona gayet iyi bir başlangıç yaptı. Yankee’ler çimleri yoluyor olmalı.”

“Olmadı,” diye iç çekti Pilguez, “herhangi bir Mariners taraftarı da aynı şeyleri söylerdi.”

“Mariners taraftarı bir New Yorklu... Şaka mı ediyorsunuz? Yankee’ler son dakikalarda toparlanacak ve kıl payı maçı kazanacak.”

“Pek öyle bir halleri yok,” diye iç çekti Pilguez.

“Yarın sabah *New York Times*’ı alın, ilk sayfada, ABD donanmasının Hürmüz Boğazı’nı bloke eden İran donanmasına ait bir gemiyi vurduğunu okuyacaksınız.”

“Yapmayın, Mösyö Stilman, siz *New York Times*’ta muhabirsiniz, çalıştığınız gazetenin ilk sayfa haberini tahmin ettiğinizi iddia ederek beni şaşırtacak değilsiniz herhalde.”

“Olay, Pentagon’un saat 23.30 sularında vereceği bilgiyle ortaya çıkacak. Gazetenin ilk sayfası gece yarısı basmaya giriyor ve o zamana daha çok var. Ama madem inanmadınız, yarın, öğleye doğru Florida’daki Gardner kasabasını bir hortum vuracak. Kent merkezi, tabiri caizse, haritadan silinecek.”

“Meteoroloji bağımlısı mısınız?”

“Hatırlıyorum çünkü müstakbel kayınpederimle kayıvaldem Arcadia’da oturuyorlar, oraya otuz mil uzaklıkta küçük bir kasaba. Müstakbel karımın çok endişelendiğini hatırlıyorum. Evlilik teklifimden iki gün sonra gerçekleştiği için de tarihi hatırlıyorum.”

“Her ikinizi de tebrik ederim. Başka havadis var mı Madam Irma!”

“Atlı Polis’teki meslektaşlarınızdan birine bir ambulans çarpacak, bu öğleden sonra. Köprücük kemiği kırılacak. Ama maalesef atını öldürmek gerekecek. Karım veteriner. New York Atlı Polisi’nin atlarıyla ilgilenen kişi o. Hortumla, ölen at üst üste gelince, Valérie beni kaygılandıran bir stres yaşamıştı. Benim için zamanınızı kaybettiniz, bu oyunu daha fazla uzatmak istemiyorum, rahatsız oluyorum. Benim davetlimsiniz. Ayrıca uçak masrafınızı da karşılamak istiyorum.”

“Hesabı size bırakıyorum. Ama uçak paramı kendim ödeyecek kadar büyüdüm. Yine de teşekkürler.”

Andrew hesabı ödeyip kalktı.

“Bir şey daha var, Stilman. Önümüzdeki iki ay boyunca olacakları sahiden önceden bilebildiğinizi varsayarsak, başınıza gelecek şeye neden engel olmaya çalışmıyorsunuz?”

“Çünkü olayların akışını değiştirmemem gerekiyor. Şu son iki gün içinde bunu yapmaya kalkıştığım birkaç sefer, olayları ancak birkaç saat erteleyebildiğimle kaldım.”

“O halde, size yapılan saldırıyı durdurabileceğinize olan inancınız nereden geliyor?”

“Umut ya da umutsuzluk. O anki ruh halime göre değişiyor.”

Andrew, Müfettiş’i selamladı ve lokantadan ayrıldı.

Pilguez masada tek başına kaldı, düşünceliydi. Maçın sonuna baktı. Son dakikalarda Yankee’ler bir tur vuruşu yaptılar ve maç kazandılar.

Andrew, *New York Times*'ın o günkü sayısını okumak için ofise varmayı beklemedi. Sokağının köşesindeki bayiden gazetesini aldı ve ilk sayfada, baskıdan yarım saat önce Pentagon'un açıklaması zerine Freddy Olson'ın aceleyle hazırladığı haberi okudu. ABD donanmasına ait bir kruvazör, Hürmüz Boğazı'nın ağızında, Altıncı Filo'ya fazla yaklaşan İnan donanmasına ait firkateyne uyarı atışı açmıştı. Atış gemide herhangi bir hasara sebep olmamış ve gemi geri dönmüştü. Ama iki ülke arasındaki gerilim günbegün artıyordu.

Andrew, Müfettiş'in de aynı haberi okumuş olacağını umdu. ğle saatlerinde, yazışları odasındaki televizyon ekranlarında akan haber alt yazılarına baktıktan sonra, Valrie'yi aradı ve o daha öğrenmeden, F5 kategorisinden bir hortumun ailesininkine yakın bir kasabayı harap ettiğini bildirdi. Ailesi için endişelenmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu, haberi aldıktan sonra Arcadia'daki durumu araştırmış –bu yalanı iyi niyetle söylüyordu– ve orada hiçbir şey olmadığım öğrenmişti.

Ona henüz söyleyemeyeceği şey için de bir iekiyi arayıp bir buket şakayık hazırlattı ve çiçeklerin arasına sıkıştırmak üzere bir kartın üzerine aşk sözcükleri karaladı. Bu akşam Valrie'nin yanında olacaktı.

Öğleden sonrayı araştırmalarına ayırdı. nceki akşam

Müfettiş'in aklına soktuğu ufak mesele kafasını kurcalıyordu. Neden olayların akışını değiştirmesindi ki?

Olson'la arasındaki kavgayı engellemek istediğinde ancak birkaç saat ileri atabilmişti ve üstelik bu seferki ilkinden çok daha vahim olmuştu.

Evlilik teklifini yapmadan evvel bir yüzük almaya gittiğinde, başka bir mücevherciye gittiği halde, tuhaf bir şekilde aynı yüzüğü almıştı.

Kazanılmış tecrübeden faydalanmayı kendi kendine yasaklamak bu denli gerekli miydi sahiden? Belki bu önündeki Buenos Aires seyahatinde, daha önce tanıklığını alamadığı adamı ikna etmeyi başarabilirdi. Ortiz'i konuşturmayı başarabilirse, yazışları müdürü yazıyı ilk sayfadan verme önerisini daha ilk okumasında yapar, Andrew da Valérie'yi dününün ertesi günü balayına götürebilirdi.

Keşke geriye dönmek mümkün olsa, diye yazdı Andrew defterinin ilk sayfasına. Bunun hayalini kurmamış kimse var mıdır? Hatasını düzeltmek, nerede yanlış yaptıysan, orada doğruyu yapmak. Hayat kendisine ikinci bir fırsat tanıyordu.

Yani Novecento'ya gitmeyecek misin? diye fısıldadı içinden bir ses.

Andrew bu düşünceyi kafasından attı. Valérie'den önce evde olmak istediği için işlerini halletti. Telefon çaldı. Santral ona bir telefon bağladı. Bir polis müfettişi onunla konuşmak istiyordu.

"Çok yeteneklisiniz," dedi Pilguez doğrudan lafa girerek, "neredeysel hatasızdınız."

"Neredeysel?"

"Meslektaşımın köprücük kemiği değil, uyluk kemiği kırıldı. Bu daha can sıkıcı. Ne yalan söyleyeyim, bu sabah gazeteyi gördüğümde üst düzey bir dolandırıcı olduğunuzu düşündüm. Hortumun geçişinden sonra televizyondaki görüntüler beni dehşete düşürdü, ama emin değildim. Bir saat önce şu 6. Bölge'de çalışan dostumu aradım. Benim için kısa bir araştırma yaptı ve bu öğleden sonra, bir ambulansın Atlı Polis'teki meslektaşlarımızdan birine

çarptığını doğruladı. Bütün bunları tahmin edemezsiniz.”

“Sahiden edemezdim.”

“Tekrar görüşmemiz gerekiyor Mösyö Stilman.”

“Yarın olur mu?”

“Asansörle iki kat inmek bundan daha az zamanınızı alsa gerek: Aşağıda, gazetenin girişindeyim. Bekliyorum.”

Andrew, Pilguez’i Marriott’ın barına götürdü. Müfettiş kendine bir Scotch viski söyledi. Andrew ise hiç düşünmeden bir Fernet-Cola istedi.

“Ölmenizi kim isteyebilir?” diye sordu Pilguez. “Ayrıca, neden bu soru sizi gülümsetiyor?”

“Bir liste hazırlamaya başladım. Bu kadar uzun olacağı aklıma gelmezdi.”

“Daha kolay olacaksa, alfabetik sırayla gidebiliriz,” diye cevapladı Pilguez, küçük bir defter çıkararak.

“İlk başta, iş arkadaşlarımdan Freddy Olson geldi aklıma. Birbirimizden nefret ederiz. Dün kendisiyle barışır gibi yaptım ama amacım tedbirli olmaktı sadece.”

“İntikam duygusu kolay kolay geçmez. Neden sizden nefret ettiğini biliyor musunuz?”

“Mesleki kıskançlık. Son aylarda, elindeki birkaç haberi aldım ondan.”

“Eğer her ayağımıza bastığında bir meslektaşımızı ortadan kaldırsak, bugün Wall Street’te kıyım olurdu. Tabii sonuçta, hiçbir şey imkânsız değildir. Sonra?”

“Üç tehdit mektubu aldım.”

“İlginç birisiniz Stilman, herhangi bir şeyden bahseder gibi konuşuyorsunuz...”

“Arada bir oluyor öyle.”

Andrew, Çin’de yürüttüğü araştırmanın sonuçlarını anlattı kısaca.

“Bu mektupları sakladınız mı?”

“Güvenliğe bıraktım.”

“Geri alın, en geç yarın onlara bakmak istiyorum.”

“İmzasızlar.”

“Günümüzde hiçbir şey tamamen imzasız olamaz. Parmak izi bulabiliriz.”

“Benimkileri ve güvenlik görevlilerinininkileri elbette.”

“Adli polis, iyi tohumla kötü tohumu ayırt edebiliyor. Zarfları attınız mı?”

“Sanmıyorum. Neden?”

“Postane kaşesi bize bilgi verebilir. Bu tarz mektuplar genellikle bir öfke nöbetiyle yazılır, öfke de insanı tedbirsiz kılar. Yazarı, mektupları evine en yakın postaneden atmış olabilir. Uzun sürecek ama, o yetimhaneden evlat edinmiş aileleri araştırmak ve adreslerini teyit etmek gerekecek.”

“Bunu düşünmemiştim.”

“Bunu düşünmek aynasızların işi, sizin değil. Bir iş arkadaşşı, üç tehdit mektubu... Liste uzun demiştiniz, başka kim var?”

“Şu anda da, aynı derecede hassas bir araştırma yürütüyorum. Arjantin'deki cunta döneminde bazı askerlerin marifetlerini araştırıyorum.”

“Özel olarak ilgilendiğiniz biri var mı?”

“Yazmın merkezinde, eski bir hava kuvvetleri komutanı var. Ölüm uçuşlarında parmağı olduğundan şüpheleniliyor. Mahkemede aklandı. Makalemin omurgasını onun üzerine kurdum.”

“Peki bu adamla karşılaştınız mı?”

“Evet, ama konuşturamadım. İtiraflarını gelecek seyahatimde alacağımı umuyorum.”

“Saçma iddialarınıza inanacak olursam, bu seyahati geçmişinizde yaptınız, doğru mudur?”

“Doğrudur.”

“Olayların akışını değiştiremiyorsunuz sanıyordum.”

“Dün akşama kadar öyle diyordum. Ama sizin orada olmanız, daha önce yapılmamış olan o konuşmayı yapmış olmamız fikrimi değiştirdi.”

Pilguez bardağındaki buzları çalkaladı.

“Açık olalım Stilman. Bazı şeyleri önceden bilme yeteneğine sahip olduğunuzu kanıtladınız. O nokta ile hikâ-

yenizin tamamına inanmak arasında, henüz aşamadığım bir eşik var. Bana daha kolay gelecek bir versiyon üzerinde mutabık olalım.”

“Nasıl bir versiyon?”

“Sizi öldüreceklerini iddia ediyorsunuz ve insanı saygı duymaya zorlayan bir içgüdünüz olduğu açıkça görülüyor, dolayısıyla size ufak bir yardımda bulunmayı kabul ediyorum. Tehlikede olduğu varsayılan birine bir çeşit yardımda bulunmak diyelim.”

“Böylesi daha kolayınıza gelecekse olsun... İşimize dönersek, Arjantin Hava Kuvvetleri'nin bu eski komutanının beni buraya kadar takip edebileceğini zannetmiyorum.”

“Peşinize adam takmış olabilir. Peki niçin makalenizin omurgasını onun üzerine kurdunuz?”

“Yazışları müdürümün bana verdiği dosyanın merkezinde o vardı çünkü. Toplumsal hikâyeler okuyucuda ancak, kendilerini yerine koyabilecekleri etten kemikten bir insana bağlanırsa ilgi uyandırır. Bu olmadığı vakit, en ayrıntılı öyküler, hatta en dehşet verici hikâyeler bile, olay ve tarih kronolojisi olmaktan öteye gidemez. Ondan alıntıladım. Müdürüm, bu adamın hayat akışının, hükümetlerin baskısı ya da popülist bir hırsla, sıradan insanların nasıl aşağılık adamlar haline gelebildiklerini göstermek açısından iyi bir araç olduğunu düşünüyordu. Kendine göre haklı sebepleri vardı, böyle düşünmek için. Yaşadığımız şu günlerde, bu konu ilgi çekici bir hale geldi, aynı fikirde değil misiniz?”

“Peki yazışları müdürünüz... Onun şüphe çekecek hiçbir tarafı yok mu?”

“Olivia mı? Katiyen. Benden nefret etmesi için hiçbir sebep yok, çok iyi anlaşıyoruz.”

“Hangi noktaya kadar, çok iyi anlaşıyorsunuz?”

“Ne ima ediyorsunuz?”

“Yakın zamanda evleneceksiniz, değil mi? Kıskançlık sadece erkek meslektaşlarınıza mahsus bir duygu değildir. Yanlış mı biliyorum?”

“Yanlış yola giriyorsunuz, aramızda herhangi şey yok.”

“Peki ya o, o bazı şeyleri başka türlü anlamış olamaz mı?”

Andrew, Müfettiş’in sorusunu düşündü.

“Hayır, bütün samimiyetimle, böyle bir şey olduğunu zannetmiyorum.”

“Böyle düşündüğünüze göre, eyleyim onu, Olivia...”

“Stern, Olivia Stern.”

“Sonunda ‘e’ var mı yok mu?”

“Yok.”

“Teşekkür ederim,” dedi Müfettiş ismi defterine kaydederken. “Ya müstakbel karınız?”

“Müstakbel karım, ne?”

“Sayın Bay Gazeteci, uzun bir meslek hayatının sonunda şunu rahatlıkla söyleyebilirim: Dengesizlerin işlediklerini bir kenara ayırdığımızda, geriye iki tip cinayet kalır, adi cinayetler ve aşk cinayetleri. Size üç sorun soracağım: Borcunuz var mı ya da bir cinayete tanık oldunuz mu?”

“Hayır, üçüncü sorunuz nedir?”

“Karınızı aldattınız mı?”

Müfettiş Pilguez bir viski daha söyledi. Andrew de ona, bir ihtimal cinayetle ilgisi olabilecek hikâyeyi anlattı...

İşinin yoğunluğu nedeniyle Andrew birkaç aydır emektar Datsun’unu kullanma fırsatı bulamamıştı. Marriott’a iki adım mesafede, park edildiği otoparkın yer altındaki üçüncü katında, tozlu bir kılıfın altında çürümüş olmalıydı. Muhtemelen aküsü boşalmıştı ve lastiklerin de iyi durumda olduklarını sanmıyordu Andrew.

Öğle yemeği saatinde bir çekiciden randevu almıştı, araba Simon’ın garajına götürülecekti. Arabasını oraya her götürdüğünde olduğu gibi, Andrew, Simon’ın kendisine fırça çekeceğini biliyordu, araba bu kadar ihmal edilmeye gelmezdi. Çalışanlarının o arabayı tamir edebilmek için harcadığı zaman ve emeği hatırlatacak, onu mutlu

etmek için o arabayı ne kadar çok aradığından dem vura-
cak ve böyle bir koleksiyon arabasının onun gibi bir do-
muza ait olmayı hak etmediğini söyleyecekti. Öğrencisi-
ni cezalandırmak için oyuncağına el koyan öğretmenler
gibi, tamir etmek için gerektiğinden iki misli fazla zaman
arabayı garajda tutacaktı. Fakat en sonunda, Datsun'u ilk
günkü kadar pırıl pırıl iade edecekti.

Andrew gazeteden çıktı ve caddeyi geçti. Otoparkın
girişinde, gazetesini okumaya daldığı için kendisini fark
etmeyen görevliye selam verdi. Rampadan aşağı inerken
Andrew, arkasında, adımlarıyla aynı ritimde giden bir ses
fark etti. Bir yankıya benziyordu.

Garajın en alt katını tek bir neon aydınlatıyordu. An-
drew ortadaki yolda 37 numaraya doğru ilerledi. 37 nu-
maralı park yeri iki sütunun arasına sıkışmıştı ve diğerle-
rinden daha dardı. Kapıyı aralamak ve o aradan arabanın
içine girebilmek bir çeşit akrobatik kabiliyet gerektiriyor-
du. Ama çoğu sürücünün arabasını sokamayacağı bu yer
için indirimli bir fiyat ödüyordu.

Elini kaputa sürdü ve Datsun'un sandığından da daha
kirli olduğunu gördü. Ayağıyla ön lastiklere bastırarak çe-
kilmesini engellemeyecek kadar şişkin olduklarını tespit
etti. Çekici de gelmek üzere olmalıydı zaten. Andrew cep-
lerinde anahtarlarını aradı. Sütunun etrafını dolandı ve
kapı kilidine eğilirken arkasında birinin durduğunu hisset-
ti. Andrew'nun arkasını dönmeye niyetlendi ama mide bölgesine
yediği beyzbol sopasıyla iki büküm oldu. Saldırganı gör-
mek için arkasını dönmeye niyetlendi ama mide bölgesine
yediği ikinci darbe nefesini kesti ve yere kapaklandı.

Yerde kıvrılıp kalan Andrew, beyzbol sopasıyla bastı-
rarak onu sırtüstü yerde kalmaya zorlayan saldırganın si-
luetini seçmeye çalışıyordu.

Eğer istediği arabasıydıysa, alsındı, nasıl olsa çalışmı-
yordu. Andrew anahtarlarını çıkardı, ama eline yediği
tekmeye anahtar tomarı yere düştü.

"Paramı alın ve beni bırakın," diye inledi Andrew, par-
dösüsünün cebinden cüzdanını çıkararak.

Beyzbol sopası, ürkütücü bir isabetle savrulurken cüzdanı yolun öbür tarafına fırlattı.

“Aşağılık herif!” diye bağırdı saldırgan.

Andrew kendisine saldıranın sapığının biri olduğunu düşünüyordu, ya da kurbanını şaşırılmıştı ve onu başka biri zannediyordu, eğer öyleyse, bunu saldırgana fazla gecikmeden bildirmek iyi olurdu.

Andrew sırtını arabasının kapısına yaslamayı başardı.

Beyzbol sopası kapının camını aşağı indirdi, ikinci bir darbe Andrew'nun kafasının birkaç santimetre üstünde patladı ve dikiz aynasını uçurdu.

“Durun artık!” diye bağırdı Andrew, “Ne yaptım ben size?”

“Şimdi mi soruyorsun bu soruyu? Peki ben sana ne yapmıştım?”

Demek ki gerçekten bir sapık bu, diye düşündü Andrew donup kalmış bir halde.

“Yaptığını ödetmenin vakti geldi,” dedi adam sopayı kaldırarak.

“Yalvarırım,” diye inledi Andrew, “ne dediğinizi anlamıyorum, sizi tanımıyorum, yemin ederim bir hata yapıyorsunuz.”

“Davamın kiminle olduğunu gayet iyi biliyorum. Tanrı'nın cezası kariyerinden başka bir şey düşünmeyen bir ah-laksızla, kendinden başkasını hiç kaale almayan bir namus-suzla!” diye gürledi saldırgan daha da tehditkâr bir sesle.

Andrew, çaktırmadan elini pardösüsünün cebine soktu ve cepte telefonunu buldu. Parmak uçlarıyla, acil arama yapabilmek için tuşları yoklamaya çalıştı. Ama yer altında, üçüncü katta, telefonun çekme ihtimali olmadığını anladı.

“Ellerini ve omuzlarını kıracağım. Kimseye kötülük edemeyecek hale getireceğim seni.”

Andrew, kalp atışlarının çok hızlandığını hissetti. Bu kaçık sonunda onu öldürecekti. Bir şeyler yapması gerekiyordu ama damarlarına yayılan adrenalin yüzünden kalbi korkunç bir ritimle atıyordu. Bütün vücudu titriyordu. Muhtemelen bacakları üzerinde de duramayacaktı.

“Ne oldu, süngün mü düştü?”

“Kendinizi benim yerime koyun,” dedi Andrew.

“Bunu deme cesareti bulman komik! Ben de, senin kendini benim yerime koymanı isterdim. Eğer bunu yap-saydın şimdi bu noktada olmazdık,” diye söylendi adam, beyzbol sopasını Andrew’nun alnına dayayarak.

Andrew, sopanın kafasının üstünde yükseldiğini ve Datsun’un tepesine indiğini gördü, arabanın tavanı çöktü.

“Bu işten ne kazandın? İki bin mi? Beş bin mi? On bin mi?”

“Neden bahsediyorsunuz, anlamıyorum ki?”

“Masum ayağına yatma! Parayla ilgisi olmadığını söyleyeceksin. Şöhret için yaptığını söyleyeceksin değil mi? Gerçekten, dünyanın en zevkli mesleğini yapıyorsun değil mi?” diye ekledi adam tiksintiyle.

Bir arabanın motoru duyuldu, debriyaj sesi geldi ve arkadan, karanlığın içinde uzayan iki ışık belirdi.

Saldırgan bir tereddüt geçirdi; bir çaresizlik ânı yaşadı, Andrew ayağa kalkacak gücü buldu ve üstüne atlayıp onu boynundan yakaladı. Adam zorlanmadan sıyrıldı. Andrew’nun çenesine bir yumruk geçirdi ve rampaya doğru koşarak kaçtı. Farlarıyla Andrew’yu aydınlatan çekiciye hafifçe değdi kaçarken.

Çekici aracından inip yaklaştı.

“Ne oldu size?”

“Saldırıya uğradım,” dedi Andrew yüzünü ovalayarak.

“Tam zamanında geldim, desenize!”

“On dakika daha önce olsa daha iyi olurdu, ama sağ olun. Sanırım daha kötü bir şey olmasını engellediniz.”

“Aynı şeyi arabanız için de söylemek isterdim. Çok fena benzetmiş. Neyse, sonuçta cana geleceğine mala gelmesi daha iyi tabii.”

“Evet, gerçi sizinle aynı fikirde olmayacak biri var ama, yine de haklısınız,” diye iç çekti Andrew Datsun’una bakarak.

“Orası kesin, boşuna gelmiş olmadım. Anahtarlar yanınızda mı?” diye sordu çekici.

“Buralarda bir yerlerde,” diye cevapladı Andrew, bir yandan da el yordamıyla aramaya başladı.

“Sizi acil servise götürmemi istemediğinize emin misiniz?” diye sordu çekici.

“Hayır, teşekkür ederim. Kırılan bir tarafım yok, kendime olan saygımı saymazsak.”

Andrew, çekicinin far ışıkları sayesinde bir sütunun dibinde anahtarlığını buldu, cüzdanı da tek kapılı bir Cadillac’ın yanındaydı. Anahtarları çekiciye verdikten sonra, kendisiyle garaja gelemeyeceğini söyledi. Simon’ın garajının adresini makbuzun üstüne yazıp çekiciye uzattı.

“Ne diyeceğim garaj sahibine?”

“İyi olduğumu, bu akşam onu arayacağımı...”

“Atlayın. Sizi otoparkın dışına çıkaracağım, manyağın hâlâ civarda olup olmadığını bilemeyiz; polise gitmeniz gerek.”

“Bana saldıranın eşkalini vermem imkânsız. Diyebileceğim tek şey, benden en aşağı yirmi santim kısa olduğu, övünmeyi de pek sevmem doğrusu.”

Andrew, 40. Sokak’ta çekiciden ayrıldı ve ofisine döndü. Kalçasındaki ağrı azahyordu, buna karşılık çenesine çimento harcı dökülmüş gibiydi. Saldırganının kimliği hakkında en ufak bir fikri yoktu ama adamın ona yanlışlıkla saldırdığından emin değildi ve bu düşünce onu epey endişelendiriyordu.

“Ne zaman oldu bu saldırı?” diye sordu Pilguez.

“Noel’le yılbaşı arasında oldu, New York’ta yalnızdım.”

“Sopayı iyi kullanıyormuş gibi, değil mi? Aile babaları, genellikle pazarları oğullarıyla beyzbol oynar. Bana öyle geliyor ki, size imzasız mektup gönderenlerden biri, hoşnutsuzluğunu göstermek için kalemiyle yetinmemeye karar vermiş. Peki onu tarif edemez misiniz?”

“Otopark çok karanlıktı,” dedi Andrew gözlerini indirerek.

Pilguez elini Andrew'nun omzuna koydu.

"Emekli olana kadar kaç sene polis teşkilatında kaldığımı size söylemiş miydim? Otuz beş yıl. Hatta biraz daha fazla. Bayağı bir ömür demek bu, değil mi?"

"Evet, öyle tabii."

"Peki sizce, otuz beş senelik meslek hayatımda kaç şüpheliyi sorguladım?"

"Bunu bilmemin bir önemi var mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, ben de bunun tam sayısını bilemem. Buna karşılık şunu söyleyebilirim: Emekli olsam bile, benden bir şey saklandığı zaman bunu anlarım. Birisi gereksiz laflar ediyorsa, işin içinde bir numara var demektir."

"Ne tür bir numara?"

"Vücut dili yalan söylemez. Çatılan bir kaş, kızaran yanaklar, bakın mesela, sizin yanaklarınız gibi biraz, büzülen dudaklar ya da kaçırılan bakışlar. Ayakkabılarınız boyalı mı?"

Andrew kafasını kaldırdı.

"Otoparkta bulduğum kendi cüzdanım değildi, saldırganıkiydi. Kaçarken düşürmüş olmalı."

"Peki niye bunu benden sakladınız?"

"Benden yirmi santim kısa birinden dayak yemekten utandığım için. Ayrıca, kimliğine bakınca öğretmen olduğunu gördüm."

"Bu neyi değiştirir?"

"Bu bir sokak serserisinin profili değil. Bu adam bana nedensiz saldırmadı. Makalelerimden biri ona zarar vermiş olmalı."

"Kimlik belgeleri sizde değil mi?"

"Çalışma masamın çekmecesinde."

"Öyleyse gidip bir bakalım çalışma masanıza. Tek yapmamız gereken sokağın karşısına geçmek."

Pilguez, Andrew'yu almaya 16.30'da gitmişti. Eğer New York Üniversitesi'nde teoloji profesörü olan Frank Capetta'yı enselemek istiyorsa, evinin önünde beklemek ve işe gitmeden yakalamak daha iyi olacaktı.

Taksi onları 101. Sokak'la Amsterdam Caddesi'nin kesiştiği yerde bıraktı. Buradaki kirası denetlenen daireler Belediye'ye aitti. Yirminci kattaki 826 numara, bir basket sahasına ve içinde çocukların oynadığı, etrafı parmaklıkları bir parka bakıyordu.

Pilguez'le Andrew binanın karşısında, giriş kapısına bakan bir banka oturdular.

Adam, üzerine bir gabardin palto giymiş, çantasını kolunun altına sıkıştırmıştı, bütün dünya omuzlarına binmiş gibi kambur yürüyordu. Andrew Capetta'yı hemen tanıdı. Böyle bir adamı zıvanadan çıkartacak ne yapmış olabileceğini düşünerek ehliyetin üzerindeki fotoğrafa bin defa bakmıştı.

Pilguez, Andrew'ya bir bakış fırlatınca o da başıyla onaylayarak doğru adam olduğunu işaret etti.

Banktan kalktılar, hızlanıp, otobüs durağına gelmeden yetiştiler adama. Andrew'yu karşısında görünce Profesör'ün rengi attı.

"İşe gitmeden önce bir kahve içmeye itirazınız olmaz

herhalde,” dedi Pilguez, tartışmaya mahal bırakmayacak bir tonda.

“Dersime geç kalacağım,” cevabını verdi Capetta soğuk bir sesle. “Ayrıca, bu adamla kahve içmek en son iste-yeceğim şey,” diye de ekledi. “Geçmeme izin verin, yoksa polis çağırmak zorunda kalacağım, karakol buraya yüz metre bile değil.”

“Peki ne söyleyeceksiniz polislere?” diye atıldı Pilguez. “Yılbaşı kutlamaları nedeniyle bu adama beyzbol sopasıyla giriştiğinizi ve koleksiyon arabasını da paramparça ettiğinizi mi?”

“Korkakmış da aynı zamanda!” dedi Capetta aşağılayan gözlerle Andrew’ya bakarak. “İntikam almaya gorilinizle mi geldiniz?”

“İltifat için teşekkürler,” dedi Pilguez.” En azından inkâr etmiyorsunuz yaptığınızı. Onun koruması değilim, sadece dostuyum. Son karşılaşmanızdaki davranış biçiminizi düşünürsek, yalnız gelmediği için ona kızamazsınız.”

“Buraya intikam almaya gelmedim Mösyö Capetta,” diyerek araya girdi Andrew.

“Beni nasıl buldunuz?”

Andrew cüzdanı Profesör’e uzattı.

“Neden bu kadar beklediniz?” diye sordu Profesör kimliklerini alırken.

“İçelim mi artık şu kahveyi?” diye ısrar etti Pilguez ayağıyla kaldırımın kenarına vurarak.

Cafe Roma’ya girdiler ve salonun dibindeki bir masaya yerleştiler.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu Capetta.

“Bir espresso.”

“Bana niçin saldırdığınızı anlamak,” diye düzeltti Andrew.

Pilguez cebinden dolmakalemleyle not defterini çıkardı ve onları masanın üstünden, Capetta’nın önüne doğru itti.

“Ben kahverni alırken siz de şimdi söyleyeceklerimi yazarsanız müteşekkir olurum: ‘kızarmış dana eti, dört kilo patates, kekik, iki kırmızı soğan, bir buçuk kutu krema, bir

poşet hardal tozu, iki paket rendelenmiş gravyer peyniri, bir demet kuşkonmaz ve ah, evet, bir de *cheese cake*.”

“Neden yazacağım bunları?” diye sordu Capetta.

“Çünkü kibarca istiyorum bunu sizden,” dedi Pilguez ayağa kalkarken.

“Ya yazmak istemezsem?”

“Ben de doğrusu, New York Üniversitesi personel müdürüne gidip öğretim üyelerinden birinin Noel tatilini nasıl geçirdiğini anlatmak istemem. Ne dediğimi anlıyorsunuz sanırım! Onun için işbaşına! Hemen döneceğim. Bir şey ister misiniz, çay filan?”

Andrew’yla Capetta bir an şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Capetta yazmaya başladı ve o Pilguez’in söylediklerini kâğıda geçirirken, Andrew o zor soruyu sordu:

“Ne yaptım ben size, Mösyö Capetta?”

“Bilmiyor gibi mi yapıyorsunuz, yoksa aptal mısınız?”

“İkisinden de biraz var sanırım.”

“Bekçi köpeğiniz hardal tozu için bir kutu mu dedi, bir poşet mi dedi? Hatırlayamıyorum.”

“Poşet dedi sanırım.”

“Hayatımı mahvettiniz,” diye iç çekti Capetta, yazmaya geri dönerek. Bu kadarı yetiyor mu, yoksa ayrıntıları da istiyor musunuz?”

Capetta başını kaldırıp Andrew’ya baktı.

“Detayları da istiyorsunuz tabii! İki çocuğum vardı Mösyö Stilman. Yedi yaşında bir oğlan ve dört buçuk yaşında bir kız. Sam ve Léa. Sam’in doğumu karımda tıbbi bir komplikasyona neden oldu. Doktorlar başka çocuğumuz olamayacağını söylediler. Hep Sam’in bir erkek ya da kız kardeşi olsun istedik. Karım Paolina aslen Uruguaylıdır. Çocuklar bütün hayatıdır. O da öğretmendir, tarih öğretmeni, öğrencileri de benimkilerden çok daha küçüktür. Artık bir umut kalmadığına ikna olunca, evlat edinmeye karar verdik. Bunun uzun ve meşakkatli bir yöntem olduğunu söylemeye gerek duymuyorum. Bazı aileler bu rüyalarına kavuşabilmek için yıllarca bekleyebiliyor. Çin’in, terk edilmiş binlerce çocuğu ne yapacağı-

nı bilemediğini öğrendik. Doğum kontrol yasaları, bir ailenin birden fazla çocuk yapmasına izin vermiyormuş. Çinli yetkililer çok katı. Birçok ailenin maddi durumu gebelik önleyici ürünlere yetmiyor. İkinci bir çocukları olduğunda, çarptırıldıkları cezayı ödeyemedikleri için bazen çocuğu terk etmek zorunda kalıyorlar.

Bu ufaklıkların çoğu için hayat, bir yetimhanenin dört duvarından, son derece yüzeysel bir eğitimden ve umutsuzluktan ibaret. Ben çok inançlı biriyimdir; yaşadığımız dramı, başkalarının sefaletine gözlerimizi açabilelim, kendi anne babasının istemediği çocukların anası babası biz olalım, diye Tanrı'nın bize yaşattığına inanmak istedim. Sizi temin ederim, en yasal yollardan gitmek koşuluyla, Çin'de, daha kısa bir sürede amacımıza ulaşma şansımız olduğunu gördük. Ve öyle yaptık. Amerikan yönetimi bizi bir soruşturmayaya tabi tuttu. Akabinde, evlat edinme onay belgemizi aldık. Yetimhaneye beş bin dolarlık dosya masrafı ödeyerek, ki bu bizim için hayli büyük bir rakamdı, Sam'in doğuşundan sonraki en büyük mutluluğumuzu yaşadık. 2 Mayıs 2010'da, Léa'yı almak için Çin'e gittik. Bize verilen belgelere göre sadece iki yaşındaydı. Eve küçük kız kardeşiyle döndüğümüzde Sam'in ne kadar mutlu olduğunu görmeliydiniz. Çıldıırıyordu onun için. Bir yıl boyunca dünyanın en mutlu ailesi olduk. İlk başta elbette, Léa'nın uyum sağlamakta bazı zorlukları oldu. Çok ağlıyordu, her şeyden korkuyordu, ama ona o kadar büyük bir sevgi verdik ki, birkaç ayın sonunda bize en büyük hediyeyi verdi ve bizi anne ve baba diye çağırma-ya başladı. Oturun," dedi Capetta. "Tepemde durmanız rahatsız ediyor."

"Lafınızı kesmek istemedim."

"Kestiniz ama," diye cevapladı Capetta.

"Devam edin Mösyö Capetta," diye ısrar etti Andrew.

"Geçtiğimiz sonbaharın sonunda, her akşam yaptığım gibi, otobüsle eve dönüyordum. Arka koltuğa oturmuş-
tum ve her zamanki gibi sabah aldığım gazeteyi okumaya başladım.

O akşam, herhalde hangi akşam olduğunu söylemeye gerek yok, değil mi Mösyö Stilman? O akşam, Hunan eyaletindeki bir yetimhane hakkındaki bir yazı dikkatimi çekti. Kaleminiz vurucuydu Mösyö Stilman. Özellikle, en değerli varlıkları olan çocuklarının kaçırılmasıyla hayatları biten annelerden bahsettiğiniz satırlar: "Bir arkadaşlarının yolunu gözler gibi ölümü bekliyorlar." Bunlar sizin kelimeleriniz. Sulugöz biri değilimdir ama sizin satırlarınızı okuyunca ağladım Mösyö Stilman. Gazeteyi kapadım ve ağladım. Gece, kızımı öpüp yattıktan sonra da ağlamaya devam ettim.

Onun da o kaçırılmış çocuklardan biri olduğu geldi aklıma hemen. Her şey uyuyordu, tarihler, yer, kuruma ödenen paranın miktarı. Bunu bütün benliğimle biliyordum, ama haftalar boyunca gözlerimi bu gerçeğe yummayı tercih ettim. Samimi bir iman, kişiyi kendi insanlığına saygı göstermeye zorlar. Tanrı'nın önünde bu kadar cık insanlıktan sorumluyuz, çünkü bize hayat vererek Tanrı bize insanlığı emanet etti. Bir saniyelik boş verme, bir saniyelik kötülük, bir saniyelik alçaklık haysiyetimizi ilelebet kaybetmemize yeterlidir. Bazı dini bütünler Cehennem'den çok korkarlar. Bir teoloji profesörü olarak ben bunlara gülüp geçiyorum. Cehennem bize çok yakın bir yerde aslında, insan olma irademizi yitirdiğimiz anda, kapılarını bize, dünya yüzünde açıyor. Bu düşünceler gece gündüz beynimde dolaşıp durdu. Böyle bir iğrençliğin, iradem dışında da olsa, nasıl suç ortağı olabilmişim? Başka bir evde, Léa'nın gerçek ebeveyni umutsuzluk içinde kendi çocuklarının ismini haykırırken, onun bize anne baba diye hitap etmesini duymaya nasıl devam edebildim? Kendi ebeveyninin istemediği bir çocuğa bütün sevgimizi vermektir bizim istediğimiz, kaçırılmış bir çocuğu alıkoymak değil.

İçimi kemiren suçluluk duygusuyla, sonunda karıma her şeyi açıkladım. Paolina hiçbir şey duymak istemiyordu. Léa onun kızıydı, ben de aynı yoğunlukla bunu hissettiğim için, Léa bizim kızımızdı. Burada daha iyi bir

hayatı olacaktı, eğitim alacaktı, bir geleceği olacaktı. Orada, ailesi ihtiyaçlarına, sağlık masraflarına filan yetişemezdi. Paolina'yla aramda çok şiddetli bir kavga olduğunu hatırlıyorum. Kurduğu mantığa kızıyordum. Ona göre, bütün fakirlerin çocuklarına el koymak gerekiyordu! Sözlerinin yakışsız olduğunu, böyle düşünmeye hakkı olmadığını söyledim. Onu çok derinden yaraladım ve Léa konusu, bir daha hiç açılmamak üzere kapandı.

Paolina normal hayatını sürdürmeye çalışırken, ben her gün bir araştırmaya girişiyordum. Fakülteadaki birkaç Çinli meslektaşım niyetime büyük saygı duymuşlardı ve yardım ediyorlardı. Mektuplar, kurulan ilişkiler derken, elime bilgiler ulaşmaya başladı. Kısa bir süre sonra, gerçek karşıma dikildi. Léa, ailesinden on beş aylıkken kopartılmıştı. Olayları benim kadar iyi biliyorsunuz: Ağustos 2009'da, o eyaletteki birçok küçük köye ahlaksız bir polis çetesi musallat olmuştu ve küçük yaştaki çocukları kaçıyordu. Onlar geldiklerinde, Léa evinin önünde oyun oynuyormuş. Polisler, onu, annesinin gözleri önünde kaçırmışlar. Anne çocuğu korumaya çalışırken, kadını da dövmüşler.

Üniversitede Doğu Dilleri bölümünü yöneten sevgili meslektaşım William Huang'a çok şey borçluyum. Sık sık gittiği ülkesinde çok değerli ilişkileri var. Ona Léa'nın bir fotoğrafını gösterdim. Bana korkunç haberi getirmesi için bir yolculuk yapması yetti. Bu kaçakçılığı yürüten alçakları tutuklamak için Pekin'in gönderdiği polis, Léa'nın yasal ailesini bulmuştu. Yetimhaneden elli metre uzakta, küçücük bir köyde oturuyorlardı.

Geçen aralık ayının başında Sam, annesiyle birlikte bir haftalığına Uruguay'a gitti. Dede ziyareti. Ben Léa'yla yalnız kalacaktım. Ama meslektaşımın dönüşünden beri, hakikat kuşkuya yer bırakmaksızın ortaya çıktığından beri kararım kesindi. Hayatım boyunca giriştiğim en korkunç planı hayata geçirmeye başlamıştım.

Karım ve oğlumun gidişinin ertesi günü, Léa'yla birlikte uçağa bindik. Kızımın kökeni ve benim amacım,

vize almamızı kolaylaştırmıştı. Beijing Havaalanı'nda resmî bir rehber bekliyordu bizi. O da Changsha'ya gitmek üzere bizimle uçağa bindi ve bizi o köye götürdü.

Yirmi beş saatlik yolculuk boyunca neler çektiğimi tahmin edemezsiniz Mösyö Stilman. En az yüz kere geri dönmek istedim. Léa, önündeki koltuğun sırtlığındaki küçük ekranda oynayan çizgi filmi görüp hayranlıkla bana gülümsediğinde, bana baba deyip nereye gittiğimizi sorduğunda, geri dönmek için kendimi zor tuttum. Uçak inişe geçtiğinde ona gerçeği açıkladım, yani gerçeğin bir kısmını. Onun doğduğu ülkeyi ziyarete geldiğimizi söyledim ve çocuksu bakışlarında, şaşkınlıkla mutluluğun birbirine karıştığını gördüm.

Sonra onun köyüne geldik. New York'tan çok uzaktaydık, sokaklar kiremit tozu içindeydi, taş duvarlı evlerin çoğunda elektrik yoktu. Léa her şeye şaşırıyordu, elim sarılıyordu ve sevinç çığlıkları atıyordu. Dört yaşındayken, dünyayı keşfetmek harika oluyor, değil mi?

Küçük bir çiftlik evinin kapısını çaldık. Kapıyı bir adam açtı. Léa'yı gördüğünde nutku tutuldu, bakışlarımız karşılaştı, adam neden orada olduğumuzu anladı. Adamın gözleri yaşla doldu, benimkiler de öyle. Léa da ona bakıyor ve kendisini görünce ağlayan bu adamcağız kim olabilir diye düşünüyordu. Adam arkasını dönüp karısına seslendi. Karısını görünce, içimde yaşattığım son umut kırıntısı da uçtu gitti bir anda. Birbirlerine o kadar çok benziyorlardı ki. Léa gerçek annesinin hık demiş burundan düşmüştü. Hiç ilkbaharda, canlandığı sırada doğayı seyrettiniz mi Mösyö Stilman? Kışın hiç var olmadığını sanırsınız. O kadının yüzü, hayatımda gördüğüm en sarsıcı görüntü oldu. Léa'nın önünde diz çöktü, bütün vücudu titriyordu, ona elini uzattı ve yaşamın en sarsılmaz gücüyle ikisinin parmakları birleşti. Léa hiç korkmadan, hiç tereddüt etmeden ona doğru bir adım attı, elini annesinin yüzüne koydu, kendisini dünyaya getiren kişinin yüz hatlarını tanımak istermiş gibi elini yüzünde gezdirmeye başladı, sonra da kollarını boynuna doladı.

O son derece güçsüz görünen kadın, benim küçük kızımı yerden kaldırıp göğsüne bastırdı. Hem ağlıyordu hem de kızı öpücüklere boğuyordu. Kocasını yanlarına geldi, o da her ikisine birden tüm gücüyle sarıldı.

Yedi gün onlarla birlikte kaldım, bu yedi gün boyunca Léa'nın yanında iki babası oldu. Bu çok kısacık hafta boyunca yavaş yavaş ona evine dönmüş olduğunu, hayatının burada devam edeceğini anlattım. Bir gün onu görmeye geleceğimize, onun da okyanusları geçip bizi ziyaret edeceğine söz verdim... Sevgi dolu bir yalandı, ama başka türlüünü yapmaya gücüm yoktu. Hiçbir şey yapacak gücüm yoktu aslında.

Bize tercümanlık da yapan rehber neler çektiğimi anlıyordu, ikimiz epeyce konuşuyorduk. Altıncı akşam, ben karanlıkta ağlarken, Léa'nın babası yatağıma yaklaştı ve onu takip etmemi söyledi. Çıktık, dışarıya soğuktu, adam üzerime bir şey verdi. Sonra basamağa oturduk ve bana bir sigara uzattı. Sigara içmiyorum ama o akşam kabul ettim. Tütün ateşinin beni saran acıyı unutturacağını umuyordum. Ertesi gün, öğleye doğru, Léa öğle uykusunda, rehberle oradan ayrılmaya karar verdik. Ona veda etmek benim için mümkün değildi.

Öğle yemeğinden sonra, onu son bir defa uyuttum. Sevgi sözcükleri söyledim, yolculuğa çıktığımı söyledim. Çok mutlu olacağını ve günün birinde tekrar görüşeceğimizi söyledim. Kollarımda uyudu, alnına bir öpücük kondurdum, ömrümün sonuna dek içimde yaşasın, diye kokusunu son bir kez içime çektim. Ve gittim."

John Capetta cebinden bir mendil çıkardı, gözlerini kuruladı ve hikâyesine devam etmeden evvel derin bir nefes aldı.

"New York'tan ayrılırken, Paolina'ya, planımı anlattığım uzunca bir mektup bırakmıştım, bu işi ikimiz birlikte yapacak gücü bulamadığımız için tek başıma yapmak zorunda kaldığımı anlatmıştım. Zamanla bu korkunç sıkıntıyı aşacağımızı yazmıştım. Ondan özür diliyor, başka türlü davransam bizi bekleyen geleceği düşünmesini istiyordum.

Gerçeği öğreneceği ânın korkusuyla, kızımızın büyümesini seyredebilir miydik? Evlatlık çocukların hepsi, mutlaka bir gün kökenlerini aydınlatma ihtiyacı duyarlar. Bunu yapamayanlar ömürleri boyunca acısını çekerler. Yapacak bir şey yoktur, insanın doğasıdır bu. Peki ona ne söyleyecektik? Gerçek ailesinin yerini aslında hep bildiğimizi mi? İstmeden de olsa kaçırılmasına suç ortağı olduğumuzu mu? Tek özrümüzün onu sevmemiz olduğunu mu? Bizi inkâr etmesini hak etmiş olurduk ve gerçek ailesiyle yeniden bir bağ kurabilmesi için de çok geç kalmış olurduk.

Karıma, bir yetimi, büyüdüğünde yeniden yetim kalsın diye evlat edinmediğimizi yazdım.

Karım, kızımızı kendi kızı gibi sevdi. Sevgi, bir gen havuzundan doğmuyor. Sadece bir kere birbirlerinden ayrıldılar, o da Paolina, Sam'le Uruguay'a gittiği zaman.

Onları bu şekilde ayırdığım için bir canavar olduğumu düşüneceksiniz. Ama şunu bilin ki Mösyö Stilman, Léa bizim evimize geldiğinde devamlı aynı şeyi tekrarlıyordu ve biz de bunu bebekliğine veriyorduk: *Niang* diyordu, gün boyunca kapıya bakarak *niang, niang, niang* diyordu. Çok daha sonra, bunun bir anlamı var mı diye meslektaşma sorduğumda, üzgün bir ifadeyle bana, *niang*'ın Çince de anne demek olduğunu söyledi.

Léa haftalarca annesini çağırdı ve biz bunu duymadık.

Onunla iki yıl yaşadık, yedi ya da sekiz yaşına geldiğinde bizi hafızasından silmiş olur, belki o kadara bile kalmaz. Bense, yüz yıl yaşasam, onun yüzünü unutamam. Son âna kadar gülüşünü, çocuk çığlıklarını duyacağım, yuvarlak yanaklarının kokusunu duyacağım. İnsan çocuğunu unutamaz, tam olarak kendi çocuğu olmasa bile.

Eve döndüğümde daireyi boş buldum. Paolina sadece yatağımızı, mutfaktaki masayı ve bir sandalye bırakmıştı. Sam'in odasında tek bir oyuncak kalmamıştı. Mutfak masasının üzerine, günün birinde beni affetmesini dilediğim mektubu koyduğum yere, kırmızı kalemle sadece şunu yazmıştı: 'Asla!'

Şimdi nerede olduklarını bilmiyorum. Amerika'dan

ayrıldı mı, Uruguay'a mı gitti, yoksa sadece şehir mi de-
ğiştirdi, bilmiyorum.”

Üç adam da bir süre sessiz kaldılar.

“Polise gitmediniz mi?” diye sordu Pilguez.

“Gidip de ne yapacaktım? Kızımızı kaçırdığımı, karı-
mın da buna karşılık oğlumla kaçtığını mı söyleyecektim?
Peşlerine düşün mü diyecektim? Yakalansınlar ve sosyal
hizmetler Sam'i alıp, davamız görülene ve onun kaderine
karar verilene kadar koruyucu bir aileye teslim etsin, diye
mi gidecektim polise? Hayır. Böyle bir şey yapmadım.
Bizim yeterince acımız vardı. Gördüğünüz gibi Mösyö
Stilman, çaresizlik bazen öfkeye dönüşüyor. Ben sizin
arabanızı parçaladım, siz ise benim ailemi ve hayatımı.”

“Samimi söylüyorum çok üzgünüm Mösyö Capetta.”

“Şimdi üzülürsünüz tabii, çünkü acıma ortak oldu-
nuz. Ama yarın sabah, sizin hatanız olmadığını, mesleği-
nizi icra ettiğinizi ve yaptığınızdan gurur duyduğunuzu
söyleyeceksiniz. Gerçeği aktardınız, buna itiraz etmiyo-
rum, ama size bir soru sormak isterim Mösyö Stilman.”

“İstedğiniz her şeyi sorabilirsiniz.”

“Sütunlarınızda, beş yüz Amerikalı ailenin, hatta belki
bin Amerikalı ailenin istemeden bu çocuk kaçakçılığın işi-
ne bulaştığını yazmıştınız. Makalenizi yayımlamadan ev-
vel, bu aileleri sürükleyeceğiniz trajediyi bir an olsun dü-
şündünüz mü?”

Andrew gözlerini indirdi.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye iç çekti Capetta.

Sonra Pilguez'e karaladığı kelimeleri uzattı.

“Bu da sizin salak yazma parçanız.”

Pilguez kâğıt parçasını aldı, cebinden Andrew'nun ga-
zetenin güvenliğinden aldığı üç tehdit mektubunu çıkar-
dı ve üçünü de masanın üstüne koydu.

“Eşleşmiyorlar,” dedi, “yazılar tutmuyor.”

“Neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Capetta.

“Bay Stilman tehdit mektupları aldı. Onlardan birini
yazamn siz olmadığınızdan emin olmak istedim.”

“Bunun için mi geldiniz?”

“Bu da var sebepler arasında.”

“O otoparkta intikam almak istiyordum. Ama beceremedim.”

Capetta mektupları aldı, ilkini hızla okudu.

“Asla bir insanı öldüremem,” dedi kâğıdı kenara koyarken.

İkinci mektubu eline alırken rengi attı.

“Bu mektubun içinde olduğu zarfı sakladınız mı?” diye sordu titreyen bir sesle.

“Evet, neden?” diye sordu Andrew.

“Görebilir miyim?”

“Önce size sorulan soruya cevap verin,” diye araya girdi Pilguez.

“Bu yazıyı tanıyorum,” diye mırıldandı Capetta, “karımın yazısı. Pulun nereye ait olduğunu hatırlıyor musunuz? Uruguay pulu olsa dikkatinizi çekerdi sanıyorum?”

“Bunu hemen yarın kontrol edeceğim,” dedi Andrew.

“Teşekkür ederim Mösyö Stilman, bu benim için önemli.”

Pilguez ve Andrew ayağa kalkarak Teoloji Profesörü'yle vedalaştılar. Üçü de çıkışa doğru ilerlerken, Capetta Andrew'ya seslendi.

“Mösyö Stilman, biraz evvel bir insanı öldüremeyeceğimi söyledim.”

“Şimdi fikir mi değiştirdiniz?” diye sordu Pilguez.

“Hayır. Ama bu olanlardan sonra, Paolina için aynı şeyi söyleyemem. Yerinizde olsam, onun tehditlerini hafife almazdım.”

Andrew'yla Pilguez metronun kalabalığına dalmışlardı. Günün bu saatinde ofise gitmenin en hızlı yolu metroydu.

“İnsanların sempatisini toplama becerinizi takdir ettiğimi söylemeliyim, dostum.”

“Polis olduğunuzu niye söylemediniz?”

“Bir polisle karşı karşıya gelince susma ve avukatını yanında bulundurma hakkını kullanmak isteyebilirdi. Çok çekici görünmese de, inanın bana, beni sizin goriliniz sanması daha iyiydi.”

“Ama emeklisiniz sonuçta, değil mi?”

“Evet, doğru. Ama ne yapayım, beceremiyorum başka türlü davranmayı.”

“Şu, yazıları karşılaştırmak için yaptığınız dikte oyunu, benim aklıma gelmezdi mesela.”

“Ne sandınız Stilman? Polislik mesleğinin masa başında öylesine yapıldığını mı?”

“Bu arada yazdığınız şey, saçmalığın dik âlâsıydı.”

“Beni konuk eden arkadaşlarıma akşam yemek yapma sözü verdim. Saçmalık dediğiniz şey, yapmam gereken alışverişin listesiydi. Alacaklarımı unutmuyayım, diye yazdırdım. Çok da saçma değilmiş galiba, değil mi Sayın Muhabir? Şu Capetta, çok sarsıcıydı bu arada. Arada, insanların hayatları hakkında yaptığınız yayınların sonuçları üstüne düşündüğünüz oluyor mu?”

“Uzun meslek hayatınız boyunca siz hiç mi hata yapmadınız Müfettiş? Doğruluğuna inandığınız bir şeyin sonuna kadar gitmek, bir soruşturmayı her ne pahasına sona erdirmek adına masum insanların hayatına zarar verdiğiniz hiç mi olmadı?”

“İnanır mısınız, oldu. Benim yaptığım meslekte gözleri açmak ya da kapamak gündelik bir ikilemdi. Küçük bir suçluyu, sonuçlarını bilerek parmaklıklar arkasına yollamak ya da üstüne sünger çekmek, bir suç zaptını yeniden yazmak ya da şartlara göre yazmamak. Her suç kendine özgü bir vakadır. Her suçlunun kendi hikâyesi vardır. Bazılarının kafasına bir kurşun sıkasın gelir, bazılarına ise ikinci bir şans tanımak istersin; ama ben sonuçta sadece bir polistim, yargıç değil.”

“Peki gözünüzü kapamışlığınız sık mıdır?”

“Geldiniz Mösyö Stilman, durağınızı kaçıracaksınız.”

Metro yavaşladı ve durdu. Andrew, Müfettiş’in elini sıkıp perona indi.

Yirmi dört yaşındaki Isabel, iki yaşında bir kız çocuğu annesiydi. Ondan azıcık daha yaşlı kocası Rafaël Santos ise muhabirdi. Çift, Barracas Mahallesi'nde mütevazı bir dairede oturuyordu. Isabel'le Rafaël, üniversitede tanışmışlardı. Rafaël gibi Isabel de gazetecilik okuyordu. Rafaël, Isabel'e, onun kaleminin daima kendisinininkinden daha kuvvetli ve isabetli olduğunu, özellikle birinin portresini çizmek söz konusu olduğunda Isabel'in özel bir yeteneği olduğunu söylüyordu. Yine de, kızlarının doğumuyla birlikte Isabel, María Luz okul yaşına gelinceye kadar kariyerinden vazgeçme yoluna gitmişti. Gazetecilik çiftin ortak tutkusuydu. Rafaël, karısına okutmadan hiçbir yazısını yayımlamıyordu. Kızları uyuduktan sonra Isabel elinde kurşunkalemıyla mutfak masasına oturuyor, düzeltilerini işaretliyordu. Rafaël, Isabel ve María Luz mutlu bir hayat sürüyorlardı. Gelecek önlerinde uzanıyordu.

Ülkeyi askerî bir diktatörlüğün egemenliği altına sokarak sallayan darbe, çiftin planlarını altüst etti.

Rafaël işini kaybetti. Çalıştığı merkezci gazete La Opinion yeni iktidara karşı "temkinli" bir yayın çizgisi sürdürse de kapatıldı. Bu olay çifti maddi açıdan çok zor durumda bıraktı. Ama bu Isabel için neredeyse bir rahatlamaya sebep oldu. Bir tek General Videla iktidarına bağlılık gösteren gazetecilerin yazıları yayımlanıyordu. Peronist ve solcu olan

Isabel'le Rafaël, Cabildo gibi bir bayrağın altında tek bir satır bile yazmayı asla kabul etmezlerdi. Hatta, hâlâ yayımlanan başka bazı günlük gazeteler de onlara uygun değildi.

Elinden iş gelen Rafaël, mahalledeki bir marangozda çalışmaya başlayarak kendini geliştirdi. Isabel ve en yakın arkadaşı dönüşümlü olarak bir gün çocuklara bakıyor, bir gün fen lisesinin birinde gözetmenlik yapıyorlardı.

Ayın sonunu zor getiriyorlardı ama ikisinin maaşı birleşince kendilerinin ve kızlarının ihtiyaçlarını karşılamaya ucu ucuna yetiyordu.

Rafaël marangozhaneden döndüğünde, akşam yemeğinden sonra, ikisi de mutfak masasına yerleşiyordu. Isabel dikey dikiyor, böylece biraz daha para kazanma imkânı buluyordu, Rafaël ise rejimin ürettiği haksızlıklara, baskıya, iktidarın ahlaksızlığına, Kilise'nin işbirliğine dikkat çeken ve Arjantin halkının içine gömüldüğü hüznü anlatan yazılar yazıyordu.

Her sabah saat 11.00'de Rafaël sigara içme bahanesiyle atölyeden çıkardı. Bir bisikletçi onun yakınında durup sigara isterdi. Rafaël ona ateşi uzatırken, önceki gece yazdığı pusulayı da gizlice verirdi. Ulak o yasaklı yazıyı, kaçak bir matbaanın bulunduğu, artık kullanılmayan bir antrepoya götürürdü. Rafaël, böylece, dağıtımı büyük bir gizlilik içinde yürütülen bir siyasi direniş gazetesinin günlük yayınına katkıda bulunuyordu.

Rafaël ve Isabel günün birinde Arjantin'i terk edip nihayet özgür olacakları bir ülkeye yerleşme hayali kuruyorlardı.

Isabel'in moralinin dibe vurduğu akşam saatlerinde, Rafaël komodininin çekmecesinden kırmızı kaplı bir defter çıkarıyordu. Tasarruflarını topluyor ve gidecekleri güne ne kadar kaldığını hesaplıyordu. Yatağa girdikten sonra, bir rüya anlatır gibi alçak sesle, şehirlerin isimlerini söylüyordu ve öylece uyuyorlardı. Ama önce Rafaël uyurdu.

Yaz başında, bir akşam yemeğinden sonra, küçük Maria Luz uyurken, Rafaël yazısını yazmaktan vazgeçti, Isabel de dikey işlerini her zamankinden daha erken bıraktı ve yatak odasında buluştular. Isabel çırılçıplak girmişti yatağın içi-

ne. Teni pürüzsüz ve açık renkti. Rafaël marangozluğa başladığından beri, nasırlı ellerinin karısının vücuduna temasından çekindiği için onu okşarken son derece yumuşak davranıyordu.

"İşçi ellerini seviyorum," diye mırıldanmıştı Isabel kulağının içine doğru gülerek, "söyle onlara beni daha sıkı sar-sınlar."

Küçük dairelerinin kapısı çalındığında Rafaël'le Isabel sevişiyorlardı.

"Sen burada kal," diye emretti marangoz yamağı yatağın altından gömleğini kaparken.

Kapıya gümbür gümbür vurulmaya başlayınca, Rafaël kızının uyanmasından korktu.

Kapıyı açtığında dört maskeli adam onu yere çaldı ve hemen, onu yüzüstü yatmaya zorlayarak üstüne abandı.

Adamlardan biri sırtına bastırıldığı diziyile onu yere yapışmış olarak tutarken, ikincisi, sersemlemiş halde odadan çıkmaya çalışan Isabel'i saçlarından yakaladı. Onu mutfağın duvarına doğru itti, boynuna bir bez doladı ve bağır-maz hale gelinceye kadar sıktı. Isabel'in çığlıkları susunca, boynundaki bağ nefes alabileceği kadar gevşetildi. Üçüncü adam hızlıca etrafı aradı ve kısa bir süre sonra, kollarında Maria Luz'la birlikte geri geldi. Kızın boğazına bir bıçak dayamıştı.

Adamlar bir şey söylemeden Rafaël ve Isabel'e giyinme-lerini ve onları takip etmelerini işaret ettiler.

Onları dışarı çıkartıp bir kamyonetin arkasına bindir-diler. Maria Luz'u ise öne aldılar.

Araç şehri hızla kat etti. Süriş kabiniyle aralarında bir duvar olduğu halde ve motorun gürültüsüne rağmen, Rafaël ve Isabel kızlarının durmaksızın onlara seslendiğini duyabiliyorlardı. Küçük Maria Luz'un, "Anne!" diye her bağırışın-da, Isabel hıçkırıklarını tutamaz oluyordu. Rafaël onun eli-ni tutup sakinleştirmeye çalışıyordu ama çocuğunun bağır-dığını duyan bir anne nasıl sakinleştirilebilirdi?

Kamyonet otuz dakika sonra durdu. Kapılar kare bir avluya açıldı. Hoyratça aşağı indirildiler. Rafaël arkasını

dönüp kızının bulunduğu yere bakmak isteyince kafasına bir darbe daha yedi. Isabel de kızının yanına geri dönmeye çalışınca, adamlardan biri onu saçlarından yakalayıp yeneden doğru yola soktu. Doğru yol, bu taş avluyu çevreleyen binanın kapısına doğru gidiyordu.

Isabel kızının adını bağırcınca çenesine bir yumruk yedi ve önündeki merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Rafaël de kalçasına yediği bir tekmeyle karısının peşinden gitti.

Böylece, basamakların sonundaki sidik kokan killi toprak zemine ulaştılar. Orada, Isabel'i bir hücreye kapattılar, Rafaël'i ise başka bir hücreye...

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Andrew salona girerken. Valérie okumakta olduğu kâğıtları sehpanın üzerine koydu.

"Gazeteci oldukları için mi bu soruşturma sende bir saplantı haline geldi?"

"Haydi Valérie! Onlar gizli. Kendi evimde de eşyalarımı kilit altında tutacak değilim ya! Bana anlayış göster, bu benim işim, sadece buna saygı göstermeni istiyorum," dedi Andrew sakın bir sesle, bir yandan da kâğıtlarını toparlıyordu.

"Isabel'in kocasının yazdıklarını okumaya... hatta öneride bulunmaya hakkı vardı ama."

"Özür dilerim, üstüne alınma ama, başkalarının notlarını okunmasından nefret ederim."

"'Başkası' dediğin; senin müstakbel karın! İşin için haftalar boyu uzaklara gittiğinde, o 'başkası' burada yalnız kalıyor. Ve sen oradayken, o 'başkası' işinle meşgul olmanı aşk adına kabul ediyor, yine o 'başkası' bunlara saygı gösteriyor. Ama bu tutkuyu biraz olsun paylaşamayacaksam, bana birlikte yaşamayı hiç teklif etme."

"Okuduğun şeyi sevdin mi?" diye sordu Andrew.

"Bu çiftin ve María Luz'un başına gelecekleri öğrenmek beni fena halde korkutuyor ama bir yandan da, Rafaël'le Isabel'in mutfak masasında çalışırkenki işbirliklerine imreniyorum."

“Bu sadece taslak,” diye mırıldandı Andrew.

“Bence daha ötesi.”

“Eğer Arjantin’e dönmezsem, hikâyelerini asla yayımlayamam. Bu bir kurgu değil, anlıyorsun değil mi? Bu insanlar gerçekten yaşadılar. Bir ya da iki tanıklıkla yetinemem.”

“Oraya dönmen gerektiğini gayet iyi biliyorum. Sana hayat veren bu tutkun, seni sevmeme sebep olan şeylerden biri. Senden sadece, beni dışarıda bırakmamanı istiyorum.”

Andrew, Valérie’nin yanına oturdu, elini tuttu ve öptü.

“Sen haklısın, ben, işi söz konusu olunca paranoyaklaşmaya başlayan bir aptalım. Gerçekliği çarpıtmaktan, yüzeysel olmaktan, etki altında kalmaktan, manipüle edilmekten korktuğum için bir sır takıntım var. Bu makale yayımlandığında, ne için uğraştığımı anlayasın istiyorum, sadece bu yüzdendi. Ama haksızım,” dedi kafasını sallayarak, “bundan sonra ne yazarsam yazayım, sana okutacağım.”

“Ve?” diye ekledi Valérie.

“Ve, ne?”

“Ve benim mesleğimle de biraz daha fazla ilgilenecek misin?”

“Sana dair her şey beni ilgilendiriyor zaten. Ameliyat raporlarını okumamı ister misin?”

“Hayır,” dedi Valérie gülerek. “Beni klinikte ziyaret etmeni isterim. Hiç olmazsa bir defa. Sana günlerim nasıl geçiyor gösterebilmem için.”

“Atlı Polis’in ahırlarını görmeye gelmemi ister misin?”

“Onu da isterim. Büroma da gel, ameliyathaneyi gör, laboratuvara bak...”

“Kanişlerle uğraşsan daha mutlu olurum sanırım... Çalıştığın yere gelmememin tek sebebi var: Atlardan çok korkuyorum.”

Valérie Andrew’ya bakıp ona gülümsedi.

“Korkacak hiçbir şey yok. Biraz önce okuduğum satırlar, bizdeki en ateşli aygırdan bile daha korkutucuydu.”

“Ne kadar ateşli?” diye sordu Andrew.

Ayağa kalktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Valérie.

“Gidip hava alalım, Village’da biraz dolaşalım istiyorum. Seni baş başa yemek yiyebileceğimiz bir yere götüreceğim.”

Andrew, onun omuzlarına bir manto koyarken Valérie ona döndü ve, “Ne oldu onlara? Rafaël’e, Isabel’e ve María Luz’a?” diye sordu.

“Daha sonra,” dedi Andrew evin kapısını kapatırken, “daha sonra sana hepsini anlatacağım.”

Andrew gazeteye 08.30 gibi geldi. Güvenlikten geçti ve ofisine çıkmadan önce kafeteryaya uğrayıp bir kahve aldı.

Çalışma masasına oturup bilgisayarını açtı, şifresini girdi ve bir dizi arama yapmaya başladı. Biraz sonra, bir not defteriyle bir kalem aldı.

Mösyö Capetta,

Karınız mektubu Chicago’dan postalamış. Pul, Warren Park’ın karşısındaki bir postanede damgalanmış.

Başınıza gelen her şey için derin bir üzüntü duyuyorum.

Samimi selamlarımla
Andrew Stilman

Hamiş: Siz de kontrol edin ama internetten bakabildiğim kadarıyla, bu parkın fotoğraflarında çocuklar için bir oyun alanı görünüyor sanki...

Andrew pusulasını bir zarfa koydu, alıcının adresini yazdı ve gidecek mektupların toplandığı sepete attı.

İşine döndüğünde, Capetta’nın karısı hakkında ettiği son sözleri düşünmeden edemedi.

“Yerinizde olsam, tehditlerini hafife almazdım.”

Üstelik Chicago, New York’tan sadece iki saatlik uçak mesafesindeydi...

Telefonu çaldı. Danışma memuru, aşağıda onu birinin beklediğini bildirdi.

Andrew asansöre yöneldi. Asansörde şiddetli bir titremeye tutuldu ve sırtının alt kısmında müthiş bir ağrı hissetti.

“Çok iyi görünmüyorsunuz,” dedi Müfettiş Pilguez.

“Yorgunluktan muhtemelen, ne oldu bilmiyorum, donuyorum.”

“İlginç, terlemiştiniz.”

Andrew elini alnında gezdirdi.

“Biraz oturmak ister misiniz?” dedi Pilguez.

“Çıkalım, hava almaya ihtiyacım var,” dedi Andrew.

Fakat bir anda ağrı öyle arttı ki, bir adım daha atamayacak hale geldi. Dizlerinin bağı çözülünce, Pilguez düşmeden tuttu onu.

Andrew kendine geldiğinde, girişte, bir bankın üzerine uzanmıştı. Pilguez yanındaydı.

“Renginiz geri geliyor. Beni korkuttunuz. Bir anda gittiğinizi gördüm. Sık sık yaşar mısınız bu tür rahatsızlıklar?”

“Hayır, yani, önceleri başıma hiç gelmezdi.”

“Stresten olmalı dostum,” diye iç çekti Pilguez. “Böyle şeyler olur, laf olsun diye söylemiyorum, korku insana her şeyini kaybettirir. Kalp hızlı atar, kulaklar uğuldar, bir pamuğun içine girmiş gibi, sesler uzaktan gelir ve sonunda güm, kış üstü yerde bulursun kendini. Küçük bir endişe krizi geçirdiniz.”

“Belki de öyledir.”

“Hikâyenizden benden başka birine bahsettiniz mi?”

“Kime bahsedebilirim ki? Kim inanır bana?”

“Arkadaşınız yok mu?”

“Var tabii ki!”

“Her koşulda güvенеbileceğiniz çok sayıda arkadaşınız var mı?” diye sordu Pilguez alaycı bir tavırla.

Andrew iç çekti.

“Peki, evet daha ziyade yalnız biriyimdir. Ama Simon

kardeşim gibidir, ayrıca, tek bir gerçek dost, yüzeysel birçok arkadaştan iyidir.”

“Biri diğerini engellemez. Şu Simon’la konuşmuş ve hikâyenizi onunla paylaşmış olmanız gerekirdi. Katilinizi bulmak için sekiz haftanız var.”

“Hatırlattığınız için sağ olun. Sabahtan akşama, akşamdan sabaha bunu düşünüyorum. Bir an unutmayı başarınca da, bu ağrı gelip hatırlatıyor yaklaşan sonu.”

“Günler geçtikçe, birine güvenme ihtiyacınız da artacak.”

“Beni yarı yolda bırakacağınızı bu şekilde mi anlatmaya çalışıyorsunuz?”

“Suratınızı asmayın böyle Stilman, bu sadece bir öneri. Sizi yarı yolda bırakmak gibi bir niyetim kesinlikle yok. Ama eve dönmek zorundayım. Bir hayatım, bir karım var ve nihayetinde bir polis emeklisiyim sadece. Arjantin seyahatinize kadar soruşturmayı New York’ta sürdüreceğim. Zaten telefon var. Ayrıca internete de bulaştım şu son zamanlarda. Daktilolarda rapor dizmekle geçen onca yıldan sonra, hızlı bile yazdığım söylenebilir. Bu sırada, sizin de gidip arkadaşınıza her şeyi anlatmanızı istiyorum. Bu bir emirdir.”

“Neden bu sabah beni görmeye geldiniz? Bir haber mi var?”

“Sizle hesabı olan şüpheliler listesi dün biraz daha uzadı ve bu da işlerimizi biraz daha zorlaştırdı. Madam Capetta’nın peşine düşeceğim. Siz de iş arkadaşınız Freddy Olson’ın ruh halini daha yakından takip edin. Patronunuz hakkında da daha fazla bilgi sahibi olmak istiyorum.”

“Size daha önce de söyledim, Olivia yanlış hedef.”

“Eğer tehlike altındaki benim hayatım olsaydı, kimseyi görmezden gelmezdim, inanın buna. Ayrıca, bunu da devamlı öne sürmekten hoşlanmıyorum ama, listemde biri daha var.”

“Kim?”

“Karınız. Evlendikten hemen sonra terk ettiğiniz karınız.”

“Valérie bir sineği bile incitemez.”

“Normal, kendisi veteriner. Ama kendisine çok acı çektiren bir adama kötülük yapmak isteyebilir. İntikam söz konusu oldu mu, alçalma ve hayal gücü nasıl bir uyum içinde devreye girer, tahmin bile edemezsiniz. Ayrıca, bütün bir gün boyunca polislerle iç içe.”

“Ne olmuş?”

“Eğer benim karımın aklına beni ortadan kaldırmak gelseydi, polisiye dizilerin senaristlerinden daha yaratıcı bir şeyler bulurdu.”

“Kendinizi oyuna mı kaptırdınız, yoksa artık bana inanmaya mı başladınız Müfettiş?”

“Kelime oyunu yapmayalım Stilman. Eminim, bu alanda beni daima yenersiniz. Beni takip edin.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Henüz işlenmemiş bir cinayetin mahalline.”

“Kiraladınız mı?” diye sordu Andrew, Pilguez gazetesinin önüne park etmiş Ford marka siyah bir cipe binmesini işaret edince.

“Ödünç aldım.”

“Üstelik polis telsizi de var,” dedi ıslık çalarak Andrew. “Nereden buldunuz bu arabayı?”

“Kemerinizi bağlayın ve torpido gözünü kapatın. Herşeyi kurcalamaya hakkın olduğunu sanmak nasıl bir kafadır? Doktor olsaydım bir ambulans ödünç alırdım. Yeterli mi bu cevap?”

“Daha önce bir polis arabasına hiç binmemiştim.”

Pilguez, Andrew’ya baktı ve gülümsedi.

“Tamam, anladım,” dedi torpidoya uzanarak.

Tepe lambasını aldı, arabanın üstüne yerleştirdi ve sireni çalıştırdı.

“Nasıl, bu hoşunuza gitti mi?”

“Çok,” dedi Andrew, Pilguez’in gaza basmasıyla koltuğa yapışırken.

On dakika sonra Müfettiş, Ford’u Charles Sokağıyla West End Highway’ın kesiştikleri yere park ediyordu.

Andrew, onu sabah koşularını yaptığı yaya yoluna götürdü. 4 Numaralı Rıhtım’ın hizasında durdular.

“Olay burada oldu. Sadece burada bulunmak bile sırtıma ağırlar sokuyor.”

“Psikosomatiktir. Derin nefes alın, çok iyi gelir. Bu haberci rüyayı tekrar kafanızda canlandırdığınızda, suç alethinin ne olduğunu ayırt edebiliyor musunuz?” diye sordu Pilguez, gözleriyle ufku tararken.

“Haberci bir rüya değildi!”

“Peki, yaşandı ve tartışmakla vakit kaybedersek bir daha yaşanacak.”

“Darbeyi sırtımdan yedim. Ne olduğunu anlayana kadar kendi kanımın içinde yüzmeye başlamıştım.”

“Nereden geliyordu o kan?”

“Ağzımdan ve burnumdan püskürtüyordum.”

“Hatırlamaya çalışın, karın bölgesinde hiçbir şey olmadı mı?”

“Hayır, neden?”

“Çünkü çok yakın mesafeden atılan kurşun, girdiği yerden çok çıktığı yerde hasara sebep olur. Eğer size ateş edilmiş olsaydı, bağırsaklarınız kaldırıma saçılmış olurdu ve bir şüpheniz kalmazdı.”

“Peki ya uzaktan ateş edilmiş olamaz mı, dürbünlü tüfekle mesela?”

“Ben de tam olarak buna bakıyordum. Highway’ın öte yanındaki hiçbir çatı, bu mesafeden, buradaki koşuculardan birini diğerlerinden ayırt etmeye olanak tanıyacak bir görüş açısı sağlamıyor. Ayrıca bana 10 Temmuz gibi öldüğünüzü söylemişsiniz, değil mi?”

“9’u, niye?”

“Kafanızı kaldırın; yakında, bu ağaçlarda açacak yapraklar bütün yaya yolunu kaplayacak. Kurşun, sizinle aynı hizada ve sizi takip eden biri tarafından atıldı.”

“Karnımda hiçbir ağrı hissetmedim.”

“O zaman bıçakla öldürüldünüz. Nasıl bir bıçak olduğunu öğrenmek kalıyor geriye. Nefes alın, yine bembeyaz oldunuz.”

“Çok hoş bir muhabbet değil.”

“Simon’ı nerede bulabiliriz?”

“Bu saatte bürosundadır. Perry Sokağı’nda bir eski araba garajı var.”

“Güzel tesadüf. Buraya çok yakın ve ben de eski arabalara bayılırım.”

Garajdan içeri girdiğinde Pilguez'in ağız bir karış açık kaldı. Bir Chrysler Newport, bir De Soto, bej rengi bir Plymouth Cabriolet, 1956 model bir Thunderbird, 1954 model bir Ford Crestline ve daha bir sürü model, inci gibi yan yana dizilmişti. Müfettiş, bir Packard Mayfair'e doğru ilerledi.

“İnanılmaz,” diye mırıldandı, “babamda da aynısı vardı, o kadar uzun zamandır görmedim ki bundan.”

“Çünkü çok az üretildi,” diye açıkladı Simon, ona yaklaşarak. “Ben de bunu çok fazla tutamam elimde, çok nadir bir model, yeni sahibini bulması cumayı bile bulmaz.”

“Pazarlama muhabbetine girme, buraya araba almaya gelmedik,” dedi Andrew yanına giderek, “beyefendi benimle birlikte.”

“Sen de mi buradasın? Niye haber vermiyorsun?”

“Gelmeden evvel ille kart mı göndermem lazım? Gidebilirim istiyorsan.”

“Ne alakası var! Zaten...”

“Onu halı tüccarı numarasını çekerken yakalamamdan nefret ediyor,” diye açıkladı Andrew, Pilguez'e. Bu rolde gayet başarılı olduğunu teslim edersiniz, öyle değil mi? ‘Bunun kadar nadir bulunan bir arabanın yeni sahibini bulması cumayı bile bulmaz’mış! Bu araba en az iki yıldır burada. Bununla tatile bile gittik geçen yaz. Üstelik yolda kaldı.”

“Tamam, tamam. Sanırım beyefendi anladı. Bir şey mi istiyorsun, işim var benim.”

“Pek de sıkı dostmuşsunuz,” dedi Pilguez.

“Ofisine gidebilir miyiz?” diye sordu Andrew.

“Yüzün bir tuhaf, bir derdin mi var senin?”

Andrew sesini çıkarmadı.

“Ne tür bir derdin var?” diye ısrar etti Simon.

“Bunu ofisinizde konuşsak daha iyi olur,” diye tekrar etti Pilguez.

Simon, Andrew’ya asma kata çıkan merdivene doğru yürümesini işaret etti.

Simon, arkalarından odaya girerken Pilguez’e, “Kabalık etmek istemiyorum ama,” dedi, “siz de kimsiniz?”

“Andrew’nun bir arkadaşıyım. Ama kıskanmanıza gerek yok, aramızda hiçbir rekabet olmayacak.”

Simon, misafirlerini karşısındaki koltuklara yerleştirdi ve Andrew ona hikâyesini anlattı.

Simon, onu sözünü kesmeden dinledi ve bir saat sonra, Andrew hikâyenin bittiğini söylediğinde, Simon ona uzun uzun bakıp telefonu kaldırdı.

“Her kış birlikte kayak yapmaya gittiğim doktor bir arkadaşımı arıyorum, çok iyi bir pratisyendir. Bence şeker var sende. Duyduğuma göre, şeker oranı aşırı arttığında kafa saçmalamaya başlarmış. Endişe etme, hastalığın her neyse, onu bulacağız.”

“Zahmet etmeyin,” dedi Pilguez elini telefonun üstüne koyarak. “Ben de bir nörolog arkadaşımı tavsiye ettim ama dostunuz iddiasından çok emin.”

“Siz de hikâyesini destekliyorsunuz, öyle mi?” dedi Simon, Pilguez’e dönerek. “İyi yapıyorsunuz, bravo.”

“Bakın tamirci efendi, dostunuz kaçık mı, değil mi bilemem, ama samimi birini anlarım. Otuz beş yıllık polislik hayatımda, normal olmaktan hayli uzak vakalarla karşılaştığım olmuştur. O kadar da uzak kalmadım bu işlerden.”

“Polis misiniz?”

“Öyleydim.”

“Ben de tamirci değilim, sanat tüccarıyım. Neyse, ne tür vakalar mesela?”

“Son soruşturmalarımdan birinde, adamın biri hastane yatağından komadaki bir kadını kaçırmıştı.”

“Vay be!” diye ıslık çaldı Simon.

“Şüphelendiğim kişi bir mimardı. Çok sevimli, iyi bir adamdı. Suçlu olduğunu hemen anladım ama ters olan bir şeyler vardı, suçun nedenini bilmiyordum. Suça yö-

nelten nedenleri tespit etmeden bir suçluyu yakalamak, işi yarım bırakmak anlamına gelir. O adamın, görüldüğü kadarıyla, öyle bir suç işlemesi için hiçbir neden yoktu.”

“Ne yaptınız?”

“Onu gizlice takip ettim ve birkaç gün içinde genç kadını buldum. Carmel kıyısında, terk edilmiş eski bir eve yerleştirmişti.”

“Onu tutukladınız mı?” diye sordu Simon.

“Hayır. Kadını, doktoru ve ailesinden saklamak için kaçırmıştı. Onlar, kadının fişini çekmeye karar vermişlerdi. Adamsa, kadının kendisiyle konuştuğunu iddia ediyordu, evindeyken ona görüldüğünü ve ondan yardım istediğini söylüyordu. Pek inanılacak bir hikâye sayılmaz, değil mi? Ama o kadar samimiydi ki. Ve sonuçta aslında iyi de yapmış oldu, zira kadın, ben onu hastaneye geri götürdükten kısa bir süre sonra komadan çıktı. Dolayısıyla soruşturma dosyasını kapattım. Şuraya varmak istiyorum: O adamın tehlikedeki bir insana, bir biçimde yardım ettiğini varsaydığım için dosyayı kapattım.”

“Bana yaptığınız da biraz böyle bir şey sanki?” diye araya girdi Andrew.

“Bunları size daha önce de anlatmıştım, küçük araba kazasından sonraki akşam yemeğinde, öyle değil mi? Siz de bu yüzden beni aradınız. O hikâye gibi deli saçması bir şeye inanan birinin, sizinkine de inanacağını düşündünüz.”

“Peki haksız mıydım?” diye sordu Andrew, gülümseyerek. “Öyle olmadı mı?”

“İçimi rahatlatmak için şöyle bir görünsen doktora,” diye yalvardı Simon, “senin aksine, ben senden çok fazla bir şey istemiyorum...”

“Ben henüz senden bir şey istemedim, bildiğim kadarıyla...”

“Benden, birkaç hafta sonra seni öldüreceklerine inanmamı istiyorsun. Ve bundan eminsin, çünkü zaten ölüsün... Bunun dışında, evet, önemli bir şey istemedin. Neyse, şu doktor muayenesine gideceğiz her koşulda. Çünkü sizi dinleyince durumun acil olduğu kanaati oluştu.”

“İtiraf etmeliyim ki, ilk dinlediğimde bende de sizin-
kine benzer bir tepki oluştu,” diye ona katıldı Pilguez.
“Ama aynı zamanda dostunuzun özel bir yeteneği var.”

“Neymiş o?” diye sordu Simon.

“Bazı şeyleri olmadan söyleyebilme yeteneği.”

“Bir bu eksikti. Belki de benim muayene olmam ge-
rek. Çünkü bu hikâyeyi deli saçması bulan bir tek benim
anlaşılan.”

“Yeter Simon. Seni bu hikâyeyle meşgul etmemeliy-
dim. Müfettiş ısrar etti. Gidelim biz,” dedi Andrew, ayağa
kalkarak.

“Nereye gidiliyor?” diye sordu Simon, onun önüne ge-
çerek.

“Sen bir yere gitmiyorsun, işin başından aşkın zira.
Bizse soruşturmamıza devam edeceğiz ve çok geç olma-
dan beni öldürmek isteyen kim olduğunu bulacağız.”

“Bir saniye! Bu hiç hoşuma gitmedi, hem de hiç!” diye
mırıldandı Simon bürosunu arşınlayarak, “Siz ikiniz gidi-
yorsunuz da, ben niye tek başıma burada kalıyorum?”

“Tanrı aşkına! Oyun oynamıyoruz burada, benim ha-
yatım söz konusu.”

“Ne demezsin!” diye iç çekti Simon, sandalyesinin sır-
tından ceketini alırken. “Peki nereye gittiğinizi sorabilir
miyim?”

“Benim Chicago tarafında küçük bir işim var,” dedi
Pilguez, odadan çıkarken. “Oradaki işim bitmeden dön-
mem. Rahatsız olmayın, ben yolu biliyorum.”

Simon atölyenin dışına doğru çıkıntı yapan camekâna
yaklaşarak Müfettiş’in garajı terk edişini seyretti.

“Gerçekten önümüzdeki haftalarda neler olacağını
önceden söyleyebiliyor musun?”

“Sadece hatırladıklarımı,” cevabını verdi Andrew.

“Araba satacak mıyım?”

“Temmuz başında, Pontiac’ı.”

“Böyle bir şeyi nasıl hatırlayabiliyorsun?”

“Bunu kutlamak için beni yemeğe götürmüştün... Bi-
raz da moralimi yükseltmek için.”

Andrew duraksadı ve arkadaşına bakarak iç geçirdi.

“Sadece Pontiac mı? Hayat çok zorlaştı, düşünüyorum da geçen sene her ay iki tane satıyordum. Peki başka iyi haberin var mı?”

“Benden uzun yaşayacaksın, bu yeterince iyi değil mi?”

“Andrew, eğer benimle dalga geçiyorsan bunu uzatmadan söyle. Sana en iyi erkek oyuncu Oscar’ını vereceğim. Neredeyse sana inanmak üzereyim.”

Andrew cevap vermedi.

“Neyse, önemli değil zaten. Senin inaniyor olman yeterli. Seni bu kadar endişeli az görmüşümdür. Nereden başlıyoruz?”

“Sence, Valérie beni öldürebilecek bir insan mı?”

“Eğer gerçekten onu evlendiğiniz akşam terk ettiysen, sana kızmasını anlayabilirim. Belki de, kızının intikamını babası almak istemiştir.

“Onu listeme yazmamıştım, bir tane daha çıktı şimdi.”

“Baksana, belki seni en berbat ihtimalden kurtaracak basit bir fikrim olabilir. Bir daha evleneceğin zaman, birkaç ay tut kendini, bu seni iki şüpheliden kurtarır.”

“Hep senin suçun bunlar.”

“Nasıl benim suçum?”

“Eğer beni Novecento’ya götürmeseydin, bunların hiçbiri...”

“Bana bak, tafrandan geçilmiyor senin. Demin anlattığın hikâyede, oraya gidelim diye yalvaran sendin.”

“Onun birini öldürecek biri olduğuna inanamıyorum, öfke onu ele geçirmiş olsa bile.”

“Bıçakla öldürüldüğünü söylemiştin. Sana bir ameliyat aleti saplamaş olabilir, öyle bir alete ulaşması zor olmaz. Ayrıca net bir darbe demiştin değil mi? Böyle bir darbe de belirli bir ustalık gerektirir.”

“Yeter Simon!”

“Niye yetecekmiş! Sen geldin bana! Emekli müfettişine de, şu andan itibaren rakip olduğumuzu söyleyebilirsin. Senin katilini ben bulacağım! Bu arada, neyin peşine gitti o Chicago’ya?”

“Yolda anlatırım.”

Simon çekmecesini açtı ve anahtarlığını aldı. Andrew’yu atölyeye kadar götürüp Packard’ı gösterdi.

“Bunu bir müşteriye göstermeye götürmem lazım. 66. Sokak’ın köşesinde randevum var. Bırakayım mı seni geçerken? Temmuz’a kadar bir şey satamayacağımı söylediğin halde, neden bu randevuya gittiğim de bir muam-ma tabii.”

“Çünkü hâlâ bana tam olarak inanmıyorsun.”

Andrew yol boyunca, Simon’ın peş peşe sıraladığı so-rulara cevaplar verdi. *New York Times* binasının önünde ayrıldılar.

Andrew çalışma masasına geldiğinde bilgisayarının üstünde bir not buldu. Olivia Stern mümkün olduğu ka-dar çabuk kendisine uğramasını istiyordu. Paravanın arka-sından Freddy Olson’ın telefonda fısıldadığı duyuluyor-du. Freddy’nin alçak sesle konuşması, henüz kimsenin duymasını istemediği bir iş üzerinde olduğunu gösterirdi.

Andrew koltuğunu itti ve kulağını paravana dayadı.

“Ne zaman işlendi bu cinayet?” diye soruyordu Olson karşısındakine. “ Bu aynı biçimde işlenen üçüncü cinayet mi oluyor? Anladım, anladım,” diye devam etti. “Yine de, sırta bir bıçak darbesi New York’ta sık görülen türden bir olaydır, buradan yola çıkarak bir seri katil olduğu sonucuna varmakta biraz acele ediyorsunuz belki de. Bu işle daha yakından ilgileneceğim. Teşekkür ederim, eğer bir şey öğrenirsem sizi ararım. Tekrar teşekkürler.”

Olson telefonu kapadı ve ayağa kalktı. Muhtemelen tuvalete gidecekti. Andrew, uzun zamandır, onun tuvale-te sadece mesanesini boşaltmaya gitmediğinden şüpheleniyordu ya da mesanesinde ciddi bir sorun olmalıydı. Meslektaşının devamlı huzursuz bir ruh halinde olması, onun kokain çekmeye gittiğinden şüphelenmesine de ne-den oluyordu.

Freddy gözden kaybolunca, Andrew hızla onun masa-sına geçip notlarını karıştırmaya başladı.

Önceki gün, Central Park'ta, kaplumbağa göletinin yakınında bir adam bıçaklanmıştı. Saldırgan bıçağı üç kez sapladıktan sonra, adamı ölüme terk ederek kaçmıştı. Kurban yaralarına rağmen ölmemiş ve Lenox Hastanesi'nin acil servisine kaldırılmıştı. Olay hakkındaki bilgiler, bu tarz vakalara düşkün tabloid gazete *New York Post*'ta yayımlanmıştı. Olson, sayfanın en altına iki tarih ve iki adres karalamıştı. 13 Ocak, 141. Sokak ve 15 Mart, 111. Sokak.

“Orada ne yaptığını sorabilir miyim?”

Ses Andrew'yu yerinden sıçrattı.

“Gördüğün gibi çalışıyorum, senden farklı olarak!”

“Benim masamda mı çalışıyorsun?”

“Ben de eşyalarımı neden bulamıyorum diyordum!” diye bağırdı Andrew. “Yerimi şaşırmışım,” diye ekledi ayağa kalkarken.

“Sen beni aptal mı sandın?”

“Sık sık oluyor bana bu. İzin verir misin, patron beni görmek istemiş. Sen de burnunu temizle, dudağının üstünde bir parça beyazlık kalmış. Gofret mi yedin?”

Freddy burun deliklerini ovuşturdu.

“Ne ima etmeye çalışıyorsun?”

“Bir şey ima etmiyorum... Üçüncü sayfa muhabiri mi oldun artık?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Not defterindeki bu adresler ve tarihler...”

“Bir okur, New York'ta bıçakla işlenen üç cinayet arasındaki benzerliklere dikkat çekti, bir seri katilin işi olduğundan şüpheleniyor.”

“Sen de aynı fikirde misin?”

“İki milyon nüfuslu bir şehirde, beş ayda üç bıçak darbesi istatistiksel olarak yeterli bir veri değil, ama Olivia araştırmamı istedi.”

“Şimdi oldu. Tamam. Muhabbetinden sıkıldığımı sanma, patron beni beklediği için gitmem lazım.”

Andrew geri döndü ve Olivia Stern'in bürosunun önüne gitti. Olivia girmesini işaret etti.

“Araştırmalarınız nasıl gidiyor?” diye sordu, bir yandan bilgisayarının klavyesinin tuşlarına basıyordu.

“Arjantin’deki kaynaklarım bana yeni bilgiler yolladılar,” diye yalan söyledi Andrew. “Beni bekleyen birkaç randevum var. Ayrıca, Buenos Aires’ten biraz daha uzağa gitmeme neden olabilecek ilginç bir ipucu yakaladım.”

“Nasıl bir ipucu?”

Andrew hafızasına yükleniyordu. Geçmişe döndüğünden beri araştırmasıyla çok az ilgilenmişti, onu daha çok kendi kaderi meşgul ediyordu. Yazışları müdürünün merakını giderebilmek için hatıralarından faydalanıyordu. Henüz yapmadığı varsayılan bir yolculuğun hatıralarından.

“Ortiz, Córdoba’dan çok uzak olmayan dağ eteğindeki bir köye yerleşmiş olabilir.”

“Olabilir derken?”

“Kesin emin olmak için oraya gitmem lazım. İki haftaya kalmadan gitmeyi planlıyorum.”

“Bunu size daha önce de söyledim. Somut deliller istiyorum. Belge istiyorum, yakın tarihli bir fotoğraf istiyorum. Birkaç tanıklıkla yetinemem ya da tanıkların çok önemli ve çürütülemez kişiler olması gerek.”

“Böyle şeyler söylediğinizde, beni bir acemi olarak gördüğünüz hissine kapılmadan edemiyorum. Bu biraz onur kırıcı.”

“Çok şüphelisiniz Andrew. Ve parano...”

“İnanın bana, ne söylediğimin farkındayım,” dedi ve ayağa kalktı.

“Makaleniz için önemli miktarda yatırım yaptım, beni yarı yolda bırakmayın. Hata yapma hakkımız yok, sizin de benim de.”

“Bu uyarıyı o kadar çok duyuyorum ki son zamanlarda. Bu arada, Olson’dan bir seri katili araştırmasını mı istediniz?”

“Hayır, neden?”

“Hiç,” dedi Andrew, Olivia Stern’in odasından çıkarken. Andrew dönüp kendi bilgisayarının başına oturdu. Ekranı Manhattan haritasını getirip Olson’ın notlarında-

ki adreslerin yerlerini buldu. İlk cinayet 13 Ocak'ta, 141. Sokak üzerindeki bir parkın duvarının yanında işlenmişti; sonraki 15 Mart'ta, 111. Sokak üzerinde, sonuncusuysa 79. Sokak civarında. Eğer bunlar aynı katilin işiydiyse, katil cinayetlerini adanın kuzeyinden güneyine doğru giderek işliyor olmalıydı. Andrew derhal, kendi uğradığı saldırının da bu cehenneme doğru giden eksenin uzantısı olduğunu fark etti. Bıçaklanan adam hakkında birkaç araştırma yaptı. Sonra da ceketini kaptığı gibi hızla büroyu terk etti.

Koridora geldiğinde camlı kapıdan sokağa şöyle bir baktı ve bir ayrıntı takıldı gözüne. Telefonunu çıkartıp bir numarayı tuşladı.

"Gazetemin önünde, bir saksı çiçeğinin arkasında saklanarak ne yapmaya çalıştığını sorabilir miyim?"

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Simon.

"Çünkü seni görüyorum, salak!"

"Beni tanıdın mı?"

"Nedir o pardösüyle şapka?"

"Kıyafet değiştirdim."

"Çok başarılı! Ne oynuyorsun peki?"

"Bir şey oynamıyorum. İş arkadaşın Olson'ın geliş ve gidişlerini gözetliyorum. Çıktığı anda takibe alıyorum."

"Delirdin sen!"

"Başka ne yapabilirim? Madem iki aya kadar hiçbir külüstür satamayacağım, tam da birileri seni öldürmeye çalışırken, vaktimi garajda harcamayayım dedim! Sen de çok bağırmandan konuş, yerimi belli edeceksin."

"Bunun için bana ihtiyacın yok. Bekle beni orada, yanına geliyorum. O saksının arkasından da çık bu arada."

Andrew kaldırımında Simon'la buluştu ve koluna grip onu *New York Times*'in girişinden uzak bir yere götürdü.

"Philip Marlowe'a benziyorsun, komik olmuşsun."

"Bu pardösü bana çok pahalıya patladı, gerçek bir Burberry."

"Yakıcı bir güneş var, Simon."

“Sen yeniden doğan İsa oluyorsun da, ben özel dedektifçilik oynayınca mı tuhafına gidiyor?”

Andrew bir taksi durdurdu, Simon’dan binmesini rica etti ve şoförden onları Park Caddesi’yle 77. Sokak’ın keşiştiği yere götürmesini istedi.

On dakika sonra taksi Lenox Hastanesi’nin acil servisinin girişinde durdu.

İçeri önce Simon girdi ve danışmaya doğru ilerledi.

“Merhaba,” dedi hemşireye, “arkadaşım için geldik.”

Andrew onu yeniden kolundan yakaladı ve sert bir şekilde kenara çekti.

“Ne yaptım yine? Bir psikiyatra görünmeye gelmedin mi?”

“Simon, ya doğru dürüst davran ya da burayı terk et, anlaşıldı mı?”

“Bir kerecik olsun, doğru bir karar aldın sanmıştım. Senin için gelmediyse ne işimiz var bu hastanede?”

“Sırtından bıçaklanan biri var. Onu sorguya çekeceğim. Sen de, olabildiğince gizli bir şekilde benim onun odasına girmeme yardım edeceksin.”

Simon’ın yüzündeki ifade, böyle bir serüvene katılıyor olmaktan duyduğu mutluluğu ele veriyordu.

“Ne yapmam gerekiyor?”

“Git danışmadaki hemşireyle konuş yine ve Jerry McKenzie diye birinin kardeşi olduğunu iddia et. Onu ziyarete geldin.”

“Oldu bil.”

“Şu pardösüyü de çıkar üstünden!”

“Bütün bunların şaka olduğunu söylersen çıkarırım,” dedi Simon uzaklaşırken.

Beş dakika sonra, Simon bekleme salonunda bir bankta oturan Andrew’nun yanına geldi.

“Ee?”

“720 numaralı oda. Ama ziyaret saati 13.00’te başlıyor ve odaya giremiyoruz, kapının önünde bir polis var.”

“O zaman yattı bu iş,” diye söylendi Andrew.

“Bunun gibi bir ziyaretçi kartımız olmasaydı, haklıy-

dın,” diye arkadaşının lafını tamamladı Simon elindeki kartı pardösüsüne takarken.

“Nereden buldun onu?”

“Ona kimliğimi gösterdim, zavallı Jerry’nin kardeşim olduğunu, babalarımızın ayrı, annelerimizin aynı olduğunu, isim farklılığının oradan kaynaklandığını söyledim, Seattle’dan geldiğimi ve sahip olduğu tek ailenin ben olduğumu söyledim.”

“Sana inandı mı bari?”

“Sanırım güven uyandıran bir tipim var. Bir de üzerimdeki şu pardösü var tabii, Seattle’da yılın üç yüz altmış beş günü yağmur yağar. Ayrıca akşam yemeğine davet etmek için telefon numarasını da istedim, nasıl olsa yalnızım bu şehirde.”

“Verdi mi peki?”

“Hayır ama gururu okşandı ve onun yerine bana ikinci bir ziyaretçi kartı daha verdi. Şoförüm için,” diye ekledi Simon, kartı Andrew’nun ceketine takarken. “Gidelim mi James?”

Asansör yedinci kata doğru çıkarken Simon elini Andrew’nun omzuna koydu.

“Hadi, söyle şunu artık, bak hiç zor olmayacak, göreceksin.”

“Neyi söyleyeyim?”

“Teşekkür ederim Simon, de.”

Andrew’yla Simon’ın içeri girmeden önce nöbetçi polis tarafından üstleri arandı.

Andrew uyuklayan adama doğru yaklaştı. Adam gözlerini açtı.

“Siz doktor değilsiniz! Ne işiniz var burada?”

“Ben gazeteciyim, niyetim size zarar vermek değil.”

“Gidin bunu bir politikacıya anlatın...” diye söylendi adam yatağında doğrularak. “Size söyleyeceğim hiçbir şey yok.”

“Buraya mesleki bir amaçla gelmedim,” dedi Andrew, yatağa yaklaşarak.

“Beni rahat bırakın, yoksa yardım çağırırım!”

“Ben de sizin gibi bıçaklandım, iki kişi daha benzer koşullarda bizimle aynı kaderi paylaştı. Acaba aym saldırgan mı, diye soruyorum kendi kendime. Buraya sadece hatırladığınız bir şey var mı, diye sormaya geldim. Yüzü? Size saldırdığı silah?”

“Beni sırtımdan vurdular, aptal mısınız nesiniz?”

“Kimsenin yaklaştığını görmediniz mi?”

“Arkamda ayak sesleri duydum. Parktan çıkan birkaç kişi vardı, ben de onlardan biri idim, birinin yaklaştığını hissettim sadece. Şansım varmış. Bir santimetre daha yukarı gelse herif atardamarı bulacaktı. Buraya gelemeden kan kaybından ölmüşüm. Zaten doktorların dediğine göre, beni kurtaran hastanenin bu kadar yakında olması olmuş.”

“Ben sizin kadar şanslı değildim,” diye iç çekti Andrew.

“Bana gayet formda göründünüz.”

Andrew kızardı ve gözlerini tavana diken Simon’a baktı.

“Bilincinizi hemen mi kaybettiniz?”

“Neredeyse hemen,” diye cevap verdi McKenzie. “Bana saldıranın yanımdan geçtiğini ve koşarak uzaklaştığını gördüğümü sandım ama görüşüm bulanıktı. Onu tarif edebilecek kadar seçemedim. Bir müşterimi ziyarete gidiyordum, on bin dolarlık mahm çalındı. Son beş yılda uğradığım üçüncü saldırı bu. Bir silah taşıma ruhsatı alacağım ve bu sefer izin, sadece kuyumcu dükkânımın yirmi metre kare alanıyla sınırlı olmayacak. Peki sizden ne çaldılar, bir gazeteci olarak?”

Andrew’yla Simon, Lenox Hastanesi’nde buldukları süre içerisinde Freddy Olson meslektaşının çekmecelerini karıştırıyordu. Bilgisayarındaki bilgilere ulaşabilmek için Andrew’nun şifresinin peşindeydi.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Simon, hastaneden çıkışta kaldırımında beklerken.

“Gidip Valérie’yi göreceğim.”

“Seninle gelebilir miyim?”

Andrew cevap vermedi.

“Anladım. Daha sonra ararım seni.”

“Simon, gazeteye dönmeyeceğine söz ver bana.”

“Ne istersem onu yaparım.”

Simon koşarak karşıya geçti ve bir taksiye atladı.

Andrew girişte kimliğini gösterdi. Nöbetçi çavuş telefonla kısa bir konuşma yaptıktan sonra, ona gideceği yolu gösterdi.

Valérie’nin çalıştığı yer, Andrew’nun kafasında canlandırdığı yere hiç benzemiyordu. Duvarlarla çevrili kare bir avluya girdi. Avlunun sonunda, şaşırtıcı derecede modern, ince ve uzun bir bina yükseliyordu. Ahırlar giriş katediydi. Ortada bir kapı uzun bir koridora açılıyordu, bu koridorun iki tarafında da veteriner odaları vardı.

Valérie ameliyathanedeydi. Yardımcılarından biri Andrew’dan dinlenme odasında beklemesini rica etti. Andrew’nun odaya girmesiyle birlikte, orada bekleyen bir polis memuru ayağa fırladı.

“Bir haber var mı? Ameliyat iyi geçti mi?”

Andrew şaşkınlıktan şaşkınlığa sürükleniyordu. Oldukça geniş omuzlu ve sinirlendirmemek için insanın ne olursa olsun her şeyi itiraf edebileceği bir surata sahip bu adam, fena halde çaresiz görünüyordu.

“Hayır, haber yok,” dedi Andrew, otururken. “Ama merak etmeyin, Valérie New York’un en iyi veterineridir. Köpeğiniz daha emin ellerde olamazdı.”

“Bir köpekten çok daha fazlasıydı,” diye iç çekti adam, “iş arkadaşım ve can dostumdum.”

“Cinsi neydi?” diye sordu Andrew.

“Retriever.”

“O zaman benim en iyi dostuma benziyor olmalı biraz.”

“Sizin de mi *retriever*’ınız var?”

“Hayır, benimki daha ziyade melez ama çok akıllı.”

Valérie odaya girdi ve Andrew’yu orada görünce şaşır-
dı. Polis memuruna yaklaşp dinlenme odasındaki köpe-
ğini görmeye gidebileceğini söyledi. Ameliyat iyi geçmiş-
ti. Birkaç hafta içinde ve kısa bir eğitim sürecinden sonra
tekrar işbaşı yapabiliirdi. Polis memuru koşarak gitti.

“Ne güzel bir sürpriz.”

“Nesi vardı?” diye sordu Andrew.

“Karnına kurşun girmiş.”

“Madalya alacak mı?”

“Alay etme, bu köpek bir saldırganla kurbanı arasına
girdi. Bunu yapacak çok fazla insan tanımıyorum.”

“Alay etmiyordum,” dedi düşünceli bir halde Andrew,
“beni gezdirecek misin?”

Valérie’nin odası sadeydi ve iyi ışık alıyordu. Duvarlar
kireç kaplıydı, avluya açılan iki penceresi vardı. El yapımı
iki eski ayaklığın üstüne konmuş cam tezgâh, Valérie’nin
çalışma masası olmuştu. Bir bilgisayar monitörü, iki ka-
lemlik, muhtemelen eskiciden aldığı bir Windsor sandal-
ye vardı. Arkasındaki dolapta dosyalar sıralanmıştı. An-
drew küçük metal dolabın üstündeki fotoğraflara baktı.

“O fotoğraftakiler Colette ve ben; üniversite yılların-
dan.”

“O da mı veteriner?”

“Hayır, anestezi uzmanı o.”

“Aa, annenler,” dedi Andrew, başka bir çerçeveli fotoğ-
rafa eğilerek, “babam çok değişmemiş, yani bunca yıl son-
ra, hâlâ aynı sayılır.”

“Ne görüntüsü ne de tavrı değişti, maalesef. Hâlâ aynı
derecede dar görüşlü ve her şeyi en iyi kendisinin bildiği
inancında.”

“Biz çocukken beni pek sevmezdi.”

“Bütün arkadaşlarımdan nefret ederdi.”

“O kadar çok var mıydı?”

“Birkaç tane...”

Valérie parmağıyla başka bir çerçeveyi işaret etti.

“Şuna bak,” dedi gülümseyerek.

“Tanrım, ben miyim bu?”

“Sana Ben dediğimiz dönemler.”

“Nereden buldun bu fotoğrafı?”

“Hep bendeydi. Poughkeepsie’yi terk ederken yanıma aldığım üç beş şeyden biriydi.”

“Benim bir fotoğrafımı mı sakladın?”

“Benim çocukluğumun bir parçasıydın, Ben Stilman.”

“Çok etkilendim. Bir fotoğraf bile olsa, beni yanında götürmek isteyeceğin bir an bile aklımdan geçmezdi.”

“Benimle gelmeni söyleseydim, gelmezdin değil mi?”

“Bunu bilemiyorum.”

“Gazeteci olmayı hayal ediyordun. Okul gazetesini tek başına yaratmıştın ve olan biten her şeyi düzenli olarak defterine not ediyordun. Bir keresinde, babamla mesleği hakkında bir röportaj yapmak istemiştin. O da sana çık dolaş sen, demişti.”

“Unutmuştum bütün bunları.”

“Sana bir sır vereceğim,” dedi Valérie, ona sokularak. “Adının hâlâ Ben olduğu dönemde, sen bana, benim sana olduğumdan çok daha fazla âşıktın. Ama şimdi geceleri uyurken sana baktığımda, bunun tersi olduğunu düşünüyorum. Bazen kendi kendime bu işin yürümeyeceğini, senin hayalindeki kadının ben olmadığını, bu evliliğin gerçekleşmeyeceğini ve beni terk edeceğini söylüyorum. Bu düşüncelerin beni ne kadar mutsuz ettiğini sana anlatamam.”

Andrew, Valérie’ye doğru bir adım attı ve elini tuttu.

“Yanıyorsun, hayalini kurmayı asla bırakmadığım tek kadınsın. Gazeteci olmaktan bile çok kurdum senin hayalini. Seni bu kadar zaman, terk etmek için beklediğimi sanıyorsan...”

“Benim hiç fotoğrafımı sakladın mı Andrew?”

“Hayır, Poughkeepsie’den adres bırakmadan kaçtığın için sana çok fazla kızmıştım. Ama yüzün buraya kazınmıştı,” diye ekledi Andrew, alnını işaret ederek. “Ve o re-

sim beni hiç terk etmedi. Seni ne kadar çok sevdiğimi tahmin bile edemezsin.”

Valérie onu ameliyathane bölümüne soktu. Andrew tiksinererek muşambanın üzerindeki kanlı sargı bezlerine baktı. Tekerlekli bir masaya yaklaşır cerrahi aletleri inceledi. Aletler değişik boylardaydı.

“Bunlar son derece keskin olsa gerek, değil mi?”

“Bisturi gibi,” dedi Valérie.

Andrew en uzun olanına eğildi ve onu parmaklarının ucuyla tuttu. Sapından tutarak ağırlığını kestirmeye çalıştı.

“Dikkat et, kendini yaralama,” dedi Valérie ve dikkatle elinden aldı aleti.

Andrew, onun bıçağı nasıl bir ustalıkla kullandığını fark etti. İşaret ve ortaparmakları arasında döndürüp servis masasının üstüne koydu.

“Benimle gel, bu aletler henüz dezenfekte edilmedi.”

Valérie Andrew’yu fayans kaplı duvara monte lavaboya götürdü. Dirseğiyle musluğu açtı, sabun pedalına bastı ve Andrew’nun ellerini kendininkilerle birlikte yıkadı.

“Çok seksi bir yermiş bu ameliyathane,” diye fısıldadı Andrew.

“Her şey size kimin eşlik ettiğine bağlı,” diye cevap verdi Valérie.

Andrew’yu kollarından tutup döndürdü ve öptü.

Kafeteryada, o kadar polisin ortasında bir masada otururken, Andrew’nun aklına Müfettiş Pilguez geldi. Ondan haber bekliyordu.

“Kaygılı gibisin sanki,” dedi Valérie.

“Hayır, ortam beni etkiledi. Bu kadar üniformalının ortasında yemek yemeye alışık değilim.”

“Alışıyor insan. Ayrıca, eğer vicdanın rahatsa, New York’ta hiçbir yerde olamayacağım kadar güvendesin burada.”

“Atlarım görmeye gitmediğimiz sürece...”

“Sana ahırları göstermek için kahveni bitirmeni bekliyordum.”

“Ona imkân yok, işe dönmem gerekiyor.”

“Ne kadar korkaksın!”

“Bir dahaki sefere yaparız onu.”

Valérie, Andrew’ya baktı.

“Neden buraya kadar geldin Andrew?”

“Seninle bir kahve içmek, çalıştığın yeri görmek için. Gelmemi istemiştin, ben de istiyordum zaten.”

“Bütün şehri, beni mutlu etmek için mi kat ettin?”

“Aynı zamanda, ameliyat aletleriyle dolu bir masanın üzerinde beni öpebilmen için. Bu da benim romantik yanımdır.”

Valérie taksiye kadar Andrew’ya eşlik etti; kapıyı kapamadan evvel Andrew karısına döndü.

“Bu arada, baban ne iş yapıyordu senin?”

“Bir fabrikada endüstriyel tasarımcı.”

“Peki bu fabrika, ne üretiyor?”

“Dikiş malzemesi, terzi makası, her türlü dikiş iğnesi, tığ falan filan. Onun bir kadın mesleği yaptığını söyleyip alay ediyordun. Neden bunları sordun bana?”

“Hiç işte.”

Andrew Valérie’yi öptü, geç kalmayacağına söz verdi ve taksinin kapısını kapadı.

... İki adam Rafaël'i hücreden çıkarmıştı. Biri onu saçlarından çekerken, diğeri ayakta durmasını engellemek için baldırlarını copluyordu. Kafası o kadar acıyordu ki saç derisinin kopup gideceğini sanıyordu; geçtikleri her bir metrede Rafaël ayağa kalkmaya çalışıyor ama aldığı darbelerle dizleri yeniden bükülüyordu. İşkencecilerinin küçük oyunu demir bir kapının önünde bir anlığına kesildi.

Penceresiz, geniş, kare bir odaya açılıyordu o kapı.

Duvarlarda uzun, kırmızı lekeler vardı. Killi topraktan zemin kurumuş kan ve bok kokuyordu, dayanılmaz, yakıcı bir kokuydu bu.

Işık kör ediciydi. Hiçbir şey yiyip içmeden iki gün geçirdiği hücrenin zifiri karanlığından sonra ona öyle geliyordu belki de.

Gömleğini, pantolonunu ve donunu çıkarttılar ve onu çimentoyla yere sabitlenmiş demirden bir sandalyeye oturmaya zorladılar Kolçaklara iki kayış tutturulmuştu, iki tane de ayaklarda vardı. Deri kayışlarla, etini kesecek kadar sıkı bağladılar Rafaël'i.

Bir yüzbaşı girdi içeri. Üniforması kusursuz ütülenmişti. Masanın bir köşesine oturdu Yüzbaşı, eliyle okşayarak ahşabın üstündeki tozu temizledi ve kasketini oraya bıraktı. Sonra sessiz bir şekilde ayağa kalktı, Rafaël'e yaklaştı ve yumruğunu çenesine yapıştırdı. Rafaël kanının ağzına dol-

duğunu hissetti. Sızlanmadı çünkü ağzının kuruluğundan dili damağına yapışmıştı.

"Antonio... (Bir yumruk darbesiyle burnu kırıldı), Alfonso... (bir başkası çenesini kırdı), Roberto... (bir üçüncüsü de kaşını yardı), Sánchez. Adımı hatırlayacak mısın yoksa tekrarlamamı mı istersin?"

Rafaël bilincini kaybetmişti, suratına leş gibi kokan bir kova su attılar.

"İsmimi tekrar et, aşağılık herif!" diye emretti Yüzbaşı.

"Antonio, Alfonso, Roberto, orospu çocuğu," diye mırıldandı Rafaël.

Yüzbaşı kolunu kaldırdı ama vurmadı. İki adamına sırtarak, bu aile terbiyesi almamış haini elektrikli işkenceye hazırlamalarını işaret etti.

Elektrik rahat dolaşabilirsin diye gövdesine ve bacaklarına bakır plakalar yapıştırdılar. El ve ayak bileklerine, hayalarına çıplak elektrik kabloları bağladılar.

İlk yüklemde Rafaël'in vücudu öne doğru kasıldı ve sandalyenin neden yere sabitlendiğini anladı. Damarlarının içinde, derisinin altında binlerce diken dolaşıyordu.

"Antonio, Alfonso, Roberto, Sánchez!" diye tekrar ediyordu Yüzbaşı, sakın bir şekilde.

Rafaël her bayıldığında, suratına çarpılan bir kova koğuşmuş su onu yeniden işkence seansına döndürüyordu.

"Ant... Alfonso... Rob... áchez," diye mırıldandı, altıncı yüklemde.

"Şuna bakın. Hem entelektüel diye geçiniyor, hem de bir ismi doğru telaffuz edemiyor," diye güldü Yüzbaşı.

Bastonuyla Rafaël'in çenesini kaldırdı ve yanağına sağlam bir tokat patlattı.

Rafaël'in aklında Isabel ve María Luz'dan başka bir şey yoktu. Bir de, aman dileyerek şerefini lekelememek vardı.

"O beş para etmez matbaanız nerede?" diye sordu Yüzbaşı.

Oranın adını duyunca Rafaël, suratı şişmiş, vücudu yara bere içinde, mavi yıkık duvarlı o odaya kaçtı hayalinde. Kâğıt, mürekkep ve arkadaşlarının teksir makinesini çalış-

tırmakta kullandıkları ispirto kokusunu duyar gibi oldu. Bu kokuların hatırası zihnini biraz açtı.

Yeni bir yüklemeye kasıldı. Çırpınmaya başladı ve kaslarını serbest bıraktı. Kanlı idrarı bacaklarından akıyordu. Gözleri, dili, hayaları kömür olmuştu. Bilinci kapandı.

Yüzbaşı'ya eşlik eden doktor gelip kalbini dinledi, göz bebeklerini kontrol etti ve hayatta kalması isteniyorsa, bugünlük bu kadarının yeterli olduğunu söyledi. Yüzbaşı Antonio Alfonso Roberto Sánchez tutsağının yaşamasını istiyordu. Onu öldürmek istese, kafasına bir kurşun sıkması yeterdi, oysa ölmesini değil, acı çekmesini istiyordu, böylece ihanetinin bedelini ödetecekti ona.

Adamları onu hücrelerine götürürken Rafaël yine ayıldı ve koridorun ucunda Yüzbaşı Sánchez'in, "Karısını getirin bana!" diye bağırdığını duyunca, işkencelerin en ağırını çekti.

Isabel ve Rafaël ESMA kampında iki ay geçirdiler. Uyumalarını engellemek için göz kapaklarını yapıştırmışlardı, bayıldıkları zaman da tekmelerle, coplarla uyandırılmışlardı.

İki ay boyunca, işkence odasına giden koridorda hiç karşı karşıya gelmeyen Isabel ve Rafaël, insanlığı tanıdıkları bir dünyadan adım adım uzaklaştılar. Nerede biteceğini göremeden yaşadıkları bu günler ve geceler boyunca öyle bir cehennem çukuruna daldılar ki, en ateşli inananlar bile bu kadarını hayal etmemiştir.

Yüzbaşı Sánchez onları işkence odasına her aldığı anda ihanetlerini suratlarına vuruyordu. Hem vatana ihanetlerini hem de Tanrı'ya ihanetlerini. Ve Tanrı'nın adını söylerken, Yüzbaşı Sánchez daima daha sert vuruyordu.

Yüzbaşı, Isabel'in gözlerini patlatmıştı ama orada bir ışık yine de sönmeyi reddediyordu. Maria Luz'un bakıştıydı bu. Bazı anlar, kızının yüz hatları silinsin de, böylece kendini ölüme bırakabilsin istiyordu. Sadece ölüm onu kurtarabilirdi. Sadece ölüm ona insanlığını geri getirebilirdi.

Yüzbaşı Sánchez, sıkıldığı bir akşam Rafaël'in hayalarını kestirdi. Adamlarından biri makasla kesti. Dikişlerle doktor ilgilendi, kan kaybından ölmesi kesinlikle kabul edilemezdi.

Tutukluluklarının ikinci ayının başında, yapıştırdıkları bantları çıkararak göz kapaklarını kopardılar. Yüzbaşı onları her çağırıldığında, insani görüntülerinden bir parça daha kaybediyorlardı. Isabel tanınamaz haldeydi. Yüzü ve göğüslerinin birçok yeri, Yüzbaşı'nın derisinde söndürdüğü sigara izmaritleri yüzünden yanmıştı (günde iki paket içiyordu). Elektrik yüzünden yanan bağırsakları, kaşığı ağzından zorla sokarak yutturdukları bulamacı zor tutuyordu. Burun delikleri, uzun zamandır, içinde yüzdüğü kendi dışkısının kokusunu almıyordu. İnsanlıktan çıkmış haldeki Isabel, hiç durmadan ismini fısıldadığı María Luz'un yüzünü karanlıklara götürüyordu.

Bir sabah, Yüzbaşı yaptığı işten hiç zevk almadığını fark etti. Ne Rafaël ne de Isabel ona matbaanın adresini verecekti. Başından beri boşa uğraşıyordu, umutsuzca boşa uğraşıyordu. Onun rütbesinde bir yüzbaşının bir baskı makinesinin peşinden koşmaktan daha önemli işleri olmalıydı. Sonra, belli belirsiz bir tiksintiyle kurbanlarına bakarken amacına ulaştığını görüp mutlu oldu. Görevini tamamlamıştı. Vatanlarına ihanet eden, Arjantin ulusunun hak ettiği büyüklüğe ulaşmasını sağlayacak yegâne düzene karşı gelen iki ahlaksız varlığın hakkından gelmişti. Yüzbaşı Sánchez fedakâr bir vatanseverdi, Tanrı onun hakkını verecekti.

Gün batarken doktor Isabel'in hücrelerine girdi. İroninin doruğa vardığı an, ona bir pentotal iğnesi yaptıktan sonra, alkollü bir pamukla kolundaki yarayı dezenfekte etmesi oldu. Uyuşturucu onu derin bir uykuya soktu. Ama öldürmedi. Amaç buydu. Sonra sıra Rafaël'e geldi. Onun da koridorun öbür ucundaki kendi hücrelerinde aynı şeyler geldi başına.

Gece olunca, ikisini de bir kamyonetin arkasında, Buenos Aires'teki gizli, küçük bir havaalanına taşıdılar. Hava kuvvetlerine ait çift motorlu bir uçak hangarda onları bekliyordu. Isabel ve Rafaël yirmi kadar tutsakla birlikte uçağa konuldular. Bu cansız ruhları dört asker bekliyordu. Yükünü alan uçak, bütün ışıkları kapalı bir halde yerden kalktı. Pilot, nehre doğru gidip, burnu güney doğuya çevirerek çok al-

çaktan uçma emri almıştı. Uçuş güzergâhı asla Uruguay sahillerine yaklaştırmamalıydı. Okyanusun ağzına vardığında geri dönüp çıkış noktasına geri gelecekti. Rutin bir görevdi.

Binbaşı Ortiz bu talimatlara harfiyen uydu. Uçak Arjantin semalarına yükseldi, Río de la Plata'nın üstünden geçti ve bir saat sonra hedefine vardı.

O zaman askerler arka kapıyı açtılar, sağ ama hareketsiz on adam ve on kadını oradan denize atmak sadece birkaç dakikalarını aldı. Motorların gürültüsü, bedenler suya çarptıklarında çıkan dehşetli sesi duymalarını engelledi. Köpekbalıkları, bu tehlikeli sulara dolanarak her akşam aynı saatte gökten düşen yemlerini bekleme alışkanlığı edinmişlerdi.

Isabel ve Rafaël hayatlarının son anlarını, birbirlerini hiç görmeseler de birlikte geçirdiler. Uçak havaalanına geri döndüğünde, Arjantin cuntasının sorumlusu olduğu otuz bin kayıp arasına karışmışlardı ebediyen.

Valérie kâğıtları bırakıp pencereye yürüdü. Acilen temiz hava alma ihtiyacı duyuyordu. Konuşacak halde değildi.

Andrew onu kendine çekti ve sıkıca sarıldı.

"Sen ısrar ettin, sana okumamanı söylemiştin."

"María Luz'a ne oldu?"

"Çocukları öldürmüyorlardı, iktidara yakın ailelere ya da onların arkadaşlarına veriyorlardı. Rejim, onları evlat edinen ailenin ismiyle bu çocuklara yeni bir kimlik veriyordu. Rafaël'le Isabel kaçırıldığında, María Luz iki yaşındaydı. Ama tutuklandıkları sırada hamile olan yüzlerce kadın vardı."

"Bu hayvanlar, hamile kadınlara da mı işkence ediyorlardı?"

"Evet, ama çocuklar doğana kadar kadınları yaşatıyorlardı. Sonra çocuğa el koyuyorlardı. Ordu, bu masum ruhları, diktatörlüğün değerlerine yaraşır bir eğitim sağlama gücü olan ailelere vererek onları sapkınlıktan kurtarmakla övünüyordu. Hıristiyan hayırseverliğinin bunu gerektirdiğini söylüyorlardı. Olanları bilen Kilise yetkilileri

de onlara koşulsuz kefil olmuşlardı. Müstakbel anneler hamileliklerinin son aylarında, cezaevi merkezlerinde kurulan berbat koşullardaki doğumevlerine kapatılıyorlardı. Doğar doğmaz da bebeklerine el konuyordu... Bu kadınlara daha sonra reva görülen kaderi biliyorsun. Bugün birer yetişkin olan bu çocukların çoğu, gerçek anne babalarının vaktiyle işkence görüp sonra da okyanusa atılarak öldürüldüğünü bilmezler. María Luz da büyük ihtimalle onlardan biridir.”

Valérie, Andrew'ya döndü. Andrew onu hiç bu kadar hem sarsılmış hem öfkelenmiş görmemişti. Gözlerinde gördüğü şey onu korkuttu.

“Darbecilerden hayatta kalanların, hapishanede olduklarını ve ömürlerinin sonuna kadar da orada kalacaklarını söyle bana.”

“Bunu söylemeyi isterdim gerçekten. Bu vahşetin sorumluları ulusal barış adına oylanan bir af yasasından faydalandılar. Yasa yürürlükten kaldırıldığı zamansa, suçluların çoğu kendilerini unutturmayı ya da kimlik değiştirmeyi başarmışlardı. Bu konuda hem tecrübeleri vardı hem de siyasi destek alıyorlardı, işleri zor olmadı.”

“Oraya dönüp soruşturmanı bitireceksin. Ortiz denen adamı ve bütün o aşağılık adamları bulacaksın. Söz ver bana!”

“Benim de soruşturmaya başladığımdan beri niyetim bunu başarmak. Neden bu kadar tutkuyla çalıştığımı anlıyor musun şimdi? Artık seni bir süre yalnız bırakacak olmama o kadar kızmıyorsun, değil mi?” diye sordu Andrew.

“Bağırsaklarını sökmek istiyorum onların.”

“Anlıyorum, ben de öyle, ama şimdi sakın ol biraz.”

“Böyle iğrenç heriflerin karşısında sakın olmamı bekleyemezsin. Hamile kadınlara işkence eden bu canavarları ortadan kaldırmaktan duyacağım pişmanlık, bir kuduz köpek sürüsünü öldürmekten duyacağım kadar bile olamaz.”

“Hayatının geri kalanını hapiste geçirmek istiyorsan, deneyebilirsin bunu.”

“İnan bana, bu işi iz bırakmadan nasıl yapacağımı biliyorum,” dedi Valérie, öfkesi bir türlü geçmiyordu.

Andrew ona baktı ve biraz daha sıkı sarıldı.

“Bu satırların seni bu hale getireceğini düşünemedim. Belki de okutmamalıydım sana bunları.”

“Hayatımda, beni hiç bu denli isyan ettiren bir şey okumamıştım. Bu canavarları kısırmak için seninle gelmeyi istedim.”

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

“Neden?” diye sordu Valérie.

“Çünkü dediğin gibi bu canavarların çoğu hâlâ hayatta ve geçen yıllar onları savunmasız hale getirdi, diye bir şey yok.”

“Bir de atlardan korkuyorsun...”

Ertesi sabah evinden çıkarken Andrew apartmanının önünde Simon’ı görünce şaşırdı.

“Bir kahve içecek vaktin vardır umarım,” dedi Simon.

“Günaydın, öncelikle...”

“Benimle gel,” diye devam etti arkadaşı, her zamankinden daha kaygılı bir hali vardı.

Charles Sokağı’ndan yukarı yürüdüler. Simon bir şey söylemiyordu.

“Ne oldu?” dedi endişelenen Andrew, Starbucks’tan içeri girerken.

“İki kahve al gel, ben masayı tutuyorum,” dedi Simon, cam kenarında bir koltuğa yerleşerek.

“Emriniz olur.”

Andrew kasada sırasını beklerken gözünü Simon’dan ayırmadı, hali merak uyandırıcıydı.

“Bana bir *mocaccino* ve hazretlerine de bir kapuçino,” dedi Andrew, kısa bir süre sonra arkadaşının yanına geldiğinde.

“Kötü haberlerim var,” diye konuya girdi Simon.

“Dinliyorum.”

“Freddy Olson’la ilgili.”

“Onun peşine takıldın ve herifin hiçbir yere gitmediğini fark ettin... Ben bunu uzun zamandır biliyordum zaten.”

“Çok komik. Dün akşamımı bilgisayarımın başında geçirdim. Gazetenin sitesine baktım, senin yazılarını araştırdım.”

“Bu kadar zahmete gireceğine keşke beni arasaydın Simon’cığım.”

“İki dakika sonra bu kadar şaklabanlık yapamayacaksın. Beni ilgilendiren senin yazıların değildi, okur yorumlarına bakıyordum. Delinin biri senin hakkında kötü şeyler yazıyor mu, onu öğrenmeye çalışıyordum.”

“Öyle birkaç tane vardır tahmin ediyorum.”

“Senin kötü bir muhabir olduğunu düşünenlerden bahsetmiyorum.”

“Bu tarz yorum yapan okurlar var mı sahiden gazetesinin sitesinde?”

“Birkaç tane var, evet, ama...”

“Senden öğreniyorum,” diye arkadaşının lafını kesti Andrew.

“Bırakacak mısın bitireyim?”

“Bu değil miydi kötü haberin?”

“Senin mesleki yeterliliğin hakkında hüküm bildirmenin çok ötesinde bir düşmanlık içeren bir dizi mesaj fark ettim. Epey kan dondurucu sözler vardı bunlar aralarında.”

“Ne gibi mesela?”

“Kimsenin kendi hakkında okumak istemeyeceği türden şeyler. En saldırgan yorumlar arasında Spookie-Kid diye birinin yazdıkları, sayıları fazla olduğu için dikkatimi çekti. O herife ne yaptın bilmiyorum ama senden pek hoşlanmıyor. Araştırma alanımı genişleterek bu adamın aynı adla girdiği forumlar ya da yazdığı bir blog var mı diye de baktım.”

“Ne buldun?”

“Bu adam sana takmış hakikaten. Her yazdığın yazıdan sonra sana saldırıyor, hatta, yayımlamasan bile. İnternette bu adla imzalanmış yorumların hepsini okuyabil-

seydin en çok sen şaşırırdın, yani benden sonra.”

“Doğru anladıysam, yazı dersinde sınıfta kalmış, muhtemelen Marilyn Manson posterlerine bakarken zevkten geberecek biri, benim yazılarımdan nefret ediyor. Bu muydu kötü haberin?”

“Neden Marilyn Manson?”

“Ne bileyim, o geldi aklıma. Devam et sen.”

“Gerçekten, öylesine mi geldi aklına?”

“Spooky Kids, Marilyn Manson’ın ilk grubunun adıydı.”

“Nereden biliyorsun bunu?”

“Çünkü kötü bir gazeteciyim. Devam et.”

“Tanıdıklarım arasında küçük bir bilgisayar dâhisi var. Neyi kastettiğimi anlıyor musun?”

“Hiç anlamıyorum.”

“Şu web korsanlarından biri, pazar günleri eğlenmek için Pentagon’un ya da CIA’nin sunucularına girmeyi deniyor. Ben yirmi yaşındayken daha ziyade kızlarla uğraşıyordum ama neyse, yapacak bir şey yok, zaman değişiyor...”

“Çok hoş! Bir *hacker*’la nasıl tanışmış olabilirsin ki sen?”

“Kaç sene önceydi, garajı ilk açtığımda arabalarımı hafta sonları zengin çocuklarına kirliyordum, ayın sonunu böyle getiriyordum. Onlardan biri bana Corvette’i geri verirken orta dirsekliğin altında bir şey unutmuştu.”

“Silah mı?”

“Ot. Ama bir inek sürüsünü yere sermeye yetecek miktardaydı. Esrar içmek hiç benim tarzım olmamıştır. Eğer o otu alıp polise götürseydim, ancak hapiste geçireceği uzun yılların sonunda oturabilirdi bilgisayarının başına. Ama bir ahlak bekçisi olmadığım için ona otunu geri verdim. Beni ‘süper dürüst’ buldu ve günün birinde, ne konuda olursa olsun, ona ihtiyacım olursa, kendisine güvenebileceğimi söyledi. Ben de dün akşam, saat 23.00’te, tam da onun alanına giren bir konuda yardıma ihtiyacım olduğuna ikna oldum. Nasıl yaptığını sorma bana, bilgisayardan hiç anlamam. Ama bu sabah, Spookie’nin IP adresini tespit etti ve beni aradı. İnternete bağlandığında oluşan, bilgisayarının plaka numarası gibi bir şeymiş bu.”

“Senin klavye korsanı, zehrini boşaltmak için beni seçen şu Spookie'nin kim olduğunu ortaya çıkarabildi mi?”

“Kimliğini değil ama nereden bağlandığını ve yazdığını tespit etti. Spookie'nin, mesajlarını *New York Times*'in ağ sağlayıcısından gönderdiğini öğrenmek herhalde seni şaşırtacaktır.”

Andrew donmuş bir halde Simon'a baktı.

“Beni gayet iyi duydun. Sana birkaç örnek getirdim. Ölüm tehdidi düzeyinde olmasa da, bariz tehlike oluşturmuş bir nefret var. Senin hakkında, gazetende kim böyle korkunç şeyler yazabilir? İşte bu sonuncusu,” dedi Simon, Andrew'ya bir kâğıt uzatarak: “Eğer bir otobüs Andrew Stilman denilen, o görev başında suç işleyen arızayı ezerse, lastiklerine bok bulaşır ve ülkemiz basını büyük bir felaketten kurtulur.”

“Galiba mesele hakkında küçük bir fikrim var,” dedi okuduğu cümle üzerine afallayan Andrew. “Olson'la ilgileneneğim, sana da uyarsa.”

“Hiçbir şey yapmayacaksın dostum. Öncelikle, elimde ona karşı hiçbir resmî kanıt yok. *New York Times*'ta çalışan tek kişi o değil. Ayrıca, sen bu işe karıştırsan tedbirli davranmaya başlar. Bırak ben yapayım ve ben yeşil ışık yakmadan parmağını bile oynatma. Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” dedi Andrew.

“Gazetede, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam et. Sana bu kadar büyük bir nefret duyan bir herifin, işi hangi boyuta götürebileceğini saptamak lazım. Ayrıca, kim olduğunu da kesin olarak tespit etmeliyiz. Benim kafamı meşgul eden şu: Freddy olsun ya da olmasın, bu Spookie senin ölümünü isteyen grubun başını çekiyor. Üstelik bunu saklamaya da çaba göstermiyor.”

Andrew arkadaşıyla vedalaştı ve kalktı. Masadan uzaklaşırken Simon gülümsedi ve ona seslendi:

“Takibime devam edeyim mi, yoksa beni hâlâ aynı derecede gülünç buluyor musun?”

Andrew gününün geri kalanını Arjantin dosyası üzerinde çalışmaya ayırdı. Bir sürü telefon ederek yolculuğuna hazırlandı. Ve akşama doğru, hâlâ ofisinde çalışırken, küçük bir kızın silueti belirdi kafasında. Bir tepeye doğru tırmanan, servi ağaçlı bir yolun sonunda tek başına, kıpırdamadan duruyordu. Andrew, ayaklarını masasının üstüne koydu ve koltuğunu arkaya itti.

Küçük kız onu dağ eteğine kurulu bir köye sürükledi. Ne zaman onu yakalayacak gibi olsa, kız adımlarını hızlandırıp uzaklaşıyordu. Kızın kahkahaları, bu çılgın taktikte ona yol gösteriyordu. Havanın kararmasıyla akşam rüzgârı esmeye başladı. Andrew titredi, üşümüştü, buz kesecek kadar üşümüştü. Terk edilmiş bir tahıl ambarı çıktı karşısına, içeri girdi; kız, çatı kirişinin altındaki bir pencere pervazına oturmuş onu bekliyordu, bacakları boşlukta sallanıyordu. Andrew duvarın önüne geldiğinde artık çocuğun yüz hatlarını eskisi gibi ayırt edemediğini fark etti. Sadece gülümsemesini görebiliyordu, tuhaf bir gülümsemeydi, bir yetişkin gülümsemesiydi. Küçük kızın fısıldadığı sözleri rüzgâr ona getiriyordu.

“Beni ara, bul beni Andrew, yılma, sana güveniyorum, hata yapma hakkımız yok, sana ihtiyacım var.”

Kız kendini boşluğa bıraktı, Andrew hiç düşünmeden, onu tutabilmek için ileri atıldı ama kız yere değmeden kayboldu.

Ambarda tek başına kalan Andrew yere diz çöktü, titriyordu. Sırtı çok acı veriyordu, şiddetli bir ağrının saplanmasıyla kendinden geçti. Ayıldığında kendini metal bir sandalyeye bağlanmış buldu. Nefes alamıyordu, ciğerleri yanıyor, öksürüyordu. Bir elektrik akımı bütün vücudunu dolaştı, kasları olduğu gibi kasıldı ve çok büyük bir güç tarafından ileri fırlatıldığını hissetti. Uzaklardan bir sesin bağırdığını duydu: “Bir daha!” Dayanılamayacak kadar kuvvetli bir şok dalgası bu defa onu ileri doğru fırlattı, damarları zonkluyor, kalbi yanıyordu. Burun deliklerine yanık et kokusu geldi, organlarını tutan ipler canını yakıyordu, kafası yana düştü ve işkence bitsin, diye yalvardı.

Kalp atışları normale döndü. Ciğerlerine hava doldu, uzun bir uyku apnesinden çıkar gibi verdi nefesini.

Omzuna konan bir el, kabaca silkeledi onu.

“Stilman! Stilman!”

Andrew gözlerini açtığında Olson’la burun buruna geldi.

“Büroda uyumana bir itirazım yok ama bari rüyanı bağırmadan gör, çalışan insanlar var burada.”

Andrew aninden dikildi.

“Siktir. Ne yapıyorsun sen burada?”

“On dakikadır bağırmayı dinliyorum, senin yüzünden kendimi işe veremiyorum. Fenalaştın sandım, ne oluyor diye bakmaya geldim, böyle kabalaşacağını bilsem, hiçbir şey yapmazdım.”

Alnı terden parlamasına rağmen Andrew donuyordu.

“Eve dönüp biraz dinlenmelisin. İlaç filan almalısın. Seni bu berbat halde görmek bana acı veriyor,” diye iç çektii Freddy. “Ben çıkıyorum birazdan, seni taksiye bindirmemi ister misin?”

Andrew’nun hayatı boyunca birkaç kâbus görmüşlüğü vardı, ama hiçbiri bu seferki kadar gerçek gibi gelmemişti. Freddy’ye baktı ve sandalyesinde doğruldu.

“Sağ ol, hallederim ben. Öğleyin yediklerimi hazmedemedim herhalde.”

“Saat akşamın sekizi...”

Andrew ne kadar zamandır gerçeklikten kopuk olduğunu düşündü. Bilgisayar ekranındaki saate en son göz attığında saatin kaç olduğunu hatırlamaya çalışırken, bir yandan da hayatında hâlâ gerçek diye adlandırılabilir neyin kaldığını sorguluyordu.

Bitkin bir şekilde evine döndü. Yolda Valérie’yi arayıp onu beklemeden yatacağını söyledi ama Sam ona Valérie’nin ameliyathaneye geçtiğini ve muhtemelen işten geç çıkacağını söyledi.

Gece boyunca art arda, küçük kızın flu bir suratla belirlediği kâbuslar gördü. Tir tir titreyerek ve oluk gibi ter akıtarak her uyanışında küçük kızını aradı.

Diğerlerinden daha ürkütücü bir kâbusta, kız durup ona baktı ve bir el hareketiyle Andrew'ya susmasını emretti.

Siyah bir araba durdu ikisinin arasında, içinden dört adam indi, onlara bakmadılar bile. Hızla bir apartmana girdiler. Andrew, bulunduğu ıssız sokaktan birtakım bağırışlar duydu, bir kadının çığlıkları ve bir çocuk ağlaması.

Küçük kız karşı kaldırımında duruyordu, kollarını sallayarak kaygısız bir edayla bir çocuk tekerlemesi söylüyordu. Andrew onu korumak istedi ama ona doğru bir adım attığında, hem gülümseyen hem de tehditkâr bakışlarıyla karşılaştı.

“María Luz?” diye fısıldadı.

“Hayır,” diye cevap verdi yetişkin bir ses. “María Luz artık yok.”

Ve o anda, aynı bedenden çıkan bir çocuk sesi fısıldadı:

“Bul beni; sen olmazsan ben de sonsuza kadar yok olurum. Beni yanlış yerde arıyorsun Andrew, doğru yere bakmıyorsun, yanıyorsun ve herkes seni yanıltıyor, eğer kaybolursan bunun bedelini pahalı ödersin. Beni kurtarmaya gel, sana ihtiyacım var, senin de bana ihtiyacın var.

Artık sonsuza kadar bağlandık birbirimize. Çabuk Andrew, çabuk, hata yapma hakkın yok.”

Andrew üçüncü defa haykırarak uyandı. Valérie henüz dönmemiştir. Başucu lambasını yaktı ve sakinleşmeye çalıştı. Ama sürekli hıçkırıyordu, durduramıyordu kendini.

Gördüğü son kâbusta María Luz’un bakışı bir görünüş hemen kaybolmuştu. Kendisine ait olmayan bir geçmişte kaybolmuş o siyah gözleri daha önce de gördüğünü düşündü.

Andrew yatağından kalktı ve salona gitti. Gecenin geri kalanını çalışarak geçirmeyi tercih ediyordu, bilgisayarının başına geçti, ancak beynindeki düşünceler konsantre olmasını engelliyordu. Bir satır bile yazmayı beceremedi. Saatine baktı, emin olamadı, telefona doğru gitti ve Simon’ı aradı.

“Uyandırdım mı?”

“Tabii ki hayır. Sabahın ikisinde aramanı bekliyordum, bir yandan da *Döşegimde Ölürken*’i okuyordum.”

“Bu kadar isabetli bir tahminde bulunman inanılmaz.”

“Anladım, giyiniyorum, on beş dakikaya sende olurum.”

Simon düşündüğünden çabuk geldi, Burberry’sini pijamasının üstüne giymiştir ve ayağına da bir çift spor ayakkabı geçirmiştir.

“Biliyorum,” diye lafa girdi Simon, Andrew’nun daireesine girerken, “yine kıyafetim hakkında sevimsiz yorumlar yapacaksın ama gecelik köpeklerini gezdiren iki komşuya rastladım. Gecelik olan komşulardı tabii, köpek değil.”

“Gecenin bir yarısı seni rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

“Hayır, kesinlikle etmedin, yoksa aramazdın zaten beni. Pinpon masasını mı çıkartacaksın yoksa niye burada olduğumu mu anlatacaksın?”

“Korkuyorum Simon, hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Gecelerim korkunç geçiyor ve her sabah, yaşayacağım günlerden birinin daha eksildiğini fark edince midemde bir krampla uyanıyorum.”

“Durumunu hafife almak istemem kuşkusuz, ama aynı dertten mustarip sekiz milyar insan evladınız hepimiz.”

“Şu farkla ki, benim elli üç günüm kaldı!”

“Andrew, bu akla zarar hikâye, bir takıntı olmaya doğru gidiyor. Ben senin dostunum ve katiyen hiçbir risk almak istemem, ama senin 9 Temmuz günü öldürülme ihtimalinle benim buradan çıkışta bir otobüs altında kalma ihtimalim arasında fazla bir fark yok. Gerçi bu kırmızı kareli pijamayla şoförün beni görmemesi kabiliyet ister. Londra’ dan almıştım, havlu kumaştan, bu mevsim için fazla kalın, ama bana en çok yakışan da bu. Senin pijaman yok mu?”

“Var ama hiç giymiyorum, yaşlı işi gibi geliyor bana.”

“Böyle daha iyi miyim?” diye sordu Simon kollarını açarak. Üzerine bir sabahlık geçir de dolaşmaya çıkalım. Beni yataktan kafadaki düşünceleri değiştireyim diye kaldırmadın mı?”

Charles Sokağı Karakolu’nun önünden geçerken, Simon nöbetçi polisi selamladı ve tüyleri kırpılmış bir fino görüp görmediğini sordu. Polis, “Üzgünüm,” dedi, hiç köpek görmemişti. Simon polise teşekkür edip yürümeye devam ederken, “Freddy!” diye bağırdı yüksek sesle.

“Nehir kenarından yürümemeyi tercih ederim,” dedi Andrew, West Highway kavşağına geldiklerinde.

“Senin şu müfettişten haber var mı?”

“Şimdilik yok.”

“Eğer seni ortadan kaldırmak isteyen iş arkadaşınsa, onu etkisiz hale getirmemiz zor olmaz. Ama o değilse ve temmuz başına kadar da hiçbir somut delil bulamazsak, 9 Temmuz’dan önce seni bir yolculuğa çıkarıp New York’tan uzağa götüreceğim.”

“Bu kadar kolay olmasını isterdim. Gitmeyi düşünsem bile, ne işimden vazgeçebilirim ne de ömrümü saklanarak geçirebilirim.”

“Ne zaman gidiyorsun Arjantin’e?”

“Birkaç gün içinde. Ayrıca itiraf edeyim, birkaç gün buradan uzaklaşacak olmak fikri epey hoşuma gidiyor.”

“Valérie bunu duysa çok sevinirdi. Yine de dikkatli ol.

Geldik, bu kıyafetle eve yalnız dönebilecek gibi hissediyor musun kendini?”

“Freddy’yi dolaşmaya çıkardığıma göre yalnız değilim ki,” dedi Andrew, Simon’la vedalaşırken.

Ve yürüdü. Tasmaından tuttuğu bir köpeği gezdiriyor gibi yaparak.

Andrew’nun kısa süren gecesi bir telefon sesiyle kesildi. Uyku sersemliğiyle açtı telefonu. Müfettiş sokağın köşesindeki kafede onu bekliyordu.

Andrew, Starbucks’a girdiğinde Pilguez’i önceki gece Simon’ın oturduğu yerde buldu.

“Kötü haberler mi getirdiniz?” diye sordu masaya otururken.

“Madam Capetta’yı buldum,” cevabını verdi Müfettiş.

“Nasıl başardınız bunu?”

“Orası çok önemli değil bence. Uçağımı kaçırmak istemiyorsam, size ancak bir saat ayırabilirim.”

“Tekrar mı gideceksiniz?”

“Sonsuza kadar New York’ta kalamam. Zaten yakında siz de gideceksiniz. San Francisco, Buenos Aires kadar egzotik değil ama benim memleketim sonuçta. Karım beni bekler, huysuzluklarımı özlemiştir.”

“Chicago’da ne öğrendiniz?”

“Madam Capetta çok güzel bir kadın. Kapkara gözler, baş döndürücü bir bakış. Mösyö Capetta onu bulmak istese fazla güçlük çekmezdi, kimliğini bile değiştirmemiş. Orada oğluyla birlikte yaşıyor. O sevimli mektubun size yollandığı postanenin iki sokak ötesinde.”

“Onunla konuştunuz mu?”

“Hayır, yani konuşum ama bizim işimizle ilgili değil.”

“Nasıl? Anlamadım.”

“Bir bankta oturup dinlenen nazik baba rolünü oynadım ve torunumun onun çocuğuyla aynı yaşta olduğunu söyledim.”

“Siz dede misiniz?”

“Hayır, Natalia’yla çocuk yapmak için geç sayılacak bir yaşta tanışabildik maalesef. Ama torunumuz gibi olan biri var. Şu size bahsettiğim nörolog dostumun ve mimar kocasının oğlu. Çok yakın olduk birbirimize. Beş yaşına geldi ve karımla ben ona epey düşkünüz. Neyse, şimdi bana hayatımı anlattırmayı bırakın, uçağımı kaçıracağım yoksa.”

“Onu sorguya çekmeyecektiyseniz, o oyunu niye sahnelediniz?”

“Çünkü birini sorguya çekmenin çeşitli yolları vardır. Ne deseydim yani? Sevgili Madam, hazır oğlunuz kum havuzunda oynarken, bana gelecek ay *New York Times*’tan bir gazeteciye bıçaklamak gibi bir niyetiniz olup olmadığını söyleyebilir misiniz? O parkta iki öğleden sonra geçirip havadan sudan konuşarak güvenini kazanmaya çalıştım. Cinayet işleyebilecek biri miydi? Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Güçlü ve karakterli bir kadın olduğu çok belli, bakışında insanın kanını donduran bir şey var ve bence şaşılacak derecede akıllı bir kadın. Ne var ki, küçük oğlundan ayrı kalma riskini alacak biri gibi gelmedi pek bana. İnsan kusursuz bir cinayet işleyebileceğine inansa bile yakalanma riskini tamamen görmezden gelemez. Beni en çok etkileyen, evli olup olmadığını sorduğumda bana yalan söylerkenki rahatlığıydı. Kocasıyla kızının bir yurtdışı seyahati sırasında öldüklerini söylerken en ufak bir tereddütü olmadı. Eğer Mösyö Capetta’yla tanışmış olmasaydım, söylediğine inanmamak aklımdan bile geçmezdi. San Francisco’ya döndüğümde, listemdeki kişilerin takibi için New Yorklu tanıdıklarım-dan yardım isteyeceğim. Buna karınız ve yazışları müdürünüz de dahil, hoşunuza gitsin gitmesin. Bir şeyler öğrenirsem sizi arayacağım ve eğer gerekli olursa, Buenos Aires’ten döndüğünüzde yine buraya geleceğim. Ama bu sefer bilet masrafını sizden keseceğim.”

Pilguez, Andrew’ya bir kâğıt parçası uzattı ve kalktı.

“Bu, Madam Capetta’nın adresi. Bunu kocasına verip vermeme kararını size bırakıyorum. Kendinize dikkat

edin Stilman, sizin hikâyeniz bütün meslek hayatım boyunca duyduğum en çılgınca hikâye; kötü bir şeyler olacak gibi geliyor, endişeleniyorum.”

Gazeteye gelince Andrew bilgisayarının başına geçti. Masa telefonunun üzerinde yanıp sönen kırmızı ışık, telesekreterinde bir mesajı olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Buenos Aires'teki otelinin barındaki *barmaid* Marisa'nın verecek haberleri vardı, çok gecikmeden kendisini aramasını istiyordu. Andrew o konuşmayı hatırlar gibi oldu. Tarihler ve olaylar birbirlerine karışmaya başlamıştı. Aynı şeyi iki kere yaşayınca, gündelik olayları akılda tutmak kolay olmuyordu.

Notlarını ararken çekmecesine eğildi. Kilidi son kapattığında, ilk üç rakamı doğum tarihi yaparak eğlenmişti. Oysa şimdi rakamlar değişmişti, birisi eşyalarını karıştırmaya çalışmıştı. Andrew kalkıp paravanın üstünden baktı. Olson'ın bölmesi boştu. Defterindeki sayfaları hızla çevirip Marisa'yla arasında geçen konuşmaya dair notları görmek istedi. Ama hiç not almadığını görerek iç çekti. Hemen kızın bıraktığı numarayı aradı.

Marisa'nın yengesinin bir arkadaşı, hava kuvvetlerinden eski bir pilotu teşhis ettiğine emindi. Cunta döneminde Ortiz ismini taşıyan adamın tarifine uyuyordu. Adam bir tabakhane işletiyordu, derileriyle bütün ülkede birçok çanta, ayakkabı, eyer, kemer üreticisine geçim sağlayan hoş, küçük bir iş.

Buenos Aires'in bir banliyösüne, müşterilerinden birine mal getirdiği sırada, Marisa'nın yengesinin arkadaşı onu görüp tanımıştı. O kadın da Plaza de Mayo Anneleri'nden biriydi. Cunta döneminde işledikleri suçlar için yargılanan –ve sonra affedilen– bütün askerlerin fotoğraflarının olduğu bir poster salonuna asmıştı. Oğluyla yeğeni 1977 Haziranı'nda kaybolduklarından beri, sabahtan akşama bu fotoğraflarla birlikte yaşıyordu. O sırada her

ikisi de yedi yaşındaydı. Oğlunun cesedi kendisine gösterilmedikçe ölüm belgesini imzalamayı asla kabul etmeyen bu anne, aslında onu hiçbir zaman göremeyeceğini ve diğer otuz bin *desaparecidos*'un¹ annelerinin de kendi çocuklarının cesetlerini göremeyeceklerini gayet iyi biliyordu. Geçen yıllar boyunca, kendiyile aynı durumdaki diğer kadınlarla birlikte Plaza de Mayo'nun kaldırımlarını aşındırmış, kendi çocuğunun resminin olduğu bir pankartı havada tutarak hükümete meydan okumuştur. Ve o adamı, 12 Octubre Sokağı'nda bir eyerciye girerken gördüğünde kanı donmuştu. Elindeki alışveriş sepetine iyice yapışmış, heyecanını belli etmemek için tüm gücüyle sıkıştı, sonra da alçak bir duvarın üstüne oturup adamın çıkmasını beklemişti. 12 Octubre Sokağı boyunca adamı takip etmişti. Alışveriş sepetine yapışmış bir yaşlı kadından kim çekinirdi ki? Adam arabasına geri döndüğünde, kadın arabanın modelini ve plaka numarasını hafızasına kaydetmişti. Üst üste birkaç telefon konuşmasından sonra, Plaza de Mayo Anneleri grubu, şimdilerde Ortega adını kullanan, ama bir vakitler Ortiz olduğuna ikna oldukları bu kişinin adresine ulaşmıştı. Córdoba'nın küçük bir köyü olan Dumesnil'deki tabakhanesinden çok uzakta değildi evi. Buenos Aires, 12 Octubre Sokağı'nda tespit edilen araba, kiralıktı, Ortiz uçağa binmeden evvel arabayı havaalanına iade etmişti.

Andrew, Marisa'ya uçakla Córdoba'ya gitmesi, bir fotoğraf makinesi satın alması ve Ortega takma adlı kişiyi izlemesi için para teklif etti. Ortega'yla Ortiz'in aynı adam olduğundan emin olmak zorundaydı.

Bu görev, Marisa'nın üç gün işe gitmemesini gerektireceğinden, patronu buna razı olmazdı. Andrew, üç günlüğüne yerine bir arkadaşının bakmasını istedi, cebinden ödemesi bile gerekse, zararını karşılayacaktı. Marisa sadece bir şeye söz verdi: Bir çözüm bulabilirse arayacaktı.

1. (İsp.) Kayıp.

Olson gazeteye öğleye doğru geldi. Andrew'nun önünden selam vermeden geçti ve bölmesine yerleşti.

Andrew'nun telefonu çaldı. Simon, mümkün olduğunca çaktırmadan 8. Cadde'yle 40. Sokak'ın köşesine gelmesini istiyordu.

"Bu kadar acil olan nedir?" diye sordu Andrew, Simon'la buluştuğunda.

"Burada durmayalım, ne olur ne olmaz," diyerek arkadaşını bir berber dükkânına doğru götürdü Simon.

"Beni berbere götürmek için mi büromdan çıkardın?"

"Sen istediğini yap ama benim bir tıraşa ihtiyacım var. Bir de, seninle sakın bir yerde konuşmaya."

Küçük dükkâna girdiler, büyük bir aynanın karşısında duran iki kırmızı kadife koltuğa yan yana oturdular.

Benzerliklerine bakınca kardeş oldukları anlaşılan iki Rus berber onlarla hemen ilgilendiler.

Simon bir yandan saçları şampuanlanırken, bir yandan Olson'ı evinden çıktığından beri nasıl takip ettiğini anlattı.

"Evinin adresini nasıl öğrendin? Ben bile bilmiyorum henüz."

"Benim şu kötü bilgisayar dâhisi! İş arkadaşının sosyal güvenlik numarası, ceptelefonu numarası, spor salonu kartı numarası, kredi kartlarının numaraları ve ne kadar müşteri kartı varsa hepsinin numaralarını biliyorum."

"Bu tür verileri ele geçirmenin en temel insan hakları ihlalleri arasında sayıldığını ve cezaya tabi olduğunu biliyorsun değil mi?"

"İstersen hemen bırakalım bu işi. Ya da bu sabah öğrendiklerimi anlatayım sana."

Berber, Andrew'nun suratını köpüğe bulduğu için Simon'ın sorusuna cevap veremedi.

"Öncelikle şunu bil ki, meslektaşın iliğine kadar uyuşturucuya batmış. Bu sabah Chinatown'da, kahvaltısını bile etmeden, bir yığın para verip karşılığında küçük naylon bir torba aldı. Alışverişin iki-üç fotoğrafını çektim, ne olur ne olmaz, diye."

"Delirmiş olmalısın Simon!"

“Devamını bekle, belki fikrin değişir. Saat 10.00 gibi merkez karakola gitti. Cebindeki dūřunünce, epey cesur bir hareketti bu, ya saygı duyulacak bir kendine güveni var ya da büsbütün şuursuz. Oraya ne yapmaya gittiğini bilmiyorum ama aşağı yukarı bir yarım saat kaldı. Daha sonra bir silah dükkânına gitti. Kendisine av bıçakları gösteren satıcıyla bir şeyler konuştuğunu gördüm. Tam olarak bıçak gibi de değildi baktıkları. Uzakta duruyordum ama tuhaf tuhaf aletler gördüm. Yerinde olsam elimi kolumu böyle sallamam. Bir ustura darbesiyle boğazını alıverirler.”

Berber, Simon’ın ikazının ne kadar yerinde olduğunu belirtti.

“Bir şey satın alıp almadığını söyleyemem, beni fark etmeden gitmeyi tercih ettim. Biraz sonra çıktı zaten, son derece mutlu görünüyordu. Belki tuvalete uğrayıp biraz çekmişti. Daha sonra seninki, kendine bir kruasan aldı ve onu 8. Cadde’de yürürken yedi. Sonra saat ve mücevher satan bir dükkâna girdi. Oranın sahibiyle de uzun bir konuşması oldu, sonra çıkıp yürüyüşüne devam etti. Gazeteye girer girmez seni aradım. Budur. Fazla iyimserliğe kapılmak istemem ama görünen o ki, Olson’ın etrafındaki çember daralıyor.”

Berber, Andrew’ya, “Favorileri kısaltayım mı?” diye sordu.

Onun yerine Simon cevap verdi ve her iki taraftan da birer santim kısaltmalarını söyledi.

“Belki de seni benimle beraber Buenos Aires’e davet etmeliydim,” dedi Andrew gülümseyerek.

“Bunun şakasını yapma, Arjantinlilere karşı zaafım var, bıraksan hemen gidip bavulumu hazırlayabilirim.”

“O aşamada değiliz,” diye düzeltti Andrew. “Bu arada, galiba benim gidip Olson’ın ağzını iyice bir aramamın zamanı geldi.”

“Bana birkaç gün daha ver. Bu hızla, hafta sonuna kadar onun hakkında annesinden daha çok şey biliyor olabilirim.”

“Benim çok fazla zamanım yok Simon.”

“Nasil istiyorsan öyle yap, ben senin hizmetkârınım sadece. Buenos Aires konusunu da düşün bu arada, ikimiz orada, süper olabilir.”

“Ya garajın?”

“Otomobil galerim! Temmuz başına kadar hiçbir şey satamayacağımı sanıyordum.”

“Eğer işinin başına dönmezsen temmuzda da hiçbir şey satamayacaksın.”

“Biraz evvel kastettiğim Olson’ın annesiydi, benimki değil! Berber parasını sen öde,” diye ekledi Simon, aynada kendine bakarken. “Kısa saç bana yakışıyor, ne dersin?”

“Yemek yiyecek miyiz?” diye sordu Andrew.

“Önce gidip şu silah satıcısını görelim. Birini sorguya çekmek istiyordun, şimdi o fiyakalı basın kartını çıkartıp Olson’ın orada ne yaptığını öğrenebilirsin.”

“Bazen senin kaç yaşında olduğunu sorduğum oluyor doğrusu...”

“Silah satıcısı tuzağa düşecek, bahse var mısınız?”

“Nesine?”

“Demin bahsettiğin öğle yemeğine.”

Dükkâna önce Andrew girdi. Simon arkadan geldi ve birkaç metre geride bekledi. Andrew konuşurken satıcı göz ucuyla Simon’a bakıyordu, hafiften endişelenmiş gibiydi.

“Öğleye doğru,” dedi Andrew, “*New York Times* gazetesinden bir muhabir sizi görmeye geldi. Sizden ne aldığını söyleyebilir misiniz?”

“Bu sizi neden ilgilendiriyor?” diye sordu satıcı.

Andrew basın kartını bulmak için ceplerini karıştırırken, Simon tehditkâr bir edayla tezgâha yanaştı.

“Bizi ilgilendiriyor çünkü o adam sahte basın kartı kullanan bir dolandırıcı. Biz de onun peşindeyiz. Onun, sizin dükkânınızdan alınmış silahla bir delilik yapmasını engellememizin ne kadar önemli olduğunu anlıyorsunuz, değil mi?”

Silah satıcısı Simon’ı süzdü, bir an tereddüt etti ve iç çekti.

“Sadece gerçek avcıların aradığı türden özel aletlerle ilgileniyordu. New York'ta o tür avcılardan fazla yoktur.”

“Ne tür aletler?” diye sordu Andrew.

“Kasap bıçağı, zımba, kancalar, küretler..”

“Küret mi?”

“Size göstereyim,” dedi satıcı, dükkânın arkasındaki bölmeye geçerken.

Elinde ahşap saplı, uzun ve yassı ucu olan bir aletle geldi.

“Aslında cerrahi bir alettir bu, avcılar başka amaçla kullanıyorlar. Deriyi, mümkün olduğu kadar az et zayi ederek kaldırmak için kullanıyorlar. Arkadaşınız, bu tür aletleri alan kişilerin ateşli silah ya da döğüş bıçağı alanlar gibi kaydedilip edilmediğini öğrenmek istiyordu. Ona doğruyu söyledim. Küret için ruhsat gerekmiyor, önünüze çıkan ilk hırdavatçıda bundan daha tehlikeli şeyler bulabilirsiniz. Yakın zamanda bundan satıp satmadığımı sordu. Bildiğim kadarıyla satılmadı ama ona, burada çalışan tezgâhtara soracağıma söz verdim. Bugün onun izin günüydü.”

“Peki küreti satın aldı mı?”

“Her boydan birer tane aldı, yani toplamda altı tane. Şimdi müsaadenizle işimin başına dönmek istiyorum, hesaplara bakmam lazım.”

Andrew satıcıya teşekkür etti, Simon ise başıyla selam vermekle yetindi.

“İddiayı kim kaybetti?” diye sordu Simon, sokağa çıkar çıkmaz.

“Silah satıcısı senin delinin biri olduğunu düşündü. Haksız da değil bence. Sorularımıza, bizden mümkün olduğunca çabuk kurtulmak için cevap verdi.”

“Çok mızıkçısın.”

“Tamam, peki, öğle yemeği benden.”

Ertesi gün büroya geldiğinde Andrew telefonunda Marisa'dan bir mesaj daha buldu. Zaman kaybetmeden aradı onu.

“Galiba bir çözüm buldum,” dedi kız.” Erkek arkadaşım Ortega'nın peşinden gitmeyi kabul ediyor. Şu ara işsiz ve biraz para kazanmaya ihtiyacı var.”

“Ne kadar?” diye sordu Andrew.

“Bir hafta için beş yüz dolar ve tabii masraflar.”

“Epey bir meblağ,” diye içini çekti Andrew, “gazetenin bunu ödemeye razı olacağından emin değilim.”

“Beş gün, günde on saatten, saati on dolar ancak ediyor. New York'ta bir temizlikçi kadına bankaları temizle sin, diye verdiğiniz para da aşağı yukarı bu kadar. Amerikalı değiliz diye, bize daha kötü davranmanız gerekmez.”

“Hiç böyle düşünmedim Marisa, basın durumu parlak değil, bütçeler kısıtlı ve bu araştırma işverenlerimin gözünde, zaten epeyce bir masraf çıkardı şu âna kadar.”

“Antonio hemen yarın yola çıkabilir. Córdoba'ya arabayla giderse uçak biletinden tasarruf edilir. Kalacak yer konusunu halledecektir. Ailesi, o civardaki San Roque Gölü'nün kıyısında yaşıyor. Sadece maaşını, benzin parasını ve yiyecek içeceğini ödemeniz yeter. Siz karar verin. Ama çabuk olun. Bir iş bulursa, bunu yapamaz...”

Andrew Marisa'nın küçük şantajını tarttı kafasında,

gölümsedi ve yeşil ışık yakmaya karar verdi. Kızın verdiği iletişim bilgilerini bir kâğıda not ettikten sonra, aynı gün bir havale yapacağına söz verdi.

“Ben parayı alır almaz Antonio yola çıkar. Size her akşam telefon edip son durumu bildiririz.”

“Siz de mi onunla gideceksiniz?”

“Arabayla, aynı fiyata gelecektir sonuçta,” diye cevapladı Marisa. Üstelik iki kişi olursak daha az dikkat çekeriz. Tatile çıkmış bir çift gibi görünürüz. San Roque çok güzel bir göldür.”

“Patronunuzun birkaç gün izin yapmanıza izin vermediğini sanıyordum.”

“Gülümsememin nelere kadir olduğundan haberiniz yok Mösyö Stilman.”

“Size bir hafta boyunca prenseslere layık bir tatil teklif etme niyetinde değilim.”

“Eski bir savaş suçlusunu takip etmek söz konusuysen, kim tatilden bahsetmeye cesaret edebilir?”

“Bir dahaki sefere, zam isteyeceğimde sizden yardım isteyeceğim Marisa. Haberlerinizi sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Çok yakında görüşmek üzere, Mösyö Stilman,” dedi Marisa telefonu kapamadan önce.

Andrew bu ek masraflar konusunu Olivia Stern’le görüşmek için kolları sıvadı. Fakat yolda fikrini değiştirdi. Marisa’yla yaptığı bu anlaşma önceki hayatında yaşanmamıştı, ne sonuç çıkacağı belli değildi. Bu araştırmanın maliyetini kendi cebinden karşılamaya karar verdi. İlgi çekici bilgilere ulaşırsa, ek harcırah çıkarması zor olmazdı, aksi halde de masraflı bir çalışan diye bilinmenin önünü almış olurdu.

Bürodan çıkıp bir Western Union şubesine gitti ve yedi yüz dolarlık bir havale yaptı. Antonio’nun hizmeti için beş yüz dolar ve masraflar için de iki yüz dolarlık bir avans. Sonra, eve erken döneceğini söylemek için Valérie’yi aradı.

Ögle ortasında yeni bir rahatsızlık baş gösterdi, terle-mişti, titriyordu, her tarafı karıncalanıyordu ve sırtının alt kısmına, önceki krizlerden daha güçlü, dayanılmaz bir ağrı saplanmıştı. Sağır edici bir çınlama kulaklarını deliyordu.

Andrew yüzüne su çarpmak için tuvalete gitti. Orada Olson'la karşılaştı. Lavabonun üstüne eğilmiş burnuna toz çekiyordu.

Olson sıçradı.

"Kapıyı kilitledim sanıyordum."

"Maalesef dostum, seni rahatlatır mı bilmiyorum ama ben de en az senin kadar şaşırdım."

"Bana bak Stilman, eğer herhangi birine herhangi bir şey söylersen, bittiğimin resmidir. İşimi kaybedemem, ne olursun aptalca bir şey yapma."

Aptalca bir şey yapmak Andrew'nun da isteyeceği en son şeydi. Bacakları tutmuyordu.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye mırıldandı la-vabonun kenarına dayanarak.

Freddy Olson yere oturmasına yardım etti.

"Neyin var?"

"Gördüğün gibi formumun zirvesindeyim. Şu kapıyı kilitle, içeri birinin girmesi pek hoş olmaz şu anda."

Freddy kapıya doğru atılıp kilidi çevirdi.

"Ne oldu sana Stilman? İlk defa olmuyor bu rahatsızlık, belki de bir doktora görünmelisin."

"Bir fırıncınınkinden daha beyaz bir burnun var, asıl senin gidip tedavi olman lazım. Sen bir bağımlısın Freddy, bu saçmalıkla bütün beyin hücrelerini öldüreceksin sonunda. Ne kadar zamandır devam ediyor bu?"

"Benim sağlığımdan sana ne? Bana doğruyu söyle Stilman, beni ihbar etmek niyetinde misin? Bunu yapman için sana yalvarıyorum. Seninle aramızda birtakım atışmalar olduğu doğru, ama sen de herkesten iyi biliyorsun ki ben senin kariyerin için bir tehdit değilim. Benim kovulmam sana ne yarar sağlar ki?"

Andrew rahatsızlığının geçtiğini hisseder gibi oldu;

yeniden organlarını hissetmeye başladı, görüşü netleşti ve tatlı bir gevşeklik sardı bedenini.

Ansızın, Pilguez'in bir cümlesi geldi aklına: "Suç işleme sebeplerini tespit etmeden bir suçluyu yakalamak, işi yarım bırakmak anlamına gelir." Hatırlayabilmek için tüm dikkatini toplamaya çalıştı. Olson'ı daha önce kokain çekerken yakalamış mıydı? Olson kendisini bir tehdit olarak algılamış mıydı? Bir ihtimal de, Olson'ı başka birinin ihbar etmiş olmasıydı ama Olson kendisinden şüphelenip intikam almaya kalkmış olabilirdi. Andrew, Freddy'nin kafasından geçenleri okumaya çalışıyordu, silah dükânından bir tam takım küret almasının sebebi neydi, ne için kullanacaktı onları?

"Kalkmama yardım eder misin?" diye sordu Olson'a.

Olson tehditkâr bir edayla ona baktı, elini cebine kaydırdı, Andrew bir tornavida ya da bız ucu gibi bir şey gördüğünü sandı.

"Önce çeneni tutacağına dair bana söz ver."

"Aptallık etme Olson. Kendin de söyledin, elime ne geçer ki? Kendi hayatında ne yaptığın senden başka kimseyi ilgilendirmez."

Olson, elini Andrew'ya uzattı.

"Galiba seni yanlış değerlendirdim Stilman, belki de iyi birisin sen."

"Tamam Freddy, benimle iyi geçin, hiçbir şey söylemem, sözüm söz."

Andrew yüzünü suya tuttu. Havlu makinesi hâlâ bozuktuktu. Tuvaletten çıktılar. Olson hemen yanında yürüyordu. Koridorda bekleyen yazıişleri müdürüyle burun buruna geldiler.

"Siz ikiniz ortak bir şeyler mi tezgâhlıyorsunuz, yoksa aranızda bilmediğim bir şeyler mi var?" diye sordu Olivia Stern, ikisine de sırayla bakarak.

"Ne gibi şeyler mesela?" diye sordu Andrew.

"On beş dakikadır dokuz metrekairelik bir tuvalette kapalıyız, ne düşünebilirim sizce?"

"Andrew bir rahatsızlık geçirdi, iyi mi diye bakmaya

gittiğimde yerde yattığını gördüm. Kendine gelene kadar yanında kaldım. Ama her şey yolunda şimdi, değil mi Stilman?”

“Yine mi rahatsızlandınız?” diye sordu, endişelenen Olivia Stern.

“Önemli bir şey değil, endişelenmeyin. Bu lanet olası sırt ağrısı bazen kelimenin tam anlamıyla yere seriyor beni.”

“Bir doktora görünün Andrew, gazetede ikinci defa oluyor bu, tekrarlamaması için de bir sebep yok. Bunu bir emir olarak kabul edin. İhmal edilmiş aptal bir bel ağrısı yüzünden Arjantin’e gidişinizi riske atamam. Anlaşıldı mı?”

“Evet şef!” diye cevapladı Andrew, kasıtlı olarak biraz haddini aşan bir tonla.

Çalışma odasına geldiğinde Andrew, Olson’a döndü.

“Her şeyi benim sırtıma yüklemekten hiç kaçınmadın bakıyorum.”

“Ne diyebilirdim ki ona? Tuvalette öpüştüğümüzü mü söyleyecektim?”

“Suratına bir tane patlatmamı istemiyorsan, gel benimle. Seninle konuşacaklarım var. Ve burada değil.”

Andrew, Freddy’yi kafeteryaya götürdü.

“Silah dükkânında ne işin vardı?”

“Pirzola alacaktım... Sana ne ki bundan, şimdi de beni takip etmeye mi başladın?”

Andrew, Olson’ı uyandırmadan nasıl cevap vereceğini düşündü.

“Gün boyu kokain çekiyorsun ve silah dükkânına gidiyorsun. Eğer borçlandıysan, bunu, tefeciler gelip gazeteyi birbirine katmadan bilsem iyi olur.”

“Sakin ol Stilman, silah dükkânına gidişimin bu işle hiçbir alakası yok. İşimle ilgili olarak gittim oraya.”

“Bundan biraz daha fazlasını anlatman gerekiyor.”

Olson bir an tereddüt ettikten sonra sırrını Andrew’ya açmaya razı oldu.

“Pekâlâ, bıçakla işlenen üç cinayeti araştırdığımı söyle-

miştim. Benim de bazı kaynaklarım var. Adli tabibin raporlarına ulaşan bir polis dostumu görmeye gittim. Üç kurban da bildiğimiz bıçakla öldürülmemiş, girdiği yolda düzensiz yaralar açan çok sivri uçlu bir aletle öldürülmüş.”

“Buz kıracağı gibi mi?”

“Hayır, üç vakada da alet geri çekilirken ne kadar uzun olursa olsun, basit bir sivri uçtan çok daha ciddi hasarlar vermiş. Adli tabip, bir tür olta iğnesinden şüphelenmiş. Sorun şu ki, bir olta iğnesiyle içerideki yaraların mideye doğru tırmanabilmesi için darbelerin yandan vurulmuş olması gerekirdi. Çocukken babamla ava giderdim. Tuzakçılar gibi, eski usullerle çalışırdı. Sana çocukluğumu anlatacak değilim ama babamın sınırları kesmek için kullandığı alet geldi aklıma. Hâlâ bu tip aletler satılıyor mu diye merak ettim. Bunu anlamak için de silah dükkânına gittim. Merakın giderildi mi Stilman?”

“Bir seri katilin New York sokaklarında dolaştığına gerçekten inanıyor musun?”

“Bundan hiç şüphem yok.”

“Bu saçma işi gazete verdi sana, öyle mi?”

“Olivia, bu atlatma haberi yayımlayan ilk gazete olmamız gerektiğini söyledi.”

“İkinci olursak zaten atlatma olmaz, değil mi? Neden bütün bu yalanları söylüyorsun Olson? Olivia senden herhangi bir şekilde bir seri katil araştırmanı istemedi.”

Freddy, Andrew’ya ciddi gözlerle baktı ve kahve fincanını yere fırlattı.

“Bu havaların fena halde canımı sıkıyor Andrew. Sen gazeteci misin, yoksa polis mi? Kellemi istediğini biliyorum ama kolay kolay bırakmam onu sana. Kendimi savunmak için her şeyi yaparım.”

“Gidip burun deliklerini havalandırırsan daha iyi edersin Olson. Dikkat çekmek istemeyen biri için, fincanını kafeteryanın ortasına fırlatmak pek zekice bir hareket değil, herkes sana bakıyor.”

“Hiçbir şey umrumda değil, kendimi koruyorum ben. Hepsi bu.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Hangi dünyada yaşıyorsun Stilman? Gazetede olan bitenden haberin yok mu? Personelin yarısını işten çıkaracaklar, bunu bilmeyen bir sen mi kaldın? Elbette, sen kendini tehlikede hissetmiyorsun. Yazışleri müdürünün himayesinde olunca insanın işini kaybetmek gibi bir korkusu da olmuyor tabii. Ama ben, onun gözdeleri arasında değilim. Onun için de mücadele etmek zorundayım.”

“Bir şey anlamıyorum Freddy.”

“Aptalı oynamaya devam et sen. Çin'deki yetimhane olayıyla sükseni yaptın, hemen arkasından. Arjantin işini verdiler sana. Yukarısı senden gayet memnun. Bense aylardır dikkat çekici hiçbir şey yayımlayamadım. Sıradışı bir olay olsun diye Tanrı'ya yakararak devamlı gece haberlerini didiklemek zorundayım. Çalışma masamın altında uyumak, işimi kaybetmemek için hafta sonlarımı burada geçirmek hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Eğer işimi kaybedersem, her şeyi kaybederim. Bu işten başka bir şey yok hayatımda. Senin de geceleri kâbus gördüğün olur mu? Tabii ki hayır, neden göresin ki? Bense kan ter içinde, ücra bir taşra kasabasında bir büroda uyanıyorum, kıyırık bir yerel gazetede çalışırken buluyorum kendimi ve kir pas içindeki ofisimin duvarında duran bir *New York Times* nüshasının sararmış ilk sayfasına bakarak şaşaaah günlerimin hayalini kuruyorum. Sonra telefonum çalıyor ve bana, ezilen bir köpek nedeniyle acele bakkala gitmem söyleniyor. Her gece bu lanet rüyayı görüp duruyorum. Yani evet, Stilman, Olivia bana herhangi bir araştırma işi vermedi, hatta, seni himayesine aldığından beri bana hiçbir şey vermedi. Tek başıma çalışıyorum. Eğer bir seri katili ilk ortaya çıkaran kişi olma şansım varsa, bir atlatma haber yapma şansım varsa, haberi kaçırmamak için New York'taki bütün silah dükkânlarını gezmeye hazırım. Hatta New Jersey ve Connecticut'takileri de. İster beğen, ister beğenme.”

Andrew iş arkadaşına baktı. Elleri titriyor, kesik kesik soluyordu.

“Özür dilerim. Eğer o işte sana bir yardımım dokunabilirse, seve seve yaparım.”

“Tabii tabii. Mösyö Stilman sırça köşkünden anlayış gösteriyor. Siktir git!”

Olson masadan kalktı ve arkasına bakmadan kafeterayı terk etti.

Olson’la arasında geçen konuşma günün geri kalanı boyunca Andrew’nun kafasını meşgul etti. Meslektaşının içinde bulunduğu durumu bilmek, kendisini daha az yalnız hissettiriyordu. Akşam yemeği sırasında, Valérie’ye Freddy’nin umutsuzluğunu anlattı.

“Ona yardım etmeliydin,” dedi Valérie, “madem dip dibe çalışıyorsunuz, sırtını dönmemeliydin.”

“Ofisin yerleşim planı öyle, ne yapayım?”

“Aptal numarası yapma, ne dediğimi anladın.”

“Hayatım zaten kendi araştırmamla altüst olmuş durumda. Bir de hayalî bir seri katil peşine düşersen hiç çıkamam işin içinden.”

“Ben ondan bahsetmiyorum. Kokainin onu ölüme götürmesini kastediyorum.”

“O herif, adli tabiplik oynamak için gidip kendine küretler almış. Seri katilin kullandığı silahın o olduğunu düşünüyor.”

“Bu epey çılgınca, kabul etmeliyim.”

“Biliyor musun o aleti?”

“Cerrahi bir alet, istersen yarın sana ameliyathaneden bir tane getirebilirim,” dedi Valérie, ağzının köşesinde bir gülümsemeyle.

Bu küçük vurgu Andrew’yu düşüncelere daldırdı. Uyuduğa âna kadar, hâlâ bu konuyu düşünüyordu.

Andrew gün doğarken uyandı. Hudson ırmağı boyunca koşmayı çok özlemişti. Reenkarnasyonundan beri oraya bir daha gitmemek için makul sebepleri vardı ama düşününce, aslında daha 9 Temmuz'a çok vardı. Valérie derin derin uyuyordu. Gürültü çıkarmadan yataktan kalktı, koşu eşofmanını giydi ve evden çıktı. West Village'a mutlak bir sessizlik hâkimdi. Andrew, Charles Sokağı'nı küçük adımlarla geçti, yolun aşağısında adımlarını hızlandırdı ve hayatında ilk defa, West End Highway'ın sekiz şeridini arabalara yeşil ışık yanmadan geçmeyi başardı.

Zafer sarhoşluğuyla River Park'taki yaya yoluna yöneldi, sabah sporunu tekrar yapabildiği için keyfi çok yerindeydi.

Hoboken'ın ışıklarının sönüşünü seyretmek için kısa bir ara verdi koşusuna. Ona çocukluğunu hatırlatan bu gösteriyi çok seviyordu. Poughkeepsie'de yaşadığı zaman, cumartesi sabahları babası erkenden gelip onu yatağından alırdı. Kahvaltıyı mutfakta ederlerdi. Sonra babası onu direksiyona oturtup annesi uyanmasın, diye Datsun'u yola iterek götürürdü. Annemle babamı ne kadar özlediğimi Tanrı biliyor, diye düşündü. Yola çıktıktan sonra, manevra yapmayı öğrendiği için, Andrew ikinci vitese takıyor, motor hafifçe titreyince debriyayı bırakıyor ve yavaşça gaza basıyordu. Babası, ona araba kullanmayı öğretmek için Hudson Köprüsü'nden geçiriyordu, oradan Oaks Yolu'na dönüyorlardı ve nehir kenarına park ediyorlardı. Durdukları yerde, Poughkeepsie'nin ışıklarının söneceği ânı bekliyorlardı. Andrew'nun babası, her seferinde, bir havai fişek gösterisi sona ermiş gibi, o ânı alkışlıyordu.

Jersey City'nin ışıkları da sönerken, Andrew anılarını bir kenara bırakıp koşusuna devam etti.

Birden arkasını döndü ve uzakta tanıdık bir siluet gördü. Gözlerini kıstı. Freddy Olson sağ elini eşofman üstünün orta cebine sokmuş yaklaşıyordu. Andrew, o anda nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu anladı. Freddy'ye meydan okumayı ya da onu ikna etmeyi düşünebilirdi ama o daha hiçbir şey yapamadan, Freddy'nin ölümcül

darbeyi indireceğini biliyordu. Andrew son hızıyla koşmaya başladı. Paniğe kapılmış bir şekilde, arkasını dönüp Olson'la arasındaki mesafeyi yeniden hesapladı, meslektası arayı kapatıyordu ve Andrew tüm gücünü harcasa da onu ekmeyi başaramıyordu. Olson sağlam bir doz çekmiş olmalıydı burnuna. Sabahtan akşama doping yapan birini nasıl geçebilirdi ki? Andrew önünde koşan küçük bir grup gördü. Onların arasına girebilirse kurtulacaktı. Aralarında dayken, Freddy ona saldıramazdı. Aralarında elli metrelik bir mesafe vardı. Onlara yetişmek hâlâ mümkün görünüyordu, ne kadar zor olursa olsun. Tanrı'ya, kendisine gerekli gücü vermesi için yakardı. Daha 9 Temmuz olmamıştı, Arjantin'de bitirmesi gereken bir görevi, Valérie'ye söyleyecek onca şeyi vardı, bugün ölmek istemiyordu, henüz ölmek istemiyordu, bir daha ölmek istemiyordu. Koşan grupla arasında sadece yirmi metre kalmıştı, ama Freddy'nin varlığını gittikçe daha yakından hissediyordu.

“Ha gayret, az kaldı,” dedi kendi kendine, “bas oğlum, hadi oğlum...”

Yardım çağırmak istedi ama imdat diye bağırabilmesi için gereken hava yoktu ciğerlerinde.

Aniden sırtının alt kısmını yırtan müthiş bir yanma hissetti. Andrew acı içinde bağırdı. Önünde koşanların arasındaki bir kadının çığlığını duydu, arkasını dönüp ona baktı. Valérie'nin sakin, huzur içinde gülümseyerek onun ölümünü seyreden yüzünü görünce, Andrew'nun kalbi durdu. Asfalta yığıldı ve ışıklar söndü.

Andrew gözlerini açtığı anda bir sedyenin üstünde titriyordu. Üstünde yattığı plastik maddenin soğukluğu da rahatsızlığını artırıyordu. Bir hoparlörden gelen ses onunla konuştu: MR aletinin içindeydi, fazla sürmeyecekti, kıpırdamaması gerekiyordu.

El ve ayak bileklerinden kayışlarla bağlıyken, nasıl hareket edecekti zaten? Andrew o küçük, beyaz odada yan-

kılanan kalp atışlarını kontrol etmeye çalıştı. Odaya göz atma fırsatını bulamadan, sedye büyük bir silindirin içine doğru ilerlemeye başladı. Diri diri, bir modern zaman tabutuna kapatılıyor hissine kapılmıştı. Sağır edici bir gürültü duyuldu. Onu, ürkütücü çekiç sesleri izledi. Hoparlördeki ses yatıştırıcı olmaya çalışıyordu: Her şey yolunda gidiyordu, endişelenecek bir şey yoktu, acısız bir tetkik olacaktı ve kısa sürecekti.

Gürültüler kesildi. Sedye yeniden harekete geçti ve Andrew yavaş yavaş ışığa kavuştu. Hemen bir hastabakıcı gelip onu aldı ve tekerlekli bir yatağın üstüne geçirdi. Hastabakıcının suratı tanıdık gelmişti, daha önce bir yerlerde görmüştü onu. Andrew hafızasını zorladı ve onun Sam olduğunu çıkarır gibi oldu. Valérie'nin veteriner kliniğindeki yardımcısı. Verilen yatıştırıcılar nedeniyle saçmalıyor olmalıydı.

Yine de adama bir şey sormak istiyordu ama adam ona gülümsedi ve odada bırakıp çıktı.

"Hangi hastanedeyim?" diye sordu Andrew kendi kendine. Aslında bunun çok da önemi yoktu, saldırıdan sağ kurtulmuştu ve saldırganı görmüştü. Yaraları iyileştikten sonra normal hayatına dönebilirdi. Freddy Olson denen o aşağılık herif on seneyi parmaklıkların arkasında geçirecekti, taammüden cinayete teşebbüsün asgari cezası bu olmalıydı.

Andrew'nun kendi geçmişi tarafından böyle naifçe makaraya alınmaktan duyduğu öfke geçmiyordu. Olson, onun bir şeylerden şüphelendiğini hissetmiş ve cinayet tarihini öne almaya karar vermiş olmalıydı. Andrew'nun aklına Arjantin yolculuğunun tarihini ileri atması gerekeceği geldi, ama sonuçta canını kurtarabildiğine göre, olayların akışı da değiştirilebiliyor demekti.

Kapıya vuruldu. Müfettiş Pilguez, yanında beyaz bluzlu çok güzel bir kadınla içeri girdi.

"Özür dilerim Stilman, yetişemedim, o herif hedefine ulaşmayı başardı. Yanlış ata oynamışım. Yaşlanıyorum, sezgilerim eskisi gibi değil artık."

Andrew, Müfettiş'i teselli etmek istedi ama henüz konuşabilecek kadar iyi duruma gelmemiştir.

"Başınıza geleni duyar duymaz ilk uçağa atladım. Gelirken de, size sürekli bahsettiğim beyin cerrahı dostumu getirdim. Sizi Doktor Kline'la tanıştırayım."

"Lauren," dedi kadın doktor, elini Andrew'ya uzatırken.

Andrew kadının adını hatırlıyordu, Pilguez bir akşam yemeğinde söylemişti. Bu onu güldürdü, çünkü ne zaman muayene olmayı düşünse, kadının ismini boşuna hatırlamaya çalışmıştı.

Doktor nabzma baktı, gözbebeklerini inceledi ve cebinden bir dolmakalem çıkardı. Tuhaf bir dolmakalemdi bu, çünkü ucunun olduğu yerde küçücük bir ampul vardı.

"Gözlerinizle ışığı takip edin Mösyö Stilman," dedi doktor, ışığı sağdan sola ve soldan sağa hareket ettirerek.

Kalemi yeniden bluzunun cebine koydu ve birkaç adım geri çekildi.

"Olson'dı," dedi güçlkle Andrew.

"Biliyorum," diye iç çekti Pilguez, "onu gazetede sorguya çektik. Önce olanları inkâr etmek istedi, ama dostunuz Simon'ın silah dükkânı konusundaki şahitliği onu gafil avladı. Sonunda itiraf etti. Maalesef ben de bütünüyle yanılmamışım. Suç ortağı da karınızdı. Bu bakımdan üzgünüm, haksız çıkmayı tercih ederdim."

"Valérie mi? Ama niye?"

"Size sadece iki tip cinayet olduğunu söylememiş miydim? Vakaların yüzde doksanında katil yakın biridir. İş arkadaşınız, karınıza başka birini sevdiğinizi ve evliliği iptal edeceğinizi söylemiş. O da bu aşığılamayı kaldıramamış. Onu kliniğinde tutukladık. Etrafındaki polis kalabalığını görünce herhangi bir direniş gösteremedi."

Andrew içini bir hüznün kapladığını hissetti. Öyle bir üzüntü duydu ki, bir anda bütün yaşama isteğini kaybetti. Doktor ona yaklaştı.

"MR sonuçlarınız normal çıktı. Beyninizde herhangi

bir lezyon ya da tümör yok. Bu iyi bir haber.”

“Ama üşüyorum ve sırtım korkunç ağrıyor,” diye geveledi Andrew.

“Evet, vücut ısınız o kadar düşük ki, hem meslektaşlarım hem de ben, aynı sonuca vardık. Siz ölmüşsünüz Mösyö Stilman, basbayağı ölmüşsünüz. Bu üşüme hissi sonsuza kadar sürmeyecek, şuurunuz kapanmak üzere.”

“Üzgünüm Stilman, gerçekten üzgünüm başaramadığım için,” diye tekrar etti Müfettiş Pilguez. “Arkadaşımı yemeğe götüreceğim, sonra da sizi morga kaldırmak üzere buraya geri döneceğiz. Sizi böyle bir anda yalnız bırakmak istemezdik. Sonuçta, kısa sürmüş de olsa, sizinle tanıştığımıza memnunum.”

Doktor da onu nazik bir şekilde selamladı, Pilguez dostça omzuna vurdu, ışığı söndürdüler ve ikisi de odadan çıktılar.

Karanlıkta yalnız kalan Andrew ölesiyeye böğürmeye başladı.

Andrew sağa sola sallanıyormuş gibi hissediyordu kendini, vücudu fırtınalı bir denizdeymişçesine sarsılıyordu. Güçlü bir ışık vurdu göz kapaklarına, gözlerini kocaman açtı ve üstüne eğilen Valérie'nin yüzünü gördü.

“Andrew, uyan aşkım, kâbus görüyorsun, uyan hadi, Andrew!”

Derin bir soluk aldı ve ani bir hareketle doğruldu. West Village'daki evinde, odasında, yatağında, ter içindeydi. Valérie de neredeyse kendisi kadar dehşet içindeydi. Andrew'ya sarıldı ve onu göğsüne doğru iyice bastırdı.

“Her gece kâbuslar görüyorsun, birine görünmen lazım, bu böyle gidemez.”

Andrew kendine gelince, Valérie ona bir bardak su getirdi.

“Al, iç bunu, iyi gelir, ter içindesin.”

Andrew komodininin üstünde duran saatine göz attı.

Kadran sabahın altısını gösteriyordu. Tarih ise 26 Mayıs Cumartesi'yi.

Kâbus dolu bu geceler, vadesi gelmeden önce Andrew'nun hakkından gelmezse, katilini bulmak için altı haftası kalmıştı.

Valérie Andrew'yu rahatlatmak için elinden geleni yapıyordu, çökmüş hali onu endişelendiriyordu. Öğle vakti, onu Brooklyn'de dolaşmaya götürdü. Williamsbourg'daki antikacıları gezdiler. Andrew buharlı bir lokomotifle hayran kaldı, ellili yıllardan kalma bir parçaydı ama Andrew'nun üstünde bu miktarı ödeyebilecek para yoktu.

Valérie onu dükkânın arka tarafını keşfe yolladı ve arkasını döndüğü anda beğendiği lokomotifi satın alıp çantasına indirdi.

Simon, cumartesi gününü Olson'ı takip ederek geçirdi. Günün ilk ışıklarıyla Olson'ın evinin önünde beklemeye gitti. Oraya gitmek için seçtiği 88 model Oldsmobile her kırmızı ışıktaki durduğunda yoldan geçenlerin dikkatini çektiği için, Simon yanlış arabayla yola çıktığını düşünmeye başlamıştı, ama koleksiyonunda en az dikkat çekecek araba yine de buydu.

Olson öğle yemeği saatini Chinatown'da salaş bir masaj salonunda geçirdi. Saat 14.00'te oradan çıktığında saçları parlıyordu. Bir sonraki durakta, Simon bir Meksika lokantasının önüne park etti. Freddy şıpır şıpır damlayan sos boşa gitmesin, diye parmaklarını yalayarak takoları mideye indiriyordu.

Simon kendine bir fotoğraf makinesi ve paparazzilere

yaraşır bir objektif almıştı. Kendine biçtiği görev için olmazsa olmaz saydığı aksesuarlardı bunlar.

Akşama doğru Olson, Central Park'ta dolanmaya çıktı ve Simon onun banka oturmuş kitap okuyan bir kadınla muhabbeti ilerletmeye çalıştığını gördü.

"O üzerindeki taba rengi gömlekle, hedefine ulaşmayı başarırsan ben de rahip olacağım dostum."

Simon kadının kitabı bırakıp Olson'la birlikte uzaklaşmaya başladığını görünce iç çekti.

Simon, Freddy'yi takip ederken, ayarladığı *hacker* dört dakikadan kısa bir süre içinde girdiği bilgisayarındaki içeriği transfer ediyordu. Birden fazla girilmiş kullanıcı isimlerini kırıp Spookie Kid isminin arkasına saklananın Olson olup olmadığını tespit edecekti.

Bilgisayar başında çalışan tek kişi Simon'ın bilgisayarcısı değildi. Ülkenin öte yakasında, emekli bir polis müfettişi de, mesleği kendisinden öğrenen ve bugün Chicago Polisi'nin cinayet masasının tepe noktasını işgal eden 6. Bölge'den eski bir meslektaşıyla e-posta alışverişindeydi. Pilguez ondan küçük bir iyilik istemişti. İsteddiği iyilik, bir yargıç kararı olmadan hukuki açıdan epey sorun çıkarabilecek türdendi ama, iki meslektaş arasında, hele de iyi bir sebep için kullanılıyorsa, formalitelerin cehenneme kadar yolu vardı.

Chicago'dan gelen haberler Müfettiş'in canını fena halde sıktı. Andrew'yu aramadan önce uzun uzun düşündü.

"Sesiniz iyi gelmiyor," dedi Müfettiş.

"Kötü bir gece geçirdim," dedi Andrew.

"Ben de uykusuzluk çekiyorum, maalesef yaşlanmak da iyi gelmiyor bu soruna. Ama sizi küçük, kişisel sıkıntılarımla anlatmak için aramadım. Madam Capetta, bu sabah New York'a bir uçak bileti aldı. Beni en çok kızdıran da, gidiş tarihini 14 Temmuz'a ayarlaması ve dönüş tarihini açık bırakması oldu. Diyebilirsiniz ki, bilet ne kadar erken alınırsa o kadar ucuza gelir. Ama tarihlerdeki benzerlik de gözden kaçacak gibi değil."

"Bunu nasıl öğrendiniz?"

“Eğer bir polis, sizden kaynaklarınızı açıklamanızı istese bunu yapar mıydınız?”

“Hiçbir şekilde yapmazdım,” cevabını verdi Andrew.

“O halde, siz de benim size anlattıklarımla yetinin. Gerisi sadece beni ilgilendirir. Madam Capetta’yla ilgili bazı tedbirler aldım. New York’a ayak basar basmaz, sabahdan akşama takip edilecek. Özellikle de, sizin de benim de yakinen bildiğimiz sebeplerden dolayı, sabahları.”

“Belki de kocasını tekrar görmeye karar verdi.”

“Bu, haftalardır duyduğum en güzel haber olurdu. Fakat pis bir huyum vardır, iyi haberlere asla inanmam. Peki bu arada siz... siz bir ilerleme kaydettiniz mi?”

“Artık hiçbir şeyi doğru göremez hale geldim. Olson beni endişelendiriyor, bir tek o da değil üstelik, herkesten çekindiğimi görmek beni şaşırtıyor.”

“Biraz hava değişikliğine ihtiyacınız var. New York’u terk edip dinlenmelisiniz. Bu araştırmanın başrolünde siz varsınız. Kafanızı tamamen bu konuya vermeniz lazım, ayrıca zaman sizin lehinize geçmiyor. Nasihatimi ciddiye almayacağınızı biliyorum ve buna üzülüyorum.”

Pilguez, Andrew’yla vedalaştı ve yeni bir haber alır almaz onu aramaya söz verdi.

“Kimdi arayan?” diye sordu, oturdukları kafede dondurmasını bitiren Valérie.

“Önemli biri değil, işle ilgiliydi.”

“İlk defa bana işinin önemli olmadığını söylediğini duyuyorum. Sandığımdan da yorgun olmalısın.”

“Akşamı deniz kıyısında geçirmeye ne dersin?”

“Tabii ki, evet derim.”

“O zaman Grand Central İstasyonu’na gidelim. Westport’ta plaja bakan çok güzel bir otel biliyorum. Deniz havası bize çok iyi gelecektir.”

“Ama önce eve uğrayıp birkaç eşya almamız lazım.”

“Hiç gerek yok, dış fırçamızı oradan alırız. Bir tek gece için başka bir şeye de ihtiyacımız olmaz zaten.”

“Ne oluyor peki? Birinden ya da bir şeyden kaçır gibi bir halin var.”

“Sadece şehirden uzaklaşmak istiyorum. Seninle, her şeyden uzakta küçük bir aşk kaçamağı...”

“Şu plaja bakan çok sevimli oteli nereden bildiğini sorabilir miyim?”

“Sahibinin ölüm ilanını yazmıştım.”

“Kıbarlığını takdir ediyorum,” dedi Valérie, yumuşak bir sesle.

“Geçmişim seni kıskandırmıyor herhalde?”

“Geçmişini de geleceğini de kıskanıyorum. Biz kolejdeyken etrafında dolaşan kızları çok daha fazla kıskandım, tahmin bile edemezsin,” dedi Valérie.

“Hangi kızlar?”

Valérie cevap vermeden gülümsedi ve bir taksi durdurdu.

Westport’a akşam olurken vardılar. Odalarının penceresinden, akıntıların durmaksızın çarpıştığı burun görünüyordu.

Akşam yemeğinden sonra lagünde, uygarlıktan hiçbir iz taşımayan o kumsalda yürüyüşe gittiler. Valérie kumun üstüne otelden aldığı bir havluyu serdi, Andrew başını onun dizlerinin üstüne koydu ve birlikte hırçın okyanusu seyrettiler.

“Senin yanında yaşlanmak istiyorum Andrew, seni tanıyacak zamanım olana kadar yanında yaşlanmak.”

“Beni herkesten daha iyi tanıyorsun.”

“Poughkeepsie’yi terk ettiğimden beri yalnızlıktan başka bir şey öğrenmedim, senin yanında ufak ufak bundan kurtuluyorum ve bu beni mutlu ediyor.”

Gecenin serinliğinde birbirlerine iyice sokulup tek kelime etmeden dalgaların kırılmasını dinlediler.

Andrew tekrar çocukluklarını düşündü. Anılar bazen, belli bir ışıpta bazı detayların yeniden belirmediği zamanın beyazlattığı fotoğraflar gibidir. Andrew, ikisini birbirine bağlayan dostluğun artık çok daha kuvvetli olduğunu düşündü.

Üç gün sonra Buenos Aires’te, Valérie’den ve yaz

mevsimi son demlerini yaşarken, yeniden yaşamayı umduğu bu dingin ve huzurlu anlardan binlerce kilometre uzakta olacaktı.

Dinlendirici bir uyku ve güneşin altında yapılan bir kahvaltı, Andrew'nun gücünü toplamasına yardım etmişti. Sırtı artık ağrımıyordu.

New York'a dönüşte, pazar akşamı Simon'ı arayıp ertesi sabah saat 09.00 sularında Starbucks'ta buluşmaya çağırdı.

Simon biraz gecikerek geldi, Andrew gazetesini okuyarak bekliyordu.

"Hiçbir şey söyleme, hayatımın en acayip cumartesi gününü geçirdim."

"Bir şey demedim zaten."

"Çünkü konuşmanı engelledim."

"Cumartesi gününü o kadar korkunç yapan neydi?"

"Bütün günü Freddy Olson'ın peşinde geçirdim, hayal edebileceğinden çok daha iğrenç bir yaratık."

"O kadar mı?"

"Daha bile kötü. Orospular, takolar, uyuşturucu... ve bunlar günün yarısını bile doldurmuyor. Öğle yemeğinden sonra, morga küçük bir ziyaret yaptı. Orada ne yaptığını bilmiyorum. İçeri girseydim yakalanırdım. Ayrıca o morgun içindekiler beni aşar. Sonra çiçek almaya gitti, oradan da Lenox Hastanesi'ne."

"Hastaneden sonra?"

"Central Park'ta dolaşmaya çıktı. Sonra senin mahalene geldi ve evinin aşağısında oyalandı. Senin apartmanın kapısının önünden dört kere geçtikten sonra içeri girdi, mektup kutunu kontrol etti ve birden dışarı çıktı."

"Olson benim eve mi gitti?"

“Sen benim her dediğimi kelime kelime tekrar ettiğinde, gerçekten ilginç bir konuşma oluyor izlenimine kapılıyorum...”

“Bu herif hakikaten kafayı yemiştir!”

“Sonuna kadar hem de. Evine dönene kadar takip ettim onu. Adamın yalnızlığı, baş döndürücü derinlikte bir uçuruma dönüşmüş. Berbat bir durumda.”

“Kendini yitmiş hissedene o değil sadece. Yakında hazirana giriyoruz. Aslında durumumdan şikâyet etmemeliyim herhalde, aynı mayıs ayını benim gibi iki kere yaşamış olmakla kim övünebilir ki.”

“Ben değilim en azından,” dedi Simon. “Bu ayın olağanüstü iş rakamlarını hesaba katınca, bir şey kaybetmiş olmuyorum... Neyse ki haziran geldi, sonra da temmuz...”

“Mayıs ayı benim hayatımı değiştirdi,” diye iç çekti Andrew, “mutluydum ve başıma gelen en güzel şeyi henüz berbat etmemiştim.”

“Kendini affetmelisin Andrew, senden başka kimse yapamaz bunu. Her şeye yeniden başlamak, tam da, o her şeyi berbat ettiği ânın öncesine dönmek isteyen o kadar çok insan vardır ki. Madem sen bu şansını yakaladığına inanıyorsun, kaderine lanet edip duracağına kullan bu fırsatı.”

“Virajın sonunda bekleyen ölüm olduğunu bilince, rüya bir kâbusa dönüşüyor. Ben bu dünyayı terk ettikten sonra, Valérie’ye göz kulak olur musun?”

“O işi kendin yapacaksın! Hepimiz öleceğiz, hayat, yüzde yüz ölümcül bir hastalıktır. Ben, kaçınılmaz sonun tarihini bilmiyorum ve vadesini uzatmak gibi bir şansım da yok. Düşündüğünde, bu da çok güven verici değil. Yarın seni havaalanına götürmemi ister misin?”

“Hayır, hiç gerek yok.”

“Seni özleyeceğim, biliyorsun.”

“Ben de seni.”

“Hadi, git Valérie’yi bul, benim de bir randevum var.”

“Kimle?”

“Geç kalacaksın, Andrew.”

“Önce cevap ver bana.”

“Lenox Hastanesi’ndeki danışma görevlisiyle. Pazar akşamı, Freddy’nin orayı ziyaretinden sonra, hatrını sormak için bir uğradım. Bu da benim mükemmeliyetçi yanım, ne yapsam değiştiremiyorum.”

Andrew ayağa kalktı, Simon’la vedalaştı ve tam kafeden çıkarken durup arkasını döndü.

“Senden bir şey isteyeceğim Simon.”

“Bunu daha önce yaptın sanıyordum ama neyse. Söyle bakalım.”

“Chicago’ya gitmeni istiyorum. Al. Bu, birkaç gün için takibe almanı istediğim kadının adı ve adresi.”

“Buenos Aires’e gelemeyeceğim yani?”

“Bunu bekliyor muydun sahiden?”

“Lazım olursa diye, bavulumu hazırlamıştım.”

“Seni arayacağım. Ayrıca söz veriyorum, mümkün olursa seni oraya getireceğim.”

“Yorma kendini, hemen gidiyorum Chicago’ya. Sen de kendine dikkat et Arjantin’de. Şu Madam Capetta güzel mi bari?”

Andrew arkadaşına sıkıca sarıldı.

“Çok tatsın ama şu garson kız hoşuma gidiyor, yani onun önünde beni yalamayı kesersen minettar kalırım.”

“Yalamak mı?”

“Bu bir Quebec deyişidir.”

“Ne zamandan beri Quebec’çe konuşuyorsun?”

“Kathy Steinbeck Montrealliydi. Bazen ne kadar sinir bozucu olabiliyorsun!”

Andrew New York’taki son gününü işlerini bir düzene koymak için kullandı. Sabahı ofiste geçirdi. Freddy yoktu. Danışmayı aradı ve Olson gazeteye gelir gelmez kendisine haber verilmesini söyledi. Onunla danışmanın önünde randevusu olduğunu bahane etti.

Telefonu kapar kapamaz Andrew iş arkadaşının bölmesine geçip masasını karıştırmaya başladı, çekmeceleri-

ni aradı; notlarla, fikirlerle, önemsiz makalelerle, gazetesinin asla yayımlamayacağı mevzularla dolu defterlerden başka bir şey bulamadı. Olson yolunu nasıl bu derece şaşırması olabiliyordu? Andrew tam vazgeçecekti ki, kâğıt çöpünün kenarına yapışıp kalmış bir post-it takıldı gözüne. Kâğıdın üzerinde kendi bilgisayarının giriş şifresi yazılıydı. Olson bunu nasıl ele geçirmişti ve bilgisayarında ne aramış olabiliyordu?

“Sen ne yapıyorsan o da onu yapmıştır,” dedi içinden bir ses, “bir başkasının eşyalarını karıştırmıştır.”

“Son derece açık,” diye mırıldandı Andrew, “Olson benim için potansiyel bir tehdit.”

“Ama sen de onun için bir tehdit sayılırsın, mesleki anlamda,” diye düşündü sonunda.

Birden çığınca bir fikir geldi aklına. Kendi şifresiyle Olson’ın bilgisayarına girmeyi denedi ve bilgisayar açıldı. Andrew bundan, Olson’ın ancak bir akvaryum balığı kadar kişilik sahibi olduğu sonucunu çıkardı. Ya da makyavelizmi saygıyı hak ediyordu. Arkasından iş çevirdiği kişiyle aynı şifreyi kullanmak kimin aklına gelirdi ki?

Sabit diskte bir sürü dosya vardı, bir tanesinin ismi “SK”ydı. Onu açınca, Andrew, Spookie Kid’in zengin arşivine ulaştı. “Olson gerçek bir ruh hastası,” dedi kendi kendine, şahsına yönelik yazılmış kıyamet gibi hakareti görünce. Böyle bir külliyatı okumak kendisi için ne denli bıkkınlık verici olsa da, okurlar yerine kıskanç bir iş arkadaşı tarafından yazılmış olmalarını tercih ederdi. Andrew, kendi bilgisayarında rahat rahat inceleyebilmek için, bilgisayara bir taşınabilir bellek sokup bilgileri kopyaladı. Yan bölmede telefonun çaldığını duyduğu sırada, hâlâ ekrandaki yazıları satır satır takip etmekteydi. Asansörün kapıları açıldı, Andrew, son anda “Cezalar” adlı dosyayı kaydetme imkânı buldu ve Freddy koridorda yürürken hızla onun masasından kalktı.

Kendi çalışma bölmesine döndüğünde, Andrew taşınabilir belleğini Olson’ın bilgisayarının üstünde unuttuğunu fark etti. “Umarım anlamaz,” diye dua etti.

“Neredeydin” diye sordu Andrew, “onun bölmesinin önünden geçerken.”

“Neden sordun? Sana hesap mı vermem gerekiyor?”

“Sadece merak,” dedi, meslektaşının dikkatini dağıtmak isteyen Andrew.

“Buenos Aires’e ne zaman gidiyorsun Stilman?”

“Yarın.”

“Orada kalabilseydin, bana da tatil olurdu.”

Olson’a bir telefon geldi ve o da bölmesini terk etti.

Andrew bu fırsattan istifade, taşınabilir belleğini aldı.

Sonra not defterini açtı, yapması gereken işlere son bir göz attı ve eve dönmeye karar verdi. Valérie onu evde bekliyordu. Buenos Aires’e gitmeden önceki son akşamlarıydı. O nedenle eve geç dönmek istemiyordu.

Valérie’yi, Little Italy Mahallesi’ndeki Shanghai Cafe’ye yemeğe götürdü. Restoranın salonu Joe’s’a göre çok daha samimi bir ortam sunuyordu. Valérie üzgündü ve bunu saklamaya çalışmadı. Andrew ise araştırmasını ilerletebileceği için memnun olmakla birlikte, kendini suçlu hissediyordu. Bu akşamın tadını doya doya çıkarmaları gerekirdi ama, çok yakında ayrılacak olmaları buna imkân vermiyordu.

Valérie kendi evinde uyumayı tercih etti. Sabahın ilk saatlerinde Andrew, hazırladığı bavulu kapadığında orada olmak istemiyordu.

Andrew onu East Village’daki evine kadar götürdü. Apartmanın önünde uzunca bir süre kenetlenip kaldılar.

“Beni burada yalnız bıraktığın için senden nefret ediyorum. Ama yolculuğundan vazgeçseydin, daha çok nefret ederdim.”

“Peki beni birazcık sevebilmen için ne yapmam gerekir?”

“Gitmeden bir gece önce yapabileceğin fazla bir şey

yok tabii. abuk dn, tek istediğim bu, Şimdiden özledim seni.”

“Sadece on gün için gidiyorum.”

“Ve on iki gece. Kendine dikkat et ve o herifi bul. Senin karın olacak olmak beni gururlandırıyor, Andrew Stilman. Şimdi git, yoksa hiç bırakmayacağım seni.”

Andrew'nun içinde olduğu uçak, akşamın ilk saatlerinde Uluslararası Ezeiza Havaalanı'na indi. Andrew, Marisa'nın onu karşılamaya gelmesine çok şaşırıldı. Ona bir sürü e-posta atmıştı ama, son telefon görüşmelerinden beri Marisa hiçbir yaşam belirtisi göstermemişti. Bir önceki seyahati sırasında da, Arjantin'e inmesinin ertesi günü otelde görüşmüşlerdi.

Andrew, zaman geçtikçe, olayların önceki seferki akışından uzaklaştığı hissine kapılıyordu.

Yaşlı Vosvos'u tanıdı. Arabanın kasasının altı o kadar yıpranmıştı ki, her tümsekte koltuğun döşemeyi delip yola düşeceğinden korkmadan edemiyordu.

"Size gönderdiğim parayla uzun bir tatile çıktığınızı sanıyordum, bana haber ulaştırmaya söz vermiştiniz."

"Olaylar beklediğimizden daha karmaşık bir hal aldı. Antonio hastanede şu anda."

"Ne oldu ona?" diye sordu Andrew.

"Dönüş yolunda bir trafik kazası geçirdik."

"Durumu ciddi mi?"

"Oldukça. Erkek arkadaşımın bir kolu alçıda, altı kaburgası çatladı ve geçirdiği beyin travması da cabası. İkimizin birden hastanede olmaması büyük şans."

"Kusurlu olan o muydu peki?"

"Kırmızı ışık yandığı halde kavşakta fren yapmadığına

göre, evet, kusurluydu. Ama frenlerin tutmadığını göz önünde bulundurursak, sanırım sorumluluğu da ortadan kalkmış oluyor..”

“Onun arabası da sizinki gibi antika mıydı?” diye sordu Andrew, bir yandan da emniyet kemerini boş yere yuvasından çıkarmaya uğraşıyordu.

“Antonio arabasına çok düşkündür, onu benden daha çok sevdiğini düşündüğüm anlar olmuyor değil. Her şeyi kontrol etmeden yola çıkması mümkün değil. Frenlerin sabote edildiğine hiç kuşku yok.”

“Şüphelendiğiniz biri var mı?”

“Ortiz’in yerini tespit ettik, onu izledik ve fotoğrafladık. Onunla ilgili birkaç soru sorduk, muhtemelen biraz abarttık, arkadaşları çok saf kişiler olmasalar gerek.”

“Bu benim işimi hiç kolaylaştırmadı, şimdi iyice tedbirli davranacaktır.”

“Antonio’nun durumu vahim ve siz işinizden başka şey düşünmüyorsunuz. Hassasiyetiniz beni çok etkiledi Mösyö Stilman.”

“Kabalığımı mazur görün, nişanlınız için üzgünüm, emin olun iyileşecektir. Evet, makalem için endişeleniyordum. Buraya bir koroda şarkı söylemeye gelmedim. Ne zaman oldu kaza?”

“Üç gün önce.”

“Neden bana haber vermediniz?”

“Çünkü Antonio’nun bilinci ancak dün açıldı ve öncelik listemde en son sırada yer alıyordunuz.”

“Fotoğraflar sizde mi?”

“Makine çok hasar gördü, birkaç takla attı araba. Fazla pahalı bir makine dikkat çekebilir diye eski model bir fotoğraf makinesi kullanıyorduk. Film muhtemelen yandı, içinde kurtarılabilir bir şey var mı, bilemiyorum. Fotoğrafçı bir arkadaşıma bıraktım, yarın birlikte gider alırız.”

“Yarın siz yalnız gidersiniz, ben Córdoba’ya gideceğim.”

“Bu kadar aptalca bir şey yapacak olamazsınız, Mösyö Stilman. Size olan tüm saygım bir yana, ben ve Antonio buralı olduğumuz halde kendimizi ele verdiysek, Ortiz’in

adamlarının tepenize binmesi yarım günden fazla sürmez. Ayrıca onca kilometreyi yapmanıza hiç gerek yok. Her hafta Buenos Aires'e, en yağh müşterisini ziyarete geliyor."

"Peki bir sonraki ziyaret ne zaman olacak?"

"Eğer alışkanlıklarına sadıksa, önümüzdeki salı. O civardaki araştırmadan elde ettiğimiz veri bu. Üstelik, bize kazaya mal olan da buydu muhtemelen."

"Özür dilerim Marisa, sizin hayatınızı tehlikeye soktuğumu bilmiyordum. Eğer bilseydim..." dedi Andrew, tüm samimiyetiyle...

Andrew bu kazayı hatırlamıyordu, artık hiçbir şey eski seyrinde gitmiyordu. Son yolculuğu esnasında, Ortega'nın fotoğraflarını kendisi çekmişti ve fotoğraf makinesi Buenos Aires'in banliyösündeki bir ara sokakta, üç adam ona saldırdığında çalınmıştı.

"Hapse girmemek için kimliğini değiştirmeye bunca emek harcayan birinin, teşhis edilmeye tepkisiz kalacağına sahiden inanıyor musunuz? Nasıl bir dünyada yaşıyorsunuz?" diye sordu Marisa.

"Anlatsam şaşarsınız," dedi Andrew.

Marisa, bir burjuva mahallesi olan Recoleta'da, Quintana Otel'i'nin önünde durdu.

"Önce gidip sevgilinizi görelim, ben işlerimle daha sonra ilgilenirim."

"Antonio'nun dinlenmeye ihtiyacı var ve ziyaret saati de bitti. Teşekkür ederim inceliğiniz için, yarın gideriz. General de Agudos Hastanesi'nde yoğun bakımda. Buraya çok yakın. Sabah 09.00 gibi uğrayıp alırım sizi."

"Barda çalışmıyor musunuz bu akşam?"

"Hayır, bu akşam çalışmıyorum."

Andrew Marisa'yla vedalaştı, arka koltuktan bavulunu aldı ve otelin girişine doğru ilerledi.

Aniden küçük beyaz bir kamyonet çıktı ortaya. Önde oturan adam objektifiyle Andrew'yu kadraja aldı ve arka arkaya fotoğrafını çekti. O arada, aralanan arka kapıdan ikinci bir adam inip sakince lobiye yerleşti. Kamyonet ye-

niden hareket etti ve takibine devam etti. Sürücü, Antonio, Córdoba'dan ayrıldığından beri Marisa'nın peşini bırakmamıştı.

Danışmadaki kadın kendisine 712 numaranın anahtarlarını uzatınca Andrew gülümsedi. Önceki hayatında da o odada kalmıştı.

"Oda servisine söyler misiniz, televizyon kumandasının pillerini değiştirsinler," dedi.

"Elemanlarımız pilleri her gün kontrol eder," diye cevap verdi danışma görevlisi.

"Bana güvenin, bu işle ilgilenen elemanınız işini iyi yapmamış."

"Henüz odanıza bile çıkmadınız, bunu nasıl bilebilirsiniz ki?"

"Ben bir kâhinim," dedi Andrew, gözlerini kocaman açarak.

712 numaralı oda aklında kaldığı gibiydi. Pencere sıkışmıştı, giysi dolabının kapısının menteşeleri gıcırdıyordu, duşta küçük bir su kaçağı vardı ve mini barın buzdolabı da tüberküloz olmuş bir kedi gibi gırlıyordu.

"Oda servisiymiş, hadi ordan!" diye söylendi Andrew.

New York'tan beri bir şey yememişti, uçaktaki yemek de epey iğrenç görünüyordu, denenecek gibi değildi ve Andrew kurt gibi açtı. Önceki gelişinde, akşam yemeğini Recoleta Mezarlığı'nın tam karşısındaki bir *parilla*'da yediğini hatırladı. Aynı ızgara yemeğini ikinci defa yeme fikrini eğlenceli bularak odasından çıktı.

Andrew otelinden çıktığında, lobideki adam koltuğundan kalktı ve Andrew'nun peşine takıldı. Lokantanın tam karşısındaki bir banka oturdu.

Andrew karnını doyururken, Quintana Oteli'nin oda servisi personelinden biri, 712'deki müşterinin eşyalarını incelemek için okkalı bir bahşişi cebe indiriyordu. Görevini büyük bir titizlikle yaptı, servis anahtarıyla kasayı açtı, Andrew'nun adres defterindeki bütün sayfaları, pasaportunu ve ajandasını fotoğrafladı.

Her şeyi tekrar yerine koyduktan sonra, televizyonun kumandasını kontrol etti, pillerini değiştirdi ve gitti. Cömert işvereniyle otelin servis kapısının önünde buluştu ve fotoğraf makinesini adama geri verdi.

Karnını iyice doyuran Andrew, hiçbir kâbus uykusunu bölmeden kütük gibi uyudu ve sabahın ilk saatlerinde keyifli bir şekilde uyandı.

Otelinin yemek salonunda kahvaltısını ettikten sonra Marisa'yı beklemek üzere kapının önüne çıktı.

"Antonio'yu görmeye gitmeyeceğiz," dedi Marisa, Andrew Vosvos'a adımını atar atmaz.

"Durumu kötüledi mi yoksa geceleyin?"

"Hayır, bu sabah daha iyi aslında. Ama yengem gece yarısı çok tatsız bir telefon aldı."

"Nasıl yani?"

"İsmi söylemeyen bir adam, yeğenin kimlerle görüştüğüne dikkat etmesini, aksi halde başına kötü şeyler geleceğini söylemiş."

"Ortiz'in adamları zaman kaybetmiyorlar anlaşılır."

"Beni asıl endişelendiren, sizin bu şehre geldiğinizi ve bizim birbirimizi tanıdığımızı biliyor olmaları."

"Görüştüğünüz bu uygunsuz kişi, benden başkası olmaz mı?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Çok güzelsiniz, peşinizde dolanan çok delikanlı vardır."

"Bu tür düşünceleri atın kafanızdan, ben nişanlıma çok bağlıyım."

"Bu iltifatın altında hiçbir art niyet yok," diye yatıştırdı Andrew. "Hastanenin servis girişi hangi sokağa bakıyor, biliyor musunuz?"

"Kurnaz davranmaya çalışmak bir şey yaramaz, Ortiz'in

adamları binanın içine de bir adamlarını yerleştirmiş olabilirler. Antonio'yu kesinlikle riske sokmak istemiyorum. Yeteri kadar zarar gördü zaten.”

“Peki programın devamında ne var?”

“Sizi yengeme götürüyorum. O benden ve bu şehirdeki birçok kişiden daha çok şey biliyor. İlk Plaza de Mayo Anneleri'nden biri o. Bir konuda anlaşalım: Paranızı size turistik rehberlik yapmak için almıyorum.”

“Buna tam olarak turistik gezi diyemem gerçi, ama söylediğinizi... ve harika mizah duygunuzu bir kenara yazıyorum.”

Louisa, Monte Chingolo Mahallesi'nde küçük bir evde yaşıyordu. Evine ulaşabilmek için, mor çiçeklerini açmış jakaranda ağaçlarıyla kaplı bir bahçeden geçmek gerekiyordu. Bahçenin duvarları da çarkıfeleklerle kaplıydı.

Louisa çok hoş bir büyükanne olabilirdi, ama cunta rejimi onu, günün birinde torun sahibi olabilme şansından mahrum etmişti.

Marisa, Andrew'yla salona kadar geldi.

“Demek geçmişimizi araştıran gazeteci sizsiniz,” dedi Louisa, bulmaca çözmekte olduğu koltuğundan kalkarak. “Daha yakışıklı olduğunuzu düşünmüştüm.”

Yengesi, Andrew'ya masaya oturmasını işaret ederken, Marisa gülümsedi. Kadın mutfağa gitti ve bir tabak kuru pastayla geri döndü.

“Neden Ortiz'le ilgileniyorsunuz?” diye sordu Louisa, Andrew'ya bir bardak limonata uzatırken.

“Yazışleri müdürüm onun hayatını ilginç buluyor.”

“Patronunuzun tuhaf ilgi alanları varmış.”

“Sıradan bir insanı bir işkenceciye dönüştüren şeyin ne olabileceğini anlamaya çalışmak gibi...”

“Sizin yerinize o gelmeliymiş o zaman. Ona birer canavara dönüşmüş yüzlerce asker gösterirdim. Ortiz herhangi biri değildi, ama en kötülerinden de değildi. Sahil

Güvenlik pilotlarından biriydi. Bir maşaydı. İşkencecilere katıldığına dair, hiçbir zaman somut delil elde edemedik. Onu aklamaya çalıştığımı düşünmeyin, o da korkunç eylemlere imza attı ve diğerleri gibi o da bir hücrenin dibinde çürüyüp gitmeli. Ne var ki o da, diğerleri gibi bu işten sıyrıldı. En azından bugüne kadar. Eğer Ortiz'in Ortega adıyla ticarete atılan şu adam olduğunu ispatlamamıza yardım ederseniz, onu adaletin önüne çıkarabiliriz. En azından deneriz.”

“Onun hakkında ne biliyorsunuz?”

“Ortega hakkında, şimdilik fazla bir şey bilmiyorum. Ortiz hakkında ise, ESMA'nın arşivine bakarsanız, bütün soyağacını çıkarırsınız.”

“Adaletten kaçmayı nasıl başardı?”

“Hangi adaletten bahsediyorsunuz Saygıdeğer gazeteci? Bu çakalları affedenden mi? Kendilerine yeni kimlik edinsinler diye zaman kazandıran adaletten mi? 1983'te, demokrasiye geçişten sonra biz, mağdur aileler, suçluların mahkûm olacağını sandık. Ama Başbakan Alfonsín'le ordunun gücünü hesaba katmamıştık. Askerî rejim bu adamların izlerini silecek, üniformalardaki kanı temizleyecek, daha iyi günler için işkence malzemelerini saklayacak zamanı buldu, ama eski günlere bir daha dönmeyeceğimizin de hiçbir garantisi yok. Demokrasi kırılındır. Sizler, Amerikalı olduğunuz için bu en korkunç olasılıklardan muaf olduğunuzu sanıyorsanız, bizim vaktiyle yanıldığımız kadar yanılıyorsunuz. 1987'de Barreiro ve Rico, iki yüksek rütbeli subay, askerî bir ayaklanma başlattılar ve hukuk sistemimizi ele geçirmeyi başardılar. İki utanç verici yasa oylandı. Birincisi, ordu, polis ve cezaevi görevlilerinin emir altında oldukları için yaptıklarından sorumlu tutulamayacaklarını yasalaştırıyordu. İkincisi ise daha da alçakçaydı. Henüz yargılanmamış bütün suçları zamanaşımına uğratarak 'Son Nokta'yı koyuyordu. Sizin Ortiz, yüzlerce figüran gibi, bir muafiyet belgesi alarak her türlü takibatın dışında kalmayı başardı. İşkencecilerin çoğu böyle kurtuldu, içlerinden hapse girenler de serbest

bırakıldı. Bu yasaların iptal edilmesi için on beş yıl beklemek gerekti. Ama on beş yılda, tahmin edersiniz ki, bu pislikler kendilerini gizleyecek imkânlara kavuşmuşlardı.”

“Arjantin halkı böyle bir şeye nasıl izin verebildi?”

“Bana bu soruyu böyle küstahça sormanız hoşuma gidiyor. Peki siz Amerikalılar, siz kendi başkanınız Bush’u, yardımcısı Dick Cheney’yi ya da savunma bakanınızı Irak hapisanelerindeki işkenceler için, bunu devlet yararı adına meşrulaştırdıkları için ya da Guantanamo esir kampını kurdukları için yargı önüne çıkarabildiniz mi? On yıldan fazla bir zamandır Cenevre Sözleşmesi’nin mutabakatlarına meydan okuyan o kampı kapattırdınız mı? Demokrasinin ne kadar kırılğan olduğunu görüyor musunuz? Onun için bizi yargılamayın. Biz, devlet aygıtının çarklarını kendi yararına manipüle eden bir silahlı kuvvetler karşısında, yapabildiğimiz kadarını yaptık. Çoğumuz çocuklarımızın okula gidebilmesiyle, tabaklarına yiyecek bir şey koyabilmekle, başlarını bir çatının altına sokabilmekle yetindik. Bu bile, Arjantin toplumunun fakir kesimleri için büyük çabalar ve fedakârlıklar gerektiriyordu.”

“Sizi yargılamıyordum,” diye teminat verdi Andrew.

“Sayın Muhabir, siz bir hukuk adamı değilsiniz, ama adaletin yerine gelmesine yardım edebilirsiniz. Ortega maskesi altında gizlenen kişiyi ifşa edebilirsiniz ve eğer onun Ortiz denen adam olduğu ortaya çıkarsa, hak ettiği kadere boyun eğer. Bunun için size yardıma hazırım.”

Louisa, sandalyesinden kalkıp salonunun baş köşesini taçlandıran büfesinin yanına gitti. Çekmeceden çıkardığı bir dosyayı masanın üstüne koydu. Her seferinde parmağını hafifçe ıslatarak sayfaları çevirdi ve durdu, dosyayı ters çevirip Andrew’ya uzattı.

“İşte aradığınız Ortiz,” dedi, “1977 senesinde. Kırklarındaydı, daha o zaman, Sahil Güvenlik uçaklarından başka uçak kullanamayacak kadar yaşlıydı. Orta çapta bir subaydı. Kayıp şahıslar hakkındaki meclis komisyonunun arşivinden aldığım sorgu tutanaklarına göre, birçok ölüm uçuşunda pilotluk yapmış. Onun kullandığı uçaktan bir-

çok kadın, erkek, hatta ergenlikten yeni çıkmış çocuklar, Río de la Plata'nın sularına diri diri atılmıştı.”

Andrew, büyük bir kibirle poz veren subayın fotoğrafına bakarken, tiksintiyle suratını buruşturmaktan kendini alamadı.

“ESMA komutanı Massera'nın emri altında değildi. Muhtemelen onu tutuklanma riski taşıdığı o birkaç yılda, ipten kurtaran da bu oldu. Ortiz, Sahil Güvenlik komutanı Héctor Febres'in emrindeydi. Ama Febres, aynı zamanda ESMA'nın istihbarat teşkilatının da başındaydı. Birçok işkence odası ve doğumhanesi olan 4. Sektör'den sorumluydu. Doğumhane lafı bayağı iltifat oldu aslında, mahkûmların gelip hayvanlar gibi kuzuladığı birkaç metrekarelik yerlerdi oraları. Hayvanlardan bile kötü şartlarda doğuruyorlardı: Kenevirden bez bir çantayla kafaları örtülürdü. Febres, doğurmaya getirilen bu kadınları, mahkûmiyetleri süresince çocuklarının bakımını üstleninler diye ailelerine bir mektup yazmaya zorlardı. Sonrasını biliyorsunuz. Şimdi Mösyö Stilman, beni iyi dinleyin, çünkü eğer gerçekten size yardım etmemi istiyorsanız, bir anlaşma yapacağız; siz ve ben.”

Andrew, Louisa'nın bardağına limonata doldurdu. Louisa, limonatayı bir dikişte içip masaya bıraktı.

“Ortiz'in, hizmetleri karşılığında Febres'ten kıyak görmüş olması kuvvetle muhtemel. Yani, o bebeklerden birini ona verdiler.”

“Bu, kuvvetle muhtemel mi yoksa öyle olduğunu biliyor musunuz?”

“Önemli değil, çünkü bu, tam da anlaşmamızın alanına giriyor. Bu çalınmış çocuklardan birine hakikati söylerken son derece dikkatli davranmak gerekiyor ve Plaza de Mayo Anneleri olarak biz buna azami önem veriyoruz. Yetişkin yaşta, anne babanızın gerçek anne babanız olmadığını öğrenmek ve yetmiyormuş gibi, onların gerçek ebeveyninizi ortadan kaldıranlarla yakından ya da uzaktan işbirliği kurmuş olduklarını öğrenmek ağır sonuçlar doğurur. Zor ve travmatik bir süreçtir. Bizler hakikat or-

taya çıksın, cunta mağdurları gerçek kimliklerine kavuşsun, diye mücadele ediyoruz, masumların hayatlarını kurtarmak için değil. Size, Ortiz hakkında tüm bildiklerimi ve bundan sonra öğreneceklerimi anlatacağım. Siz de bu çocuklar hakkında öğreneceğiniz her şeyi bana, sadece bana söyleyeceksiniz. Bu konuda benim iznim olmadan hiçbir şey yayımlamayacağınıza şeref sözü vereceksiniz.”

“Sizi anlayamıyorum Louisa, yarım hakikat diye bir şey yoktur.”

“Yoktur, evet. Ama açığa çıkma zamanı gelmemiş hakikatler de vardır. Bu Ortiz denen adamın ‘evlatlık’ çocuğu olduğunuzu düşünün. Herhangi bir alıştırma süreci olmadan, öyle birdenbire gerçek ebeveyninizin öldürüldüğünü, hayatınızın büyük bir aldatmacadan ibaret olduğunu, adınıza kadar bütün kimliğinizin bir yalan olduğunu öğrenmek ister miydiniz? Bütün bunları, gazeteyi açtığınızda öğrenmek hoşunuza gider miydi? Bir makalenin, ilgili kişilerin hayatları üzerinde nasıl bir etkisi olabileceğini hiç düşündünüz mü?”

Andrew, Capetta’nın hayaletinin odada dolaştığı hisine kapıldı bir an.

“Şimdiden heyecana kapılmayalım. Çünkü Ortiz’in bu çalınmış bebeklerden birini evlat edindiğine dair hiçbir kanıt yok. Ama olursa diye, baştan söylemek istedim. Siz ve ben bu konuda anlaşmalıyız.”

“Size danışmadan hiçbir şey yayımlamayacağıma söz veriyorum. Bana her şeyi anlatmadığınızdan şüphelensem de...”

“Devamını zamanı gelince konuşuruz. Bu arada, siz de kendinize dikkat edin. Febres, o adamların en acımasızlarından biriydi. Savaş ismi olarak ‘Cengel’i seçmişti, çünkü bu leş kargaları içinde en vahşisi olmakla övünüyordu. Onun elinden geçip de hayatta kalmış ender mahkûmların tanıklıklarım dinlemeye yürek dayanmaz.”

“Febres hâlâ yaşıyor mu?”

“Hayır, maalesef.”

“Neden maalesef?”

“Af yasasından yararlandıktan sonra, hayatının geri kalanının büyük bir kısmını özgür geçirdi. Ancak 2007’de yargılanabildi. O da sadece, işlediği dört yüz cinayetin dördü içindi. Hepimiz onun mahkemesini bekliyorduk. On beş aylık bir bebeği, babasının göğsüne bağlayıp adama elektrik vererek konuşturmaya çalışan birinden bahsediyoruz. Davasından birkaç gün önce, hapiste zaten ayrıcalıklı bir ortamda tutulur ve rüya gibi koşullarda yaşarken hücrelerinde ölü bulundu. Siyanürle zehirlenmişti. Askerler konuşacak diye çok korkuyorlardı. Böylece adalet yerini asla bulamadı. Kurbanlarının aileleri için işkence hiç bitmemiş gibi oldu.”

Louisa bunu dedikten sonra, yere tükürdü.

“Ne var ki, Febres, el konmuş beş yüz bebek ve çocuğun kimlikleri hakkında bildiklerini mezara götürdü. Ölümü bizim işimizi kolaylaştırmadı. Ama araştırmalarımızı yılmadan ve inançla sürdürüyoruz. Bütün bunları, dikkatli olun diye söylüyorum. Febres’in adamlarının çoğu hayatta ve serbest. Yollarına çıkacak olanları yıldırma için her şeyi yapabilecek adamlar. Ortiz de onlardan biri.”

“Peki Ortega maskesinin ardında, Ortiz’in olduğunu ortaya çıkarmak için ne yapmak gerekir?”

“Fotoğraflar her zaman yararlıdır. Marisa’nın makinesinden ne çıkacağını göreceğiz. Ama albümümdeki kendini beğenmiş komutanla, bugünkü yetmiş dört yaşındaki tüccar arasında otuz senelik bir uçurum var. Ayrıca basit bir benzerlik mahkemeyi ikna etmez. Amacımıza ulaşmanın en emin yolu, bunun imkânsızlığına inanmakla birlikte, gafil avlayıp itiraf ettirmek. Bu nasıl olur? En ufak bir fikrim yok.”

“Ortega’nın geçmişini araştırırsam, bir tutarsızlık varsa görmez miyiz?”

“Öyle naifsiniz ki! Emin olun, Ortiz kimlik değiştirdiyse, bunu tek başına yapmadı. Ortega kimliğiyle yaşadığı hayat, okuduğu okulundan diplomasına, çalıştığı işlere, hatta sahte belgeli askerliğine kadar her şeyiyle düzenlenmiştir. Marisa gel bana mutfakta yardım et lütfen,” diye buyurdu Louisa, ayağa kalkarak.

Salonda yalnız kalan Andrew albümün sayfalarını çevirmeye başladı. Her sayfada bir askerin fotoğrafı, rütbesi, ait olduğu birlik, işlediği suçların dökümü ve bazılarında da, evlatlık aldığı çocuk ya da çocukların gerçek kimlikleri görünüyordu. Albümün sonunda, aileleri sonsuza değin yok olmuş bu bebeklerin beş yüz tanesinin dökümü yer alıyordu. Bunların, sadece elli tanesinin yanında “kimliği belirlendi” ibaresi vardı.

Louisa ve Marisa birkaç dakika sonra yeniden ortaya çıktılar. Marisa, Andrew’ya yengesinin yorulduğunu, artık gitmelerinin iyi olacağını söyledi.

Andrew, konukseverliği için Louisa’ya teşekkür etti ve öğreneceği her şeyi ona bildireceğine söz verdi.

Arabaya döndüklerinde Marisa sessizdi, arabayı sürüşü de asabiyetini ele veriyordu. Bir kamyonun ona yol vermediği bir kavşakta kornaya abandı ve İspanyolcası akıcı olan Andrew’nun bile ne anlama geldiklerini tam olarak anlayamadığı birtakım küfürler savurdu.

“Sizi sinirlendirecek bir şey mi söyledim?”

“Böyle yapmacık tavırlar takınmanıza gerek yok Mös-yö Stilman, ben bir barda çalışıyorum ve bana karşı harbi olunmasını tercih ederim.”

“Yengenizin bana duyurmadan size söylemek istediği şey neydi?”

“Neden bahsediyorsunuz?”

“Sizden limonata bardaklarını götürmesine yardımcı olun diye peşinden mutfağa gitmenizi istemedi, bardakları masada bıraktınız ve elleriniz boş döndünüz.”

“Size karşı dikkatli olmamı söyledi, iddia ettiğinizden daha fazlasını bildiğinizi ve bazı şeyleri sakladığınıza göre, size tam anlamıyla güvenilemeyeceğini söyledi. Otelin barında benimle tesadüfen karşılaşmadınız, değil mi? Bana yalan söylememenizi tavsiye ederim. Ama otele taksiyle dönmek istiyorsanız ve benim yardımımıza ihtiyacınız olmadığını düşünüyorsanız, o başka.”

“Haklısınız, yengenizin Plaza de Mayo Anneleri’nden

biri olduğunu ve sizin sayenizde onunla tanışabileceğimi önceden biliyordum.”

“Bir anlamda oltaya geldim yani, çok hoş. Nasıl buldunuz beni?”

“Önüme konan dosyada hem adınız, hem çalıştığınız yer vardı.”

“Adımın o dosyada ne işi vardı?”

“Ben de bilmiyorum. Birkaç ay önce yazışları müdürüme, içinde Ortiz ve kayıp bir çift hakkında bilgiler olan bir zarf geldi. Ortiz’i onların ölümüyle suçlayan bir mektup vardı. Sizin adınız da oradaydı. Aynı şekilde Louisa’yla akrabalık bağınız. Güvenilir biri olduğunuza dair de bir not vardı. Olivia Stern, yazışları müdürüm, bu haber için çok heveslendi. Benden Ortiz’in izini bulmamı ve onun hikâyesi üzerinden, Arjantin cuntasının karanlık yıllarını aydınlatmamı istedi. Gelecek sene bu olayın kırkinci yıldönümü olacak, bütün gazeteler bu konuya eğilecekler. Olivia, rekabette bir adım önde olmayı sever. Onu harekete geçiren dürtünün bu olduğunu sanıyorum.”

“Peki, yazışları müdürünüze bu zarfı getiren kimdi?”

“Bana gönderenin isminin olmadığını söyledi. Ama içerdiği bilgiler, ciddiye alınmalarına yetecek kadar ciddiydi. Şu âna kadar da, her şey zarftaki bilgileri doğrular görünüyor. Olivia’nın kusurları ve zor bir karakteri vardır ama gerçek bir profesyoneldir.”

“Birbirinize yakınsınız galiba.”

“O kadar da değil.”

“Ben patronuma ismiyle hitap etmezdim.”

“Ben yaparım, yaş ayrıcalığı!”

“Sizden daha mı genç?”

“Birkaç yaş.”

“Kadın hem sizden daha genç hem de patronunuz olmuş. Egonuz darbe almış olmalı,” dedi Marisa, gülerek.

“Beni yengenizin bahsettiği arşive götürür müsünüz lütfen?”

“Eğer seyahatiniz boyunca özel şoförlüğünüzü yaparsam, bunun bedelini ödemeniz gerekir Mösyö Stilman.”

“Bir de benim egomdan bahsediyordunuz.”

Marisa bir benzincide durmak zorunda kaldı. Vosvos’un egzoz borusundan kıvılcımlar çıkıyordu, motordan patlama sesleri geliyordu ve gürültü sağır edici hale gelmişti.

Tamirci idareten bir tamirat yaparken –Marisa’nın yeni bir egzoz taktıracak parası yoktu– Andrew yanlarından uzaklaştı ve bürosunu aradı.

Olivia toplantıdaydı ama yardımcısı biraz beklemesi için ısrarcı oldu.

“Haber var mı?” diye sordu Olivia, nefes nefese.

“Geçen seferkinden daha kötü.”

“Yani?”

“Yani hiç,” dedi Andrew, yalan söylediği için sinirlenmişti.

“Sizin için toplantıdan çıktım...”

“Ek harcıraha ihtiyacım var.”

“Rakamı söyleyin,” dedi Olivia, masasının üstünden bir kalem kaparak.

“İki bin dolar.”

“Şaka mı ediyorsunuz?”

“Kapının açılmasını istiyorsak, menteşeleri yağlamalıyız.”

“Size bin dolar ayarlayacağım, ama dönüşünüze kadar bir dolar daha alamazsınız.”

“O yeter bana,” dedi o kadannı bile beklemeyen Andrew.

“Bana söyleyecek başka bir şeyiniz yok mu?”

“Yarın Córdoba’ya gideceğim. Adamımızın orada saklandığına inanmak için makul sebeplerim var.”

“Onun Ortiz olduğuna dair kanıtınız var mı?”

“Ciddi bir iz üzerinde olduğuma dair kuvvetli bir umudum var.”

“Bir şey öğrenir öğrenmez arayın beni. Gerekirse evden arayın. Numaram var mı?”

“Defterimde bir yerlerde vardı, evet.”

Olivia telefonu kapattı.

Andrew, Valérie’nin sesini duymayı her zamankinden fazla istiyordu ama onu kliniğinde rahatsız etmemek için

kendine engel oldu. Ona akşam da telefon edebilirdi.

Araba yola çıkmaya hazır, dedi tamirci, yaptığı işlem en az bin kilometre gitmesine yeterdi. Egzozun deliklerini tıkamıştı ve yeni iplerle de susturucuyu sabitlemişti. Marisa ödeme yapmak için ceplerini karıştırırken, Andrew adama elli dolar uzattı. Tamirci bunun üzerine bir yerine iki kere teşekkür edip kapıyı bile tuttu.

“Bunu yapmak zorunda değildiniz,” dedi Marisa, direksiyona yerleşirken.

“Yolculuğa benim katkım, diyelim.”

“Verdiğinizin yarısı yeterli olurdu, kazıklandınız.”

“Yardıma ne denli ihtiyacım olduğunu görüyorsunuz, değil mi?” dedi Andrew, dudaklarında bir gülümsemeyle.

“Hangi yolculuktan bahsediyorsunuz?”

“Córdoba’ya.”

“Siz benden de inatçısınız. Böyle bir deliliğe kalkışmadan önce size başka bir adres vereceğim, Córdoba’dan çok daha yakında.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Ben üstümü değiştirmeye gidiyorum, akşam çalışacağım. Siz ise, taksiye bineceksiniz,” diye cevapladı Marisa, Andrew’ya bir kâğıt uzatarak. “Eski Montoneroların uğrak yeri bir bar burası. Oraya gittiğinizde alçakgönüllü olmaya bakın.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Salonun en arkasında oturmuş kâğıt oynayan üç adam göreceksiniz. Dördüncüsü ESMA’dan hiç dönmedi. Her akşam, bir ayın gibi, aynı oyunu oynuyorlar. Onlardan kibarca, boş sandalyeye oturmak için izin isteyin. İçecek bir şeyler ısmarlayın ve oyunda da nezaketen biraz kaybetmeye çalışın. Eğer çok şanslı olursanız sizi kovarlar. Çok beceriksiz olursanız da kovarlar.”

“Ne oynuyorlar ki?”

“Poker. Ama kendi birtakım kuralları var, size anlatacaklar. Onların sempatisini kazandıktan sonra kel ve sakallı olanı muhatap alın. Adı Alberto. Hapishaneden kurtulan

ender kişilerden biri. Febres'in elinden geçmiş biri. Kurtulanların çoğu gibi büyük bir suçluluk duygusu taşıyor ve yaşadıklarından bahsetmek ona müthiş bir acı veriyor."

"Neyin suçluluk duygusu bu?"

"Arkadaşlarının çoğu ölürken hayatta kalmanın."

"Siz nereden tanıyorsunuz onu?"

"Benim amcam."

"Louisa'nın kocası mı yani?"

"Eski kocası. Uzun zamandır birbirleriyle konuşuyorlar."

"Neden?"

"Bu sizi ilgilendirmez."

"Ne kadar çok şey bilirsem pot kırma ihtimalim o kadar azalır," diye ısrar etti Andrew.

"Louisa hayatını eski suçluları ortaya çıkarmaya adanmış, amcam ise olanları unutmaya. İkisinin seçimine de saygı duyuyorum."

"Peki benimle niye konuşsun o zaman?"

"Çünkü damarlarımızda aynı kan akıyor ve ikimizin de baş kaldırma merakımız var."

"Sizin anne babanız nerede Marisa?"

"Bu doğru soru değil Mösyö Stilman, benim her gün kendime sorduğum soru, gerçek annemle babamın kim olduğu, beni büyütenler mi yoksa hiç tanıma şansız bulamadıklarım mı?"

Marisa kaldırımın kenarına park etti. Eğilip Andrew'nun kapısını açtı.

"Hemen ilerideki duraktan taksi bulabilirsiniz. Eğer dönüşünüz çok geç olmazsa bara uğrayıp beni bir görün. Ben aşağı yukarı 01.00'e kadar oradayım."

Bar, Marisa'nın tarifine uyuyordu. Geçen yıllar barın dekorasyonuna etki etmemişti. Üst üste binen boya katmanları daha ziyade barok denebilecek bir süsleme haline gelmişlerdi duvarlarda. Mobilya adına birkaç ahşap

sandalyeyle masadan başka bir şey yoktu. Montoneroların efsanevi lideri, cuntanın öldürttüğü gazeteci Rodolfo Walsh'ın bir fotoğrafı salonun dibindeki duvara asılmıştı. Alberto tam onun altında oturuyordu. Tepesi keldi ve yüzü gür bir beyaz sakalla kaplıydı. Andrew, Alberto'nun arkadaşlarıyla kâğıt oynadığı masaya yaklaştığında, Alberto kafasını kaldırdı, kısa bir an baktı Andrew'ya ve hiçbir şey demeden oyununa geri döndü.

Andrew, Marisa'nın öğütlerine harfiyen uydu. Birkaç dakika sonra, sağında oturan oyuncu oyuna katılmasına izin verdi. Solunda oturan Jorge, kâğıtları dağıttı ve elli cent karşılığı iki peso koydu ortaya.

Andrew ortaya sürülen paraya baktı ve kendi elini inceledi. Jorge ona bir üçlü vermişti. Bu ele göre Andrew artırılanı artırmalıydı ama Marisa'nın söylediklerini hatırladığı için kâğıtları kapalı olarak masaya attı. Alberto gülümsedi.

Yeni el. Bu sefer Andrew'nun elinde bir kent vardı. Yine ortaya atlamadı ve Alberto'nun yerdeki parayı dört pesoya çıkarmasını bekledi. Bunu izleyen üç tur aynı şekilde devam etti ve sonra birden, Alberto tur bitmeden elindeki kâğıtları masaya atarak Andrew'nun gözlerinin içine baktı.

“Pekâlâ,” dedi, “kim olduğunu biliyorum, neden burada olduğunu ve benden ne istediğini biliyorum, aptal numarası yaparak paranı kaybetmeye bir son verebilirsin artık.”

Diğer iki arkadaşı da içten bir şekilde gülerken, Alberto pesolarını geri verdi Andrew'ya.

“Hile yaptığımızı anlamadın mı? Bu kadar ballı olduğuna inandın mı sahiden?”

“Ben de şaşırırmaya başlamıştım,” dedi Andrew.

“Başlamışmış!” diye bağırdı Alberto, iki arkadaşına bakarak. “Sen bize dostluk içkisi ısmarladın, bu kadarı muhabbet etmemize yeter, henüz dost olmasak da. Yani şimdi sen, gerçekten Ortiz'i enselediğine mi inanıyorsun?”

“En azından öyle umuyorum,” dedi Andrew, Fernet-Cola bardağını masaya bırakırken.

“Yeğenimi bu işe karıştırman fikri hoşuma gitmiyor.

Giriştiğin bu araştırma tehlikeli bir iş. Ama o da bir katırdan daha inatçı, ona fikrini değiştirtemiyorum.”

“Onu tehlikeye atmayacağım, buna söz veririm.”

“Tutamayacağın sözler verme. Bu adamların neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Eğer o burada olsaydı sana anlatırdı,” dedi Alberto, parmağıyla kafasının üstünde asılı fotoğrafı göstererek. “O da senin gibi gazeteciydi ama bu mesleğin kelle koltukta yapıldığı koşullarda çalışıyordu. Bir köpek gibi öldürdüler onu. Ama o, ölene kadar direndi.”

Andrew fotoğrafa baktı. Walsh, gözlüğünün ardından uzaklara bakan gözleriyle karizmatik bir adama benziyordu. Andrew, onda kendi babasını andıran bir hava gördü.

“Siz onu tanıdınız mı?” diye sordu Andrew.

“Bırak ölüler huzur içinde uysun. Sen bana makalende ne yazmak istediğinden bahset.”

“Henüz kaleme almadım. Ayrıca size tutamayacağım sözler vermek istemem. Yazımın omurgası Ortiz’in üstüne kurulacak. Yazışleri müdürümün merakını uyandıran biri Ortiz.”

Alberto omuzlarını silkti.

“Gazetelerin, her zaman kahramanlardan ziyade katillere ilgi duyması tuhafıma gidiyor. Bok kokusu, gül kokusundan çok sattırıyor herhalde. Sizin sayenizde iyice tedbirli davranıyordu şimdi. Onu asla tabakhanesinde yakalayamazsınız. Yer değiştirirken de yalnız olmaz.”

“Ümidimi kırıyorsunuz.”

“Eşit koşullarda savaşacak ortamı hazırlayabiliriz.”

“Nasıl yapacağız?”

“Ortiz’in ve hempalarının karnını deşmekten mutlu olacak, hâlâ yılmamış dostlarım var.”

“Üzgünüm ama, ben bir intikam için gelmedim. Ben sadece bu adamla görüşmek istiyorum.”

“Nasıl isterseniz. Eminim sizi salonunda ağırlayacaktır. Üstelik, size çay ikram edip geçmişinden bahsedecektir. Bir de, yeğenimi tehlikeye atmayacağını iddia ediyor,” diye bağırdı Alberto, oyun arkadaşlarına bakarak.

Alberto, masaya eğilerek yüzünü Andrew'nunkine yaklaştırdı.

"Eğer ziyaretinizin herkes açısından bir zaman kaybı olmasını istemiyorsanız, beni iyi dinleyin genç adam. Ortiz'in size itiraflarda bulunması için fazlasıyla ikna edici olmanız gerekir. Kastettiğim aşırı güç kullanımı değil, bu gerekmecektir. Onun gibi davrananların hepsi özünde korkaktır. Sürü halinde olmadıklarında fındıktan küçük taşakları vardır. Yeteri kadar gözünü korkutursanız, ağlayarak bütün hikâyesini anlatır. Sizin korktuğunuzu görürse, en ufak bir pişmanlık duymaksızın sizi öldürür. Kemiklerinizi de sokakta dolaşan köpeklere atar."

"Nasihatlerinizi dikkate alacağım," dedi Andrew, masadan kalkmaya yeltenerek.

"Oturun, henüz bitirmedim."

Marisa'nın amcasının otoriter ses tonu Andrew'ya yersiz geldi ama onu kendine düşman etmek istemediği için boyun eğdi.

"Şans size güldü," diye devam etti Alberto.

"İskambil kâğıtları hileliyse, öyle değil demektir."

"Oyundan bahsetmiyorum. Önümüzdeki salı bir genel grev olacak ve uçaklar kalkmayacak. Ortiz'in müşterisini ziyarete gelmek için karayolundan başka bir seçeneği kalmayacak."

Alberto'yu dinlerken Andrew, Marisa'nın bu adamları en ufak hareket ve mimiklerine kadar doğru tarif ettiğini anladı.

"Yanında biri olsa bile, onu kıştırma şansınız en fazla o karayolunda olur... bizim de size bir el atmamıza izin vermeniz kaydıyla."

"İstemediğimden değil, ama şiddet içeren hiçbir eyleme izin veremem."

"Şiddetten bahseden kim? İlginç bir gazetecisiniz, sanki ben kafamla düşünürken, siz ellerinizle düşünüyor gibisiniz."

Andrew kuşkuyla Alberto'ya baktı.

"8 Numaralı Karayolu'nu iyi bilirim. O yoldan o kadar

çok geçtim ki, eğer beni Córdoba'ya götürürseniz, size gözlerim kapalı etrafı tarif edebilirim. Hiçbir ruhu olmayan bir manzarası vardır. Kilometrelerce böyle gider. Ayrıca çok da bakımsızdır. Dolayısıyla orada çok kaza olur. Marisa geçenlerde postu orada bırakıyordu az kalsın, bunun bir daha olmasını istemiyorum. Beni iyice anlayın Sayın Gazeteci, bu adamın arkadaşları yeğenimi öldürmeye çalıştılar ve artık cezalarını çekme vakti geldi. Gahan'dan birkaç kilometre ileride, yol, üstünde haç olan bir yükselti nedeniyle ikiye ayrılıyor. Sağda, birtakım tahıl ambarları kalıyor, onu beklerken o ambarların arkasına saklanabilirsiniz. Arkadaşlarım Ortiz'in arabasının lastiklerinin tam orada patlamasını sağlayabilirler. Kamyonlardan dökülen onca çerçöp varken bir şeyden şüphelenmez kimse."

"Peki, ya sonra?"

"Bir arabada hiçbir zaman birden fazla stepne bulunmaz. Ayrıca gecenin bir yarısı, ceptelefonlarının çekmediği bir yerde kalırsanız, en yakın kasabaya yürüyüp yardım aramaktan başka bir çareniz olur mu? Ortiz adamlarını yollar, kendisi arabada bekler."

"Bundan nasıl emin olabilirsiniz ki?"

"O tür bir subay eskisi, kibrinden ve kendini beğenmişliğinden asla ödün vermez: Tetikçilerinin arasında çamurda yürümek, onların seviyesine inmek anlamına gelir. Yanılıyor olabilirim ama bu tipleri iyi bilirim."

"Peki, Ortiz arabada yalnız. Adamları dönene kadar ne kadar zamanımız var?"

"On beş dakika gidiş, on beş dakika geliş ve bir garaj görevlisini gecenin yarısında uyandırmak için gerekli zaman. Onu sorgulamak için bol bol vaktiniz olur."

"Yola gece çıkacağına emin misiniz?"

"Dumesnil, Buenos Aires'ten yedi saat uzakta. Eğer trafik yoğunsa buna üç saat daha ekleyin. Bana güvenin, akşam yemeğinden sonra yola çıkacaktır. Biri arabayı kullanacaktır, bir başkası güvenliğini sağlayacaktır. Ortiz olduğunu düşündüğümüz kişi ise, arka koltukta güzel güzel uyuyacaktır. Başkent halkı uyanmadan banliyöyü geç-

miş olmak ve randevusu biter bitmez de dönüş yoluna çıkmak isteyecektir.”

“İyi kurulmuş bir plana benziyor, ama bir ayrıntı daha var: Eğer arabanın lastiklerinin ikisi de aynı anda patlarsa, arabanın ve tabii Ortiz’in duvara çakılması ihtimali çok yüksek.”

“Ama bunun için, civarda duvar olması gerekir! Oysa orada sadece size bahsettiğim tahıl ambarları ve tarlalar var, onlar da yoldan çok uzakta.”

Başı ellerinin arasında, Andrew, Alberto’nun teklifini düşünüyordu. Kafasını kaldırıp merhum meslektaşının ne düşündüğünü anlamak ister gibi, gözlüklerinin ardında maziye çakılmış gibi duran Walsh’ın fotoğrafına baktı.

“Haydi Mösyö Stilman, eğer hakikati istiyorsanız, onun peşinden gidecek cesarete de sahip olmanız gerekir!” diye söylendi Alberto.

“Peki, kabul ediyorum ama Ortiz’i sorgulama faslında Marisa ve benden başka kimse olmayacak. O esnada hiçbir adamınızın onunla hesap görmeyeceğine dair sözünüzü istiyorum.”

“O barbarların elinden kurtulduk ama hiçbir açıdan onlara benzemedik, size yardıma gelen birine hakaret etmeyin.”

Andrew ayağa kalktı ve elini Alberto’ya uzattı. Adam bir an tereddüt etti, sonra o da elini uzattı.

“Marisa’yı nasıl buluyorsunuz?” diye sordu Alberto, iskambil kâğıtlarını tekrar eline alırken.

“Ne demek istediğinizi doğru anladığımdan emin değilim.”

“Bense gayet eminim.”

“Size benziyor Alberto. Siz de, kesinlikle benim hoşlandığım kadın tipi değilsiniz.”

Otele dönüşte Andrew bara uğradı. İçerisi ağzına kadar doluydu. Marisa, elinde kokteyllerle tezgâhın bir ucundan

diğerine koşup duruyordu. Öne eğildiğinde, beyaz gömleğinin açık yakasından göğsünün yuvarlaklığı görünüyordu. Taburelere dizilmiş müşteriler de bu gösteriyi kaçırmıyorlardı. Andrew uzunca bir süre seyretti kızı. Saatine baktı, 01.00 olmuştu, içini çekip odasına döndü.

Odası sigara izmariti kokuyordu ve en ucuzundan bir oda parfümü geliyordu burnuna. Andrew yatak örtüsünün üzerine uzandı. Valérie'yi aramak için geç olmuştu, ama onu özlemişti.

“Uyandırdım mı?”

“Fısıldamana gerek yok, uyuyordum ama aradığın için mutlu oldum. Endişelenmeye başlamıştım.”

“Uzun bir gün oldu,” dedi Andrew.

“Her şey istediğin gibi oldu mu bari?”

“İstedğim şey senin yanmda yatmak.”

“Ama eğer burada olsaydın da Arjantin'de olmanın hayalini kuracaktın.”

“Böyle söyleme.”

“Seni özlüyorum.”

“Ben de seni özlüyorum.”

“İşlerin iyi gidiyor mu?”

“Bilemiyorum ki, belki yarın...”

“Evet yarın?”

“Bu hafta sonu yanıma gelebilir misin?”

“Çok isterdim. Fakat metro hattımın Buenos Aires'ten geçtiğini sanmıyorum. Ayrıca nöbetçiyim bu hafta sonu.”

“Benim başmda nöbet tutmaya gelmek istemez misin yani?”

“Arjantinliler o kadar güzel mi sahiden?”

“Bilmiyorum, bakmıyorum.”

“Yalancı.”

“Gülümsemeni de özlüyorum.”

“Gülümsemi kim söyledi? Gülümsüyordum... Çabuk dön.”

“Hadi uyu sen yine. Uyandırdığım için özür dilerim, sesini duymaya ihtiyacım vardı.”

“Her şey yolunda mı Andrew?”

“Evet, öyle sanırım.”

“Eğer uykun kaçarsa beni istediğin her zaman arayabilirsin, bunu unutma.”

“Biliyorum. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Valérie telefonu kapattı, Andrew pencerenin yanına gitti. Otelden çıkan Marisa’yı gördü. Bilmediği bir sebeple geri dönmesini umut etti ama Marisa Vosvos’una binip uzaklaştı.

Andrew telefonunun çalmasıyla uyandı. Nerede olduğunu da, saati de bilmiyordu.

“Saat 11.00’de hâlâ uyuduğunu söylemeyeceksin herhalde,” dedi Simon.

“Hayır,” diye yalan söyledi Andrew, gözlerini ovuşturarak.

“Bütün gece eğlendin mi? Evet dersin ilk uçağa atlıyorum.”

“Berbat bir kâbus gördüm ve sabahın ilk saatlerine kadar bir türlü uyuyamadım.”

“Hadi inanmaya çalışayım bari. Sen dinlenirken ben Chicago’daydım.”

“Doğru ya, unutmuştum bunu.”

“Ben unutmadım. Anlatacaklarım ilgini çekiyor mu?”

Andrew ani bir öksürük nöbetine tutuldu, nefes alamıyordu. Avucundaki kan lekelerini görünce ürktü. Simon’dan özür diledi, onu aramaya söz verip tuvalete koştu.

Aynada korkunç bir görüntüyle karşılaştı. Yüzü bir cesedinki kadar soluktu. Kadidi çıkmıştı, yuvalarının içine göçen gözleri elmacikkemiklerini iyice çıkık gösteriyordu. Bir gecede otuz yaş yaşlanmış gibi bir hali vardı. İkinci bir öksürük kriziyle aynanın camına kan tükürmeye

başladı. Andrew başının döndüğünü, bacaklarının hissizleştiğini hissetti. Lavabonun kenarına tutunarak diz çöktü, sonra da yere devrildi.

Soğuk yer karolarının yanağına temasıyla canlanır gibi oldu. Sırtüstü dönmeyi başardı ve gözlerini tavan lambasının titreyen ışığına dikti.

Koridordan gelen ayak seslerini duyunca temizlikçi kadın geliyor diye umdu. Yardım çağırmaya gücü yetmediğinden, saç kurutma makinesinin, birkaç santimetre ötesinde sallanan elektrik kablosunu yakalamaya çalıştı. Bin bir güçle kolunu uzatarak kabloyu yakalamayı başardı, ama kordon parmaklarının arasından kaydı ve gözlerinin önünde gevşek gevşek sallandı.

Biri odasının kilidine bir anahtar sokuyordu. Andrew, odanın dolu olduğunu anlayan temizlikçi kadının geri döneceğinden korktu. Duşun kenarına tutunmaya çalıştı. Ama banyo kapısının öbür tarafında fısıldayarak konuşan iki adamın sesini duyunca hareketsiz kaldı.

Odasını arıyorlardı. Açtıkları dolabın gıcirtısını tanı-mıştı. Bir silah gibi kullanmak için kurutma makinesini almaya çalıştı, elini bir daha uzattı.

Kordonu çekti, alet yer karosunun üstüne düştü. Saldondan gelen iki ses aniden kesildi. Andrew yere oturup sırtını kapıya yaslamayı başardı. Bacaklarına abanıp tüm gücüyle iterek kapının açılmasını engellemeye çalıştı.

Birden geriye doğru fırladı, şiddetli bir tekme darbesi kilidi parçalayarak yerinden uçurmuş ve kapıyı da banyonun içine doğru savurmuştu.

Bir adam onu omuzlarından yakalayıp yere çarpmaya çalıştı, Andrew direndi, korkusu baş dönmesini geçirmişti. Yumruğunu saldırganın suratına doğru sallamayı başardı. Bunu beklemeyen adam duş kabinine yapıştı. Andrew, üstüne doğru atılan ikinci saldırganı da itmek için ayağa kalktı. Elinin altındaki sıvı sabun kutusunu alıp karoların üstünde patlattı. Suratına yediği iki yumrukla aynaya çarpan Andrew'nun kaşları yarıldı. Fışkırmaya başlayan kan

görüşünü kararttı. Dövüş adil değildi. Andrew'nun hiçbir şansı yoktu. İki saldırgandan daha iri yapılı olanı, yerde yatan Andrew'nun sırtına bastı. Diğeri cebinden bir bıçak çıkardı ve sırtının alt kısmına sapladı. Andrew acıyla bağırdı. Son bir gayretle cam kırıklarından birini alıp boğazını sıkmaya çalışan adamın elini yardı.

Bu sefer, adam acı içinde bağırdı. Kaçarken yerdeki sabun birikintisine basarak kaydı ve dirseği yangın alarmının düğmesine çarptı.

Kulak tırmalayıcı bir alarm ötmeye başladı. Bunun üzerine iki adam da kaçtılar.

Andrew, sırtını yasladığı duvardan destek alarak aşağı kaydı ve yere oturdu. Oturunca elini sırtına götürdü, avucu kan içindeydi. Tavan lambasının ışığı titriyordu hâlâ. Bilinci kapandı.

“Antonio’yu görmeye bu kadar hevesliydimiz de neden bana söylemediniz?” dedi Marisa, hastane odasından içeri girerken.

Andrew cevap vermeden baktı ona.

“Haklısınız, espri yapmanın sırası değil, üzgünüm,” diye ekledi Marisa. “Sizi iyice benzetmişler, ama doktorun söylediğine göre çok şanslıymışsınız.”

“Nereden baktığınıza bağlı. Böbreğimin on santimetre içine bir bıçak girdi. Doktorların değişik bir şans anlayışı var.”

“Polisin dediğine göre hırsızları iş üstünde yakalamışsınız. Konuştuğum polis bana bunun gittikçe daha sık rastlanan bir durum olduğunu söyledi. Dizüstü bilgisayarların, pasaportların ve turistlerin otelde bıraktığı diğer kıymetli eşyaların peşindeymişler.”

“Siz bu hikâyeye inandınız mı?”

“Hayır.”

“İki kişi olduk öyleyse.”

“Odanızda bir bilgisayar var mıydı?”

“Eski usul çalışırım, defter ve kalem.”

“Elleri boş gitmişler, eşyalarınızı aldım, evimde, güvendeler.”

“Not defterlerimi de aldınız mı?”

“Evet.”

Andrew rahatlayarak bir oh çekti.

“Önümüzdeki salı günü Ortiz’i konuşturmak istiyorsanız, dinlenmeniz lazım biraz. Hâlâ medeni bir yaklaşımdan yana mısınız?”

“Buraya dinlenmeye gelmedim,” dedi Andrew, yatağında doğrulmaya çalışarak.

Acıyla yüzünü buruşturdu, başı da dönmüştü. Marisa tutmak için ona doğru ilerledi. Yastıkları düzelterip yenden yerleşmesine yardımcı oldu. Sonra da bir bardak su uzattı.

“Hastanede biri vardı zaten, şimdi iki oldular... *Barmaid* olacağıma hemşire olmalıymışım.”

“Sevgiliniz nasıl?”

“Haftaya bir daha ameliyat olması gerekecek.”

“Peki benim hakkımda ne diyor doktorlar?”

“Birkaç gün dinlenmeniz gerektiğini söylüyorlar, Mös-yö Stilman,” diye açıkladı, içeri girmekte olan Doktor Herrera. “Ucuz atlatmışsınız.”

Doktor, Andrew’ya yaklaşıp yüzünü inceledi.

“Gözünüzü kaybedebilirdiniz. Neyse ki göz, merceği ve kornea hasar görmemiş. Bu işten bir kan oturmasıyla kurtulacaksınız, o da kendi kendine geçer. Belki birkaç gün, göz kapağınız kapalı kalabilir. Böbrek civarında ciddi bir yarık oluşmuştu, onu diktik. Ama servisin stajyer doktoru bu konuda sizi zaten bilgilendirmiş anladığım kadarıyla. Buna karşılık, genel durumunuzun harika olduğu söylenemez. Ek birtakım muayeneler için sizi bir süre daha müşahede altında tutmak istiyorum.”

“Ne tür muayeneler?”

“Gerekli olduğuna inandığım bütün muayeneler. Küçük bir iç kanamanız olduğundan endişeleniyorum. Bu saldırıdan önce nasıldı durumunuz?”

“Formumun zirvesinde değildim,” diye itiraf etti Andrew.

“Yakın zamanda sağlık sorunları yaşadınız mı?”

Andrew soruyu düşündü. “Yakın zaman” tam anlamıyla doğru kelime değildi, ama doktora da henüz vuku bul-

mamış, ama ölümle sonuçlanan bir saldırının yan etkilerinden mustarip olduğunu nasıl söyleyebilirdi ki?

“Bay Stilman?”

“Sırtımda bir rahatsızlık oluyor, şiddetli ağrı nöbetleri geçiriyorum, devamlı üşüyorum.”

“Basit bir omur sıkışması olabilir, ama omur sıkışmasının tedavisi basit olmayabilir her zaman. Ama ben bir yerlerde iç kanamanız olduğuna inanıyorum. Bundan emin olmadıkça da, buradan çıkmanıza izin vermeyeceğim.”

“En geç pazartesi ayakta olmalıyım.”

“Elimizden geleni yapacağız. Az kalsın ölüyordunuz. Hayatta olduğunuza ve Buenos Aires’in en iyi hastanelerinden birinde bulunduğunuza sevinin. Bu öğleden sonra batın ekografisi çektireceğiz, sonuç çıkmazsa MR’a gireceksiniz. Şimdi dinlenin biraz, vizitlerim bitince yine uğrayacağım.”

Doktor Herrera çıkıp Andrew’yla Marisa’yı baş başa bıraktı.

“Ceptelefonum sizde mi?” diye sordu Andrew.

Marisa cebinden çıkarıp telefonu ona verdi.

“Gazetenize haber vermeniz gerekir,” dedi Marisa.

“Kesinlikle olmaz. Geri çağırırlar beni; başıma geleni kimsenin bilmemesini tercih ederim.”

“Ama polis bir soruşturma başlattı, biraz düzeldiğinizde sizi görmek isteyeceklerdir.”

“Soruşturmalar nasıl olsa bir yere varmayacak. Niye zaman kaybediyorlar ki?”

“Çünkü yasa öyle emrediyor.”

“Marisa, Ortiz’le randevumu ikinci defa kaçırمام.”

“Neden ‘ikinci defa’ dediniz?”

“Unutun gitsin.”

“Doktorun dediğini yapın ve dinlenin. Bakarsınız, hafta sonuna toparlanmış olursunuz. Amcama birkaç gün beklemesini söyleyeceğim.”

Perşembe günü ekografiler, radyografiler, ultrasonlar, kan almalar birbirini izledi. Aralarda da muayenehane odalarının bekleme salonlarında, başka hastalarla birlikte uzun uzun beklemek zorunda kaldı.

Akşama doğru onu odasına götürdüler ve çok zor katlandığı serumu çıkarmaması gerektiği halde, normal beslenmesine izin verildi. Hastane personeli iyi niyetliydi, hastabakıcıları dikkatliydi, yemekler de fena değildi. Kaybettiği zaman dışında şikâyet edecek fazla bir şeyi yoktu.

Tahlillerinin sonuçlarını öğrenmeden, Andrew, Valérie'yi aradı. Başına gelenlerden hiç bahsetmedi. Hem onu endişelendirmek istemediği için hem de onun da kendisini geri çağırmasından korktuğu için.

Marisa bardaki mesaisine gitmeden evvel Andrew'yu ziyarete geldi. Gidişini seyrederken Andrew, onun peşinden gitme arzusuna kapıldı. Fazlasıyla uzun zamandır etrafında dolaşan ölüm yüzünden, onda bir çeşit ânı yaşama isteği baş göstermişti. Ertesi gün baş ağrılarından kaygı duymadan, dibine kadar sarhoş olmak istiyordu.

Cumartesi günü öğleye doğru, bir öğrenci grubuyla birlikte Doktor Herrera çıktı ortaya. Andrew'nun bir kobay gibi incelenmeye hiç tahammülü yoktu ama sesini çıkarmadı.

Kaşı ilginç bir boyuta ulaşmıştı, ancak tek gözünü açabiliyordu. Doktor onu rahatlattı, iltihap kırk sekiz saat içinde geçecekti. Böbrek ekografisinde hafif bir kanama görünüyordu, diğer tahlil sonuçları normaldi. Herrera haklı çıktığı için sevinçliydi. Muhtemelen virütik, renal sendromla seyreden kanamalı ateşten şüphelenmişti. İlk semptomları öncelikle gribe benziyordu. Ardından baş ağrıları, kas ağrıları, sırt ağrıları ve kanamalar başlıyordu. Bu hastalığın belirli bir tedavisi yoktu, zamanla iyileşiyordu ve olumsuz yan etkiler bırakmıyordu. Doktor Herrera, Andrew'ya yakın zamanda ormanda kamp yapıp yap-

madığını sordu, çünkü hastalık insana, vahşi ortamda yaşayan kemirgenlerin dışkılarından çıkan mikroskobik parçacıkların nefes yoluyla içe çekilmesi sonucu bulaşıyordu.

Rahatına her şeyden çok düşkün olan Andrew, böyle bir fikrin aklından bile geçmediğini söyledi.

“Peki daha önce, ormanda kullanılmış bir aletle yaralanmış olabilir misiniz, mesela bir avcı ya da oduncu aletiyle?”

Andrew'nun aklına hemen Olson geldi, onun çenesini kırmayı o kadar istiyordu ki, yumruklarını sıktı.

“Evet, olabilir,” dedi Andrew sinirine hâkim olarak.

“Bir dahaki sefere daha dikkatli olun,” dedi doktor gülümseyerek. Öğrencileri önünde sergilediği başarı başını döndürmüştü. “Her şey yolunda giderse sizi pazartesi öğleden sonra bırakacağım. Sizin istediğiniz de buydu, değil mi?”

Andrew başını sallayarak onayladı.

“Sağlığınıza biraz dikkat etmeniz lazım. Sırtınızın altındaki yara çok abartılacak bir şey değil. Ama ona iyileşecek zamanı tanımak ve enfeksiyon kapmamasına dikkat etmek gerek. Amerika'ya ne zaman dönmeniz gerekiyor?”

“Teoride, gelecek haftanın sonunda,” dedi Andrew.

“Uçağa binmeden önce gelip küçük bir kontrolden geçmenizi rica edeceğim. Bu arada dikişlerinizi de alırsınız. Pazartesi görüşmek üzere. İyi hafta sonları Mösyö Stilman,” dedi doktor, öğrencileriyle birlikte odadan çıkarken.

Öğleden sonranın ilk saatlerinde, bir polis memuru gelip Andrew'nun ifadesini aldı. Polis memuru, otelin güvenlik kamerası olmaması nedeniyle suçluların yakalanma şansı olmadığını söyleyince, Andrew da şikâyetçi olmadı. Lüzumsuz bir formalite sürecinden kurtulduğuna sevinen memur, Andrew'yu nekahetiyle baş başa bıraktı. Akşama doğru, günü nişanlısının yanında geçiren Marisa uğradı ve bir saat Andrew'nun yanında kaldı.

Pazar günü de, Andrew'nun başına gelenleri yeğeninden öğrenen Louisa geldi hastaneye ve Andrew'ya evde hazırladığı yemeği verdi. Öğle sonrasının büyük bir kısmını Andrew'yla birlikte geçirdi. Andrew gazetecilik hayatından birkaç hikâye anlattı, Louisa da, kendisini Plaza de Mayo Anneleri'nden biri olmaya götüren olayları anlattı... Sonra, Alberto'yu görüp görmediğini sordu.

Andrew ona poker oyunundan bahsedince, Louisa, Alberto'ya sinirlenip adamın otuz yıldır poker oynamak ve kilo almaktan başka bir şey yapmadığını söyledi. O kadar akıllı olduğu halde, hem kendi hayatından hem karısından vazgeçmişti, o yüzden ona olan öfkesi geçmiyordu.

"Bilseniz ne kadar yakışıklıydı gençken," diye iç çekti Louisa. "Mahallenin bütün kızları peşindeydi, ama o beni seçmişti. Kendimi arzulatmayı biliyordum, onunla hiç ilgilenmiyormuş gibi yapıyordum. Oysa, ne zaman bana bir şey söylese ya da bana bakıp gülümsese, güneşte kalmış buz gibi eriyordum. Ama bunu ona göstermeyecek kadar gururluydum."

"Peki tavrınızı değiştiren ne oldu?" diye sordu Andrew, eğlenerek.

"Bir akşam..." dedi Louisa sepetinden bir termos çıkarırken... "Doktor kahve içmenize izin veriyor mu?"

"Bu konuda bir şey söylemedi, ama buraya geldiğimden beri berbat bir bitki suyu içiriyorlar bana," diye itiraf etti Andrew.

"Bir şey söylenmediğine göre sorun yoktur!" diye bağırdı Louisa, erzak çantasından çıkardığı bir fincana doldurduğu bir kahveyi ona uzatırken. "Evet... Bir akşam, Alberto annemlere geldi. Kapıyı çaldı ve babamdan beni gezmeye çıkarmak için izin istedi. Aralık ayıydı. Evdeki korkunç sıcağın üstüne bir de rutubet vardı. Ben evin birinci katındaydım ve konuşmayı dinliyordum gizlice."

"Babanız ne dedi?"

"Kabul etmedi ve kızının onu görmek istemediğini söyleyerek Alberto'yu başından savdı. Her konuda babama karşı çıkmaktan hınzırca bir keyif aldığım için koşa-

rak merdivenleri indim, babamı dumura uğratmamak için omzuma bir şal aldım ve Alberto'nun peşine takıldım. Birlikte gittik. Bu oyunu birlikte hazırladıklarına eminim. Babam hiçbir zaman itiraf etmek istemedi. Alberto da öyle, ama yıllar boyunca, ne zaman biri benim Alberto'yla çıktığım ilk geceden bahsetse, benimle dalga geçme biçimlerinden böyle olduğuna ikna oldum. Gezinti beklediğimden de keyifli geçti. Alberto, en hızlı biçimde insanı yatağa atmaktan başka bir şey düşünmeyen o oğlan çocukları gibi kur yapmıyordu. Bana siyasetten bahsediyordu. Herkesin özgürce kendini ifade edebileceği, yoksulluğun bir kader olmadığı bir dünya anlatıyordu. Alberto bir hümanisttir, ütöpik olduğu kadar naiftir de, ama çok cömerttir. Beni rahatlatan ciddi bir sesi, başımı döndüren bir bakışı vardı. Böylece, dünyayı kurtaralım derken zamanın nasıl geçtiğini anlayamadık. Dönüş yoluna düştüğümüzde, babamın bana izin verdiği ve biz sokaktan inerken arkamızdan defalarca haykırdığı saat çoktan geçmişti. Babamın bizi kapının eşiğinde bekleyeceğini biliyordum. Alberto'ya iyi bir ders vermek için saçmayla doldurduğu tüfeğini bile almış olabilirdi yanma. Ona, başına bir şey gelmesin diye eve tek başıma dönmemin daha iyi olabileceğini söyledim, ama Alberto benimle gelmek için ısrarcı oldu.

Oturduğum sokağımın köşesinde, mendilini istedim ve onu ayak bileğimin etrafına sardım. Sonra omzuna yaslandım ve eve gelene kadar topallar gibi yaptım. Beni görür görmez babamın siniri geçti ve koşarak bize doğru geldi. Bileğimi burktuğumu, bu nedenle eve dönmemizin iki saat sürdüğünü, çünkü nefesimi düzenleyebilmek için yüz metrede bir durmak zorunda kaldığımı söyledim. Babam bana inandı mı bilmiyorum, ama kızını sağ salim eve getirdiği için Alberto'ya teşekkür etti. Namusumuza da el değmemişti ve en önemlisi buydu. Bense, yatağa yattığım andan itibaren, Alberto'nun beni koltuğunun altına aldığı ve elimin onun omzuna değdiği anda duyduğum heyecandan başka bir şey düşünemiyordum artık.

Altı ay sonra evlendik. Çok zengin değildik, ay sonları zor geliyordu, ama Alberto daima iki yakamızı bir araya getirecek bir şey buluyordu. Mutluyduk, gerçekten mutlu. Onun yanında hayatımın en güzel yıllarını geçirdim. Birlikteyken çok gülüyorduk. Ama sonra yeni bir cunta geldi, eskilerinden daha korkunçtu. Oğlumuz kaçırdığında yirmi yaşındaydı. Alberto'yla benim tek çocuğumuz olmuştu. Oğlumuzun kaybından sonra Alberto bir daha düzelmedi. İlişkimiz de düzelmedi. İkimiz de kendi yöntemlerimizle ayakta durduk. O unuttu, ben mücadele ettim. Roller değişmişti. Eğer Alberto'yu tekrar görecekseniz, size ondan bahsettiğimi anlatmanıza izin vermem. Söz mü?"

Andrew söz verdi.

"Bana ziyarete geldiğinizden beri uyumakta güçlük çekiyorum. Ortiz listemde ilk sırada yer almıyordu, o sadece bir figürandı. Size dediğim gibi, önemsiz bir subaydı. Ama şimdi düşünmekten kendimi alamıyorum, oğlumun Río de la Plata'ya atıldığı uçağı belki de o kullanıyordu. Onu bulmanızı ve itiraf ettirmenizi çok isterdim. Bir kadın için oğlunu kaybetmekten daha büyük bir felaket yoktur, bir insanın başına gelebilecek en büyük dram budur, kendi ölümünden bile daha kötüdür. Ama evladının mezarının etrafında toplaşamamanın, onun cesedini hiç görememiş olmanın acısını tahmin bile edemezsiniz. O vakte kadar size anne diyen çocuğun koşarak kollarınıza atıldığını ve sizi tüm gücüyle sıktığını..."

Louisa kısa bir süre durdu.

"... Işığınız olan çocuk iz bırakmadan kaybolduğunda, onun sesini bir daha asla duyamayacağınızı bildiğinizde, kendi varlığınız cehennemden başka bir şey değildir artık."

Louisa yüzünü saklamak için pencereye yöneldi. Derin bir nefes aldı ve uzaklara dalıp gitmiş halde hikâyesine devam etti.

"Alberto unutmaya sığındı, acısının onu kör bir intikama sürükleyeceğinden korkuyordu. Onlar gibi olmak istemiyordu. Ben bundan korkmuyordum. Bir kadın, ken-

disinden çocuğunu koparan kişiyi en ufak bir pişmanlık duymadan öldürebilir. Eğer elime fırsat geçseydi, yapardım da.”

Andrew'nun aklına Madam Capetta geldi. Louisa kıpkırmızı olmuş ama cesur gözlerle ona döndü.

“Bulun onu. Bunu sizden tüm kalbimle diliyorum ya da en azından, kalbimden geriye ne kaldıysa, onunla...”

Louisa ayağa kalktı ve sepetini aldı. Gidişini seyrederken Andrew, kadının, muhabbetin başladığı âna göre yaşlanmış olduğunu düşündü. Bütün gece, Ortiz'le karşılaşacağı ânı düşündü. İlk defa, Alberto'nun planının başarıya ulaşmasını ümit ediyordu.

Akşama doğru Andrew'nun telefonu çaldı. Telefona ulaşmak için eğilince acısı hortladı.

“Ne zaman, ‘Beş dakika sonra arayacağım,’ desen...”

“Simon, hastanedeyim.”

“Birini mi ziyaret ediyorsun?”

“Hayır, hastanede yatan benim.”

Andrew uğradığı saldırıyı Simon'a anlattı ve Valérie'ye hiçbir şey söylememesi konusunda sözünü aldı. Simon hemen yanına gelmek istedi ama Andrew izin vermedi. Buenos Aires'e gelişinden beri zaten yeteri kadar dikkat çekmişti, Simon'ın gelmesi işleri daha da karıştırmaktan başka bir işe yaramazdı.

“Sanırım Madam Capetta hakkındaki raporumu sunmak için doğru zaman değil.”

“Aksine, hafta sonu yapacak önemli bir işim yok.”

“Öğleden sonralarını, çocuğu kum havuzunda oynarken parkta oturup örgü örerek geçiriyor.”

“Konuştun mu onunla?”

“Örgü örüyor derken, mecazi anlamda söylemedim.”

“Başka bir şey yok mu?”

“Yok. Sadece, bana anlattığın Mösyö Capetta gibi bir adamla evlenmek için fazla güzel bir kadın gibi geldi.

Ama herhalde kıskançlıktan söylüyorum bunları.”

“Nasıl güzel?”

“Siyah saçlar, kapkara gözler, yalnızlık ve derin bir acının izlerini taşıyan inatçı bir bakış.”

“Bütün bunları sadece uzaktan bakarak mı fark ettin?”

“Kadınlara düşkünüm diye, aralarındaki farklılıklara dikkat etmeyecek değilim herhalde.”

“Bana mı anlatıyorsun!”

“Peki, tamam... McDonalds'ta kahve içiyordu. Oğlan, kendisine biraz ağır gelen bir tepsiyle masaya dönüyordu. Benimle çarpışmasını sağladım. Senin için bir kot pantolonumu feda ettim. Annesi ayağa kalktı, özürler dilemeye başladı. İki göz kırpmayla ağlamak üzere olan çocuğu güldürdüm, gidip kendine kola ve *nugget* alsın diye on dolar verdim. Ve masadaki peçeteyle üstümü temizleme bahanesiyle, çocuk dönene kadar kadınla birlikte oturdum.”

“Şimdi oldu işte, bu sana daha çok benziyor.”

“Benim hakkımda böyle düşünmen beni çok üzüyor.”

“Ne anlattı sana?”

“Kocasını öldükten sonra Chicago'ya taşındığını ve çocuğuyla yeni bir hayat kurmaya çalıştığını.”

“Aslında capcanlı olan babasından mahrum bıraktığı çocuğuyla... Tuhaf bir dul!”

“Kocasından bahsederken yüzünde oluşan sert ifade-insanın kanını donduracak türdendi. Zaten kadının ürkütücü bir yanı var.”

“Nedir o?”

“Bunu tarif edemem, sadece, onun yanındayken kendimi rahat hissetmiyordum.”

“New York'a gitmekten bahsetti mi sana?”

“Hayır. Yanından ayrılırken, New York'a gelir de herhangi bir şeye ihtiyacı olursa beni arayabileceğini söylediğimde, çok kesin bir dille oraya asla dönmeyeceğini söyledi.”

“Belki de ona asıldığını düşündü.”

“Öyle yapsaydım kesinlikle fikrini değiştirirdi.”

“Hiç şüphesiz!”

“Evet, hiç şüphesiz. Ama görev başında olduğum için fazla ileri gitmedim. Sadece iş için Chicago’ya gelmiş biriydim, üç çocuk babasıydım ve karıma âşıktım.”

“Aile babası kimliğine bürünmek, kim bilir seni nasıl yormuştur! Bu sabah çok bitkin değil misin?”

“Seni özlediğimi sanıyordum ama anlaşılın...”

“Sence cinayet işleyebilecek biri mi?”

“Öyle bir potansiyeli var, hayatı ve niyeti üstüne yalan söylüyor, onda hakikaten rahatsız edici bir taraf var. *Cinnet*’teki Jack Nicholson kadar değil ama, sana yemin ederim bakışı insanı korkutuyor. Neyse Andrew, birkaç hafta sonra seni öldüreceklerine inanıyorsan niye Buenos Aires’te zaman kaybediyorsun?”

“Bana ikinci bir şans verildi Simon. Valérie’yi serseriliğimden korumak, ama bir taraftan da, sonuçları benden başka insanları da ilgilendiren bir soruşturmayı nihayete erdirmek için. Bunu bugün, düne göre daha iyi kavırıyoruz.”

Andrew, arkadaşından son bir yardım istedi. Telefonu kapatır kapatmaz Simon bir demet çiçek almaya gitti ve onu, Andrew’nun yazdırdığı küçük notla birlikte, Valérie’ye gönderdi.

Bu sırada, Buenos Aires’teki hastane odasında Andrew, Louisa’nın kulağına fısıldadığını duyar gibi oldu: “Eğer Madam Capetta kızının kaybından seni sorumlu tutuyorsa, ayağını denk al!”

Pazartesi sabahı Andrew yeni muayenelerden geçti. Doktor Herrera, öğle saatlerinde gitmesine izin verdi.

Marisa, arabasının içinde sabırla bekliyordu. Otelde kısaca bir durduktan sonra Alberto’yla arkadaşlarının beklediği bara gittiler.

Andrew salonun en gerisindeki masaya oturdu, Alberto yalnızdı. İkiye katlı bir kâğıdı açarak önüne koydu ve Ortiz’in gideceği güzergâhı çizdi.

“Villa María'nın çıkışında, enlemesine durarak yolu kesen bozulmuş bir kamyon onu, Nationale 9'dan ayrılmak zorunda bırakacak. Şoförü güneye dönecek ve Nationale 8'e girmeye çalışacak. Bu arada siz de Gahan'a kadar gideceksiniz. Camdan bir piramidin içindeki Meryem Ana heykeli sayesinde tanımakta güçlük çekmeyeceğiniz haçın hizasına geldiğinizde, sağınızda, yolun elli metre kadar dışında üç tahıl ambarı göreceksiniz. Oraya giden toprak bir yol var. Bütün ışıkları söndürüp Marisa'yla oraya saklanacaksınız. O arayışı, nöbetleşe uyumaya çalışarak kullanın.

Ortiz Dumesnil'den saat 21.00 gibi ayrılırsa, Gahan'a sabah 04.00 gibi gelecek demektir. Biz gerekeni yapacağız, yol demir hurdası parçalarıyla dolu olacak, haçı ancak jantlarının üstünde geçebilir.”

“Peki ya yoldan ilk geçen o olmazsa?”

“O saatte oradan başka kimse geçmez.”

“Nasıl o kadar emin olabilirsiniz bundan?”

“Arkadaşlar Olivia'nın, Chazon'un, Arias'ın, Santa Emilia'nın, Colon'un ve Rojas'ın çıkışlarını gözleyecek. Yaklaşık on beş dakika mesafeyle nerede olduğunu bileceğiz ve ancak iyice yaklaştığında yolu tuzaklayacağız.”

“Olivia isminde bir kasaba mı var?” diye sordu Andrew.

“Evet, neden?” dedi Alberto.

“Hiç.”

“Arabası kullanılmaz olduktan sonra, adamları Gahan'a gidene kadar saklandığınız yerden çıkmayın. Üç karşı birle şansınız olmaz. Yakın zamanda onlarla karşılaştığınızı duydum sanırım, zaten tipinize bakınca da, dövüşte pek başarılı olmayacağız anlaşılıyor.”

“Peki ya ben, ben yok muyum?” diye sordu Marisa.

“Sen arabada kalacaksın ve arabayı kullanacaksın. Direksiyonu terk etmeni yasaklıyorum. Cesur muhabirimize ateş edilse bile arabadan çıkmak yok. Beni iyice anladın Marisa. Şaka yapmıyorum! Eğer başına bir şey gelirse yengen gelip beni güpegündüz parçalar.”

“Arabadan çıkmayacak,” diye söz verdi Andrew. Hemen ardından kavalkemiğine bir tekme yedi Marisa'dan.

“Oyalanmayın, Gahan buraya iki saat mesafede. Bölgede keşif yapmak, yer belirlemek ve saklanmak için zamana ihtiyacınız olacak. Ricardo size yol için yiyecek bir şeyler hazırladı. Mutfakta seni bekliyor Marisa. Sen git, benim bu beyefendiye söyleyecek bir çift lafım var.”

Marisa amcasının sözünü dinledi.

“Bu işi sonuna kadar götürebilecek gibi hissediyor musunuz?”

“Bunu yarın öğreneceksiniz,” dedi kayıtsız bir ifadeyle Andrew.

Alberto onu bileğinden yakaladı.

“Bu iş iyi sonuçlansın, diye çok fazla arkadaşımı seferber ettim, sadece benim inandırıcılığım değil, yeğenimin güvenliği de söz konusu.”

“O yetişkin bir kız, ne yaptığını biliyor. Ama onun benle gelmesini engellemek için hâlâ vaktiniz var. İyi bir haritayla, fazla zorlanmadan bahsettiğiniz yeri bulurum herhalde.”

“Beni dinlemez, sözüm o kadar geçmiyor artık.”

“Ben elimden geleni yapacağım Alberto, siz de, sizin deyişinizle bu görev bir dramla sonuçlanmasın, diye elinizden geleni yapın. Adamlarınızın hiçbiri Ortiz’le hesabını görmeye kalkmayacak, diye söz aldım sizden, öyle değil mi?”

“Tek bir sözüm var, onu da size verdim.”

“O halde her şey yolunda gidecektir.”

“Alın bunu,” dedi Alberto, Andrew’nun dizlerinin üstüne bir tabanca koyarak. “Ne olur, ne olmaz!”

Andrew tabancayı Alberto’ya verdi.

“Bunun Marisa’nın güvenliğini sağlayacağını zannetmiyorum. Hayatımda hiç ateşli silah kullanmadım. Yaygın inancın aksine, bütün Amerikalılar kovboyculuk oynamaz.”

Andrew kalkmak istedi ama Alberto henüz konuşmanın bitmediğini işaret ederek onu oturttu.

“Louisa sizi görmeye hastaneye mi geldi?”

“Bunu kim söyledi size?”

“Ortiz’in adamları yarım kalan işlerini bitirmeye kal-

kışabilirler, diye, hastanedeki konaklamanız sırasında güvenliğinizi ben üstlendim.”

“O zaman sorunun cevabını da biliyorsunuz.”

“Benden bahsetti mi?”

Andrew, Alberto’ya baktı ve ayağa kalktı.

“Bu muhabbete yarın devam ederiz, ben Gahan’dan döndükten sonra. İyi akşamlar, Alberto.”

Lokantadan ıkışta Andrew’nun gözleri, Marisa’nın Vosvos’unu aradı. Bir korna sesiyle irkildi. Marisa bir 406 steysin arabanın penceresinden kafasını çıkar mış ona bağırıyordu.

“Geliyor musunuz, yoksa vaz mı geçtiniz?”

Andrew arabaya yerleşti.

“Amcam, benim arabamın bu işin altından kalkamayacağından kaygılandı.”

“Neden böyle fikre kapıldı acaba?” dedi Andrew.

“Bu onun arabası. Bu göreve ne kadar önem verdiğini gösteriyor bu.”

“Bu sözü kullanmayın, gülünç oluyor. Biz bir görevde değiliz. Gizli servisler için alışmıyorum ben, saygın bir günlük gazetede çalışıyorum. Ortega isimindeki kişiyle görüşeceğim ve ona Ortiz olduğunu itiraf ettirmeye çalışacağım. Eğer Ortiz’s’e tabii.”

“Boş boş konuşacağınıza sussanız daha iyi edersiniz,” diye onun lafını kesti Marisa.

Gahan’la aralarındaki yüz seksen kilometre boyunca neredeyse hiç konuşmadılar. Marisa yola odaklan mıştı. Yol da, amcasının dediği gibi hakikaten hayli kötü durumdaydı ve ışıklandırmadan fiilen yoksundu. Gece yarısına doğru meşhur kavşağa geldiler. Marisa haçın önüne park etti ve el feneriyle etrafa baktı.

“Eğer lastikler burada patlarsa,” dedi Andrew’ya, “araba şu tarlada durur, gördünüz mü? Amcam uydurmamış, endişelenecek bir şey yok.”

Andrew farların ışığında yolu inceledi ve Alberto'nun adamlarının ne zaman devreye gireceğini sordu kendi kendine.

"Arabaya binin," diye buyurdu Marisa, "ambarlara giden patika şurada. Saklanmaya başlayalım. Uzun saatler var önümüzde, bir şeyler yememiz gerek."

Motoru çalıştırdı ve ambarları çevreleyen patikaya çıktı. İki tahıl deposunun arasına park etti ve farları söndürdü. Gözleri karanlığa alışınca, Andrew harekâtın yürütüleceği alanı mükemmelen gören bir yerde durduklarını anladı. Buna karşılık yoldan, durdukları yerin görülmesine imkân yoktu.

"Amcanız hakikaten hiçbir şeyi şansa bırakmamış."

"Alberto, Montonerolardandı. Menzile giren herkesi vurdukları bir dönemde o alçaklarla vuruşmuştu. Tecrübeli diyelim. Sizin yaşınızda olsaydı, bu arabada sizin yerinize o olurdu."

"Ben onun maşası değilim Marisa, bunu kafanıza iyice yerleştirin."

"Bunu yeteri kadar tekrarladınız. Anladım. Acıktınız mı?"

"Pek değil, hayır."

"Yiyin yine de," dedi Marisa, bir sandviç uzatarak. "Gücünüzün tamamına ihtiyacınız olacak."

Tepe lambasını yaktı ve gülümseyerek Andrew'ya baktı.

"Ne oldu, neye gülüyorsunuz?"

"Size."

"Nerem bu kadar komik?"

"Sol yanınızdan fena görünmediğiniz söylenebilir, ama sağ yanınızdan Fil Adam'a benziyorsunuz."

"İltifatınıza teşekkür ederim."

"Sadece yarım bir iltifattı, ne tarafınızdan baktığımıza bağlı."

"Direksiyon tarafına geçmemi ister misiniz?"

"Hayır, yüzünüzün dağılmış tarafını seviyorum, benim tarzıma daha uygun."

“Antonio’nun bunu duymaktan çok mutlu olacağına eminim.”

“Antonio yakışıklı değil, ama iyi bir insan.”

“Beni ilgilendirmez.”

“Peki ya siz, karınız güzel mi?”

“Bu da sizi ilgilendirmez.”

“Gecenin büyük bir bölümünü bu arabada geçireceğiz, hava durumundan bahsetmeyi tercih mi edersiniz?”

“Valérie çok güzeldir.”

“Tersi olsa çok şaşırırdım.”

“Niye ki?”

“Çünkü sizin, kolunun altında güzel bir kadınla dolaşmaktan gurur duyan tiplerden olduğunuzu düşünüyorum.”

“Yanıyorsunuz, biz kolejde tanıştık. Benim hiçbir çekiciliğim yoktu, hem çekingendim hem de kızlara kur yapacak kadar becerikli değildim. Bu, pek de değişmedi zaten.”

Marisa’nın ceptelefonu cebinde titredi, cebinden çıkarıp gelen mesajı okudu.

“Kamyon, Villa María çıkışında görevini tamamladı. Ortiz’in arabası 8 Numaralı Karayolu’na doğru ilerliyor. En fazla dört saat içinde orada olurlar.”

“Telefonların burada çekmediğini sanıyordum.”

“Zamanı geldiğinde öyle olacak. Bölgedeki tek baz istasyonu yirmi kilometre ileride. Elektriği kesildiği zaman haberleşmek imkânsız olacak.”

Andrew gülümsedi.

“Belki de haklıydınız, akşamımız gitgide daha da bir görev havasına bürünüyor.”

“Bundan o kadar da şikâyetçi görünmüyorsunuz.”

“Şu sandviçi verin ve sürekli benimle dalga geçmeyi bir yana bırakın. Sonunda sizi çekici bulmaya başlayacağım.”

Marisa’nın, arka koltuğa doğru eğildiği sırada sergilediği göğüslerine, Andrew kayıtsız kalmadı.

“Alın, biraz kahve için,” diyerek metal bir bardak uzattı Andrew’ya.

Bir saat sonra, uzaklardan bir arabanın motor sesini duydular. Marisa tavan lambasını söndürdü.

“Bu Ortiz olamaz, henüz çok erken,” diye fısıldadı Andrew.

Marisa kakkahayla güldü.

“Fısıldamakta haklısınız, fazla tedbirin hiçbir zaman bir zararı olmaz; yoldan elli metre ötedeyiz, bizi duyabilirler... Hayır, bu Ortiz olamaz.”

“O zaman ışığı neden kapattınız?”

Andrew daha ne olduğunu anlayamadan, Marisa vites kolunun üzerinden atlayıp ata biner pozisyonda Andrew'nun üstüne oturdu. Andrew'nun dudaklarını parmağının ucuyla okşadı ve öptü.

“Sus,” diye fısıldadı Marisa, “evleneceksiniz, ben de öyle, birbirimize âşık olma riskimiz yok.”

“Bana susmamı söyleyen biri için fazla gevezesin.”

Marisa, Andrew'yu bir daha öptü, koltuğu arkaya kadar yatırıp steysin arabanın arkasına kaydılar, orada, sessiz gecenin ortasında vücutları birbirlerine kenetlendi.

Marisa gözlerini açtı, saatine baktı ve Andrew'ya bir dirsek vurdu.

“Uyan ve giyin, saat sabahın üçü!”

Andrew sıçradı. Marisa cebinden telefonunu çıkardı. Peş peşe altı mesaj gelmişti. Her biri Ortiz'in o sırada geçtiği kasabanın adını bildiriyordu. Telefonun ekranına baktı ve aceleyle arabanın ön tarafına geçti.

“Şebeke yok, baz istasyonunun elektriğini kesmişler bile. Ortiz yaklaşmış olmalı, çabuk ol!”

Andrew pantolonunu ve kazağını giydi ve yan koltuğa yerleşti. Sessizlik hüküm sürüyordu. Marisa'ya baktı, Marisa da gözlerini yola kilitlemişti.

“Önüne bak,” dedi, “orada olacak her şey!”

“Peki ya arkada olanlar?” diye soracak oldu Andrew.

“İki yetişkinin rızasıyla hoş bir an yaşandı, başka da bir şey olmadı.”

“Ne kadar hoş?” diye sordu Andrew gülümseyerek. Marisa ona bir dirsek daha geçirdi.

“Sence amcanın arkadaşları, yola demir hurdası parçaları atmaya geldiklerinde bizi görmüş müdürler?”

“Görmemiş olduklarını umarım. Hem senin için hem kendim için. Şimdi dua et de Ortiz’i kaçırmamış olalım.”

“Eğer araba geçmiş olsaydı, herhalde hâlâ yolun ortasında olurdu, değil mi? Sen bir araba görüyor musun?”

Marisa cevap vermedi, uzaktan bir araba gürültüsü duyuluyordu. Andrew, kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

“Ya onlar değilse,” diye fısıldadı.

“O zaman başka kayıplar olur... çok üzücüdür ama bazen kaçınılmazdır!”

Andrew’nun endişeleri artarken, siyah bir limuzin haçın önünden rüzgâr gibi geçti. Üç lastiği patladı, şoför arabayı yolda tutmaya çalıştı, ama araba yana kaydı ve zikzaklar çizmeye başlayarak yana devrildi. Kaymaya devam etti. Ön çamurluğu bir çukura girdi, arabanın arkası yükseldi ve limuzin müthiş bir gürültüyle arka arkaya birkaç takla attı. Ön cam patlayınca, öndeki yolcu camdan dışarı fırladı. Araba çılgın bir hızla, ardından kıvılcımlar çıkararak tavanının üzerinde yoluna devam etti. Sonunda, bir tarlanın kenarında durdu. Bu kaosun arkasından ortalığı bir ölüm sessizliği kapladı.

“Hani her şey sessiz sedasız olup bitecekti!” diye patladı Andrew, arabadan çıkarken.

Marisa onu kolundan yakaladı ve oturmaya zorladı. Kontak anahtarını çevirip toprak yolda ilerlemeye başladı. Yolun kenarında durdu ve farların ışığında, bir felaket manzarasıyla karşılaştı. Enkazdan on metre ileride hareketsiz bir adam yatıyordu. Andrew ona doğru atıldı. Çok kötü bir haldeydi ama hâlâ nefes alıyordu. Marisa kaza geçiren arabaya yaklaştı. Bilinci kapalı olan şoförün yüzü kan içindeydi. Arkada, darbe nedeniyle içe göçen koltukta bir adam, bir yandan kendine gelirken bir yandan da inliyordu.

Andrew, Marisa'nın yanına geldi ve arabanın içine girebilmek için yere uzandı.

"Bana yardım et," dedi Marisa'ya. "Araba alev almadan adamı oradan çıkarmalıyız."

Marisa diz çöktü ve yaralı adama soğuk soğuk baktı.

"Duydun mu, araba birazdan alev alacak. Sana soracak sorularımız var. Eğer bir domuz gibi ızgara olmak istemiyorsan çabuk cevap ver."

"Kimsiniz, benden ne istiyorsunuz?" diye inledi adam.

"Soruları biz sorarız, sen cevap vermekle yetin."

"Tanrı aşkına Marisa, kes saçmalamayı ve yardım et, zaten yeterince zarar verdik," diye bağırان Andrew, bir yandan yaralıyı arabadan çıkarmaya çalışıyordu.

"Konuşana kadar olduğu yerde bırak onu. Gerçek adın nedir?" diye sordu Marisa.

"Miguel Ortega."

"Ben de Evita Perón'um! Sana ikinci bir şans daha veriyorum," dedi Marisa, dudaklarının arasına bir sigara yerleştirerek.

Cebinden bir kibrit kutusu çıkardı, içinden bir kibrit alıp yaktı ve Ortega'nın yüzüne yaklaştırdı.

"Benim adım Miguel Ortega!" diye bağırdı adam. "Siz deli misiniz? Çıkarın beni buradan."

"Biraz gayret göster, burası iyiden iyiye benzin kokmaya başladı," dedi Marisa.

Andrew, Ortega'yı oradan çıkarabilmek için bütün gücünü topladı ama yaşlı adamın bacakları sürücü koltuğunun altına sıkışmıştı. Marisa'nın yardımını olmadan bu işi başaramayacaktı.

"Hadi gel, gidelim buradan," dedi Marisa Andrew'ya, kibriti arabanın içine doğru atarken.

Ateş titreyip söndü. Marisa yeni bir tane yakıp parmaklarının ucuyla tuttuğu küçük kibrit kutusunu ateşe verdi.

Ortega kafasının üstünde dans eden aleve baktı.

"Ortiz, adım Felipe Ortiz, söndürün şunu, yalvarırım, bir ailem var, yapmayın ne olur!"

Marisa kibrit kutusunu uzağa attı ve Komutan Ortiz' in suratına tükürdü.

Andrew öfkeden kuduruyordu. Marisa arabanın içine doğru sürünerek girdi ve koltuğu itti. Andrew, Ortiz'i çekip çıkarmayı başardı ve onu yola sürükleyerek arabadan uzaklaştırdı.

“Şoförle ilgilenmek lazım,” dedi sertçe Andrew.

Limuzine döndüğünde, kaputun altında kıvılcımlar çıtırdamaya başlamıştı bile. Araba alev aldı. Andrew sürücünün bedeninin yanmaya başladığını, duman bu kâbus gibi görüntüyü karartana kadar yüzünün yavaş yavaş deforme olduğunu gördü.

Andrew başını ellerinin arasına alıp kusmak için dizlerinin üstüne çöktü. Kasılmalar geçtikten sonra yol kenarında yatan Ortiz'in yanına gitti. Marisa adamın yanına çömelmiş sigara içiyordu.

“Onu hastaneye götürelim, şurada yatanı da alalım,” dedi Andrew.

“Hayır,” dedi Marisa arabanın anahtarlarını sallayarak, “yaklaşırsan tarlaya fırlatırım anahtarı.”

“Bir ölü yetmiyor mu sana?”

“Otuz bine karşı bir mi? Hayır, yetmiyor. İkinci devreyi oynayacağız ve bu sefer avantaj bende. Eğer bu pislik yaşamak istiyorsa, konuşması gerekecek. Defterinle kalemini çıkar Sayın Gazeteci, zafer saatin geldi!”

“Canım acıyor,” diye inledi Ortiz, “beni hastaneye götürün, istediğiniz her şeyi yolda anlatacağım.”

Marisa ayağa kalktı, arabaya yöneldi, torpidoyu açtı ve Alberto'nun silahıyla geri döndü.

Namluyu Ortiz'in şakağına dayadı ve horozu kaldırdı.

“Ben steno rolünü oynayacağım. Röportaja başlayalım mı? Bacağın bu kadar kanarken, yerinizde olsam çok beklemezdim,” dedi Marisa, Andrew'ya.

“Bu pis oyuna katılmayı reddedersem, bana da mı ateş edeceksin?” diye sordu Andrew.

“Hayır, böyle bir şey yapmayacak kadar hoşlanıyorum senden. Ama onu ortadan kaldırmak, benim için hiç so-

run olmaz. Bundan keyif bile alabilirim.”

Andrew, Ortiz'in yanına diz çöktü.

“Mümkün olduğu kadar çabuk bitirelim ki, sizi hemen götürebileyim. Üzgünüm, olayların böyle gelişmesini istemezdim.”

“O Antonio'nun arabasının frenlerini sabote ettirdiğinde üzüldü mü sanıyorsun? Ya da itlerini senin odana gönderdiğinde?”

“Benim memleketime geldiniz, herkese soru sorup durdunuz. Sizi sadece korkutmak, yıldırma istedik, başınıza bir kaza gelsin istemedik.”

“Tabii canım, hiç şüphesiz,” diye iç çekti Marisa. “Eğer hastaneye yetişebilersen, bunu Antonio'ya anlattırısın. Biz de sizi azıcık korkutmak istemiştik zaten, ödeşmiş olduk. Ya da hayır, tam olarak değil, bak arkadaşımın suratına, adamların nasıl benzetmişler görüyor musun?”

“Benim o işle hiçbir ilgim yok, kim olduğunuzu bilmiyorum.”

Andrew, onun kimliğiyle ilgili hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi görünen Ortiz'in samimiyetine inandı.

“Benim adım Andrew Stilman. *New York Times*'ta muhabirim. Bir pilotun, son cunta dönemindeki hikâyesini ve yaptıklarını öğrenmek istiyorum. 1977'yle 1983 arasında Sahil Güvenlik bünyesinde pilot olarak hizmet veren Komutan Ortiz siz misiniz?”

“29 Kasım 1979'a kadar. O tarihten sonra bir daha uçak kullanmadım.”

“Neden?”

“Çünkü yapmam emredilen şeyleri yapmaya dayanmıyordum.”

“Görevleriniz nelerden oluşuyordu Komutan Ortiz?”
Ortiz iç çekti.

“Bana komutan denmeyeli epey uzun zaman oldu.”

Marisa tabancayı adamın yanağına bastırdı.

“Senin ruh hallerin kimsenin umurunda değil. Sorulara cevap ver sen.”

“Uruguay sınırı boyunca kontrol uçuşları yapıyordum.”

Marisa, tabancayı Ortiz'in bacağına kadar kaydırdı. Namluyla, açık yaradan çıkan kemiği ittirdi. Ortiz acıyla bağırdı, Andrew kızı sertçe itti.

"Eğer bunu bir daha yaparsanız sizi burada yalnız bırakırım, Buenos Aires'e yürüyerek dönersiniz, anladınız mı?" dedi Andrew.

"Sizlibizli mi olduk şimdi?" diye sordu Marisa, ona işveli bir bakış göndererek.

"Beni bir hastaneye götürün," diye yalvardı Ortiz.

Andrew yeniden not defteriyle kalemını aldı.

"Ölüm uçuşlarında bulundunuz mu Komutan Ortiz?"

"Evet," diye mırıldandı adam.

"Kaç tane bu tarz uçuş gerçekleştirdiniz?"

"Otuz yedi," dedi adam fısıldayarak.

"Uçuş başına yirmi yolcudan hesap edersek, yedi yüzden fazla insanı Río de la Plata'ya yollamış, bu piç kuruşu," dedi Marisa.

"Arkada olan hiçbir şey pilot kabininden görünmüyordu, ama biliyordum. Ben kola dokunmadığım halde uçak aniden hafifleyip yükselince anlıyordum olan biteni. Tek yaptığım emre itaat etmektir. İtaat etmeseydim beni kurşuna dizerlerdi. Siz ne yapardınız, benim yerimde olsanız?"

"Bu vahşete katılmaktansa kendi hayatımı feda etmeyi tercih ederdim," dedi Marisa.

"Sen sadece bir çocuksun, neden bahsettiğinden bile haberin yok, otoritenin ne olduğunu bilmiyorsun. Ben, soru sormadan ülkeme hizmet etmek için itaat etmeye programlanmış muvazzaf bir askerdim. Sen o dönemde yaşamadın."

"O dönemde doğdum pis herif! Ve annemle babam da sizin işkence edip öldürdükleriniz arasındaydı."

"Ben kimseye asla işkence etmedim. Uçağıma bindirilenler zaten ölmüştü ya da ölü gibiydi. Eğer kahramanlık etmek isteseydim, kurşuna dizilirdim. Ailem tutuklanırdı ve yerime başka bir pilot gelirdi."

"Peki, o zaman 1979'da uçmayı neden bıraktınız?" diye araya girdi Andrew.

“Çünkü artık yapamıyordum. Sıradan bir askerden başka bir şey değildim, sıradan bir insandan daha cesur da değildim. Emir komuta zincirine açıktan baş kaldıramayan biriydim. Başıma geleceklerden çok fazla korkuyordum. Bir kasım akşamı uçağımı, içindeki yükü ve pis işlerini yapacak üç subayla birlikte nehre düşürmek istedim. Çok alçaktan uçuyorduk. Geceydi, bütün ışıklar sönmüştü. Kolu sertçe itmeme yeterliydi. Ama yardımcı pilotum son anda uçağı toparladı. Üsse dönüşümüzde beni ihbar etti. Tutuklandım ve askerî mahkemeye çıkarıldım. Beni hapse girmekten bir doktor kurtardı. Akli dengemin tam olarak yerinde olmadığına ve eylemlerimden sorumlu tutulamayaçağıma hükmetti. Febres beni severdi. Benden başkaları da, ufak ufak dökülmeye başlamıştı. Beni kurşuna dizdirmenin firarlara sebep olacağından korktu, oysa vatanına hizmet etmiş bir subayı hoş tutarsa, adamlarının sempatisini kazanabilirdi. Çürüğe çıkarıldım ve sivil hayata kazandırıldım.”

“Yedi yüz insanın ölümüne iştirak ettiğin halde, kaderine gözyaşı dökmemizi mi bekliyorsun?” diye alay etti Marisa.

“Sizden o kadarını istemiyorum. O insanların hiç görmediğim yüzleri, otuz seneden fazladır yakamı bırakmıyor zaten.”

“Kendinize nasıl yeni bir kimlik edindiniz? Bu kadar sene tanınmadan yaşamayı nasıl başardınız?” diye araya girdi Andrew.

“Ordu kendisine hizmet edenleri koruyarak kendini de korumuş oluyordu. ‘Kırlı Savaş’ın sonunda Febres bize yardım etti. Yeni kimlikler verildi, baştan yazılmış bir geçmiş, hayatta kalabilmemiz için küçük bir parça toprak ya da iş verildi.”

“Kurbanlarından çalınmış topraklar ya da işler!” diye bağırdı Marisa.

“Sen Alberto’nun yeğenisin, değil mi?” diye sordu Ortiz.

“Belki sivil hayata dönmüşsünüz ama, istihbarata erişiminizde hiçbir gerileme olmamış.”

“Bana fazla önem vehmediyorsun. Benim hiçbir istihbari hizmete erişimim yok. Bir tabakhane işleten küçük bir tüccardan başka bir şey değilim. Seni Dumesnil’de dolanırken görür görmez, kim olduğunu tahmin ettim. Ona benziyorsun, onun gibi konuşuyorsun... o tilki beni bir zaman önce kıstırdı. Ama hesabı kendi görmek için fazla yaşlandı artık.”

“Bu akşam için bu kadarı yeter,” dedi Andrew, defterini kaldırırken. “Arabayı al gel Marisa, Ortiz’i ve hâlâ hayattaysa diğer yaralıyı götüreceğiz. Çabuk ol yoksa kuçına tekme yapıştıracağım.”

Marisa omuzlarını silkti, silahı kaldırdı ve elleri ceplerinde, arabaya doğru uzaklaştı.

“Otelinize adam gönderen ben değilim,” dedi yeniden Ortiz, Andrew’yla yalnız kalır kalmaz. “Muhtemelen bunu yapan Alberto’dur, o herif sandığınızdan çok daha kurnazdır. Başından beri, kendi yapamadığı işi yapmanız için sizi kullandı. Bu pusuyu o kurdu, değil mi? Siz, kendi işini gördürmek için kullandığı bir piyonsunuz sadece.”

“Susun Ortiz, saçmalıyorsunuz. Beni Arjantin’e getiren Alberto değildi. Haftalardır sizin peşinizdeydim. Bana bu işi verdiklerinden beri.”

“Neden başkası değil de ben?”

“Hayatın cilvesi. Gazeteye gelen dosyada sizin adınız vardı.”

“Peki o dosyayı size kim gönderdi Mösyö Stilman? Ben yetmiş yedi yaşındayım, sağlığım da çok iyi değil. Hayatımın son yıllarını hapishanede geçirmek bana koymaz, hatıta ceza almak rahatlatıcı bile olabilir. Ama iki kızım var, Mösyö Stilman, onların hiçbir günahı yok ve küçük olan, geçmişimden de tümüyle habersiz. Eğer kimliğimi ifşa ederseniz mahkûm ettiğiniz ben olmam, o olur. Komutan Ortiz’in aşâğılık hikâyesini anlatın ama yalvarırım benden bahsetmeyin. Eğer istediğiniz intikamsa, bırakın kanım burada yola akıp gitsin. Bu bir kurtuluş olur. Masum insanların hayatlarını yok etmeye katkıda bulunmanın bedelini bilmiyorsunuz, sizin için hâlâ çok geç değil.”

Andrew tekrar defterini çıkardı, sayfaları çevirdi ve bir fotoğraf çıkarıp Ortiz'e gösterdi.

"Bu küçük kızı tanıyor musunuz?"

Ortiz, fotoğrafta görünen iki yaşındaki kızın yüzüne bakınca gözleri doldu.

"Onu ben büyüttüm."

Araba 7 Numaralı Karayolu'nda hızla ilerliyordu. Ortiz, Marisa'yla Andrew onu arka koltuğa yatırdıktan sonra bayılmıştı, koruması da çok iyi görünmüyordu.

"En yakın hastaneye ne kadar mesafedeyiz?" diye sordu Andrew, iki yaralıya bakarak.

"San Andres de Giles buraya kırk kilometre mesafede, yarım saat içinde orada oluruz."

Marisa gaza yüklendi.

"Bu arada biz de hayatta kalsak iyi olur," dedi Andrew, koltuğuna yapışarak.

"Endişelenmeyin, artık itiraflarını aldığımızı göre ölmesini istemem. Adaletin önüne çıkacak ve yaptıklarının bedelini ödeyecek."

"Bu beni epey şaşırtır doğrusu."

"Neden ki?"

"Ne demeyi düşünüyorsunuz mahkemeye? Şakağına tabanca dayayıp itiraf ettirdiğinizi mi söyleyeceksiniz? Ayrıca bunu, tezgâhladığımız bir trafik kazası nedeniyle bir adamın ölümüne sebep olduğumuzu açıkladıktan sonra mı yoksa önce mi söyleyeceksiniz? Eğer hâkim bizi severse, belki ondan bizi Ortiz'le aynı hücreye koymasını isteyebiliriz. Böylece görüşmemize devam edebiliriz..."

"Ne saçmalıyorsunuz siz?"

"İnsanları kandırırken, siz ve amcanız, o salaş barın dışında, gerçek dünyada karşı gelemeyeceğiniz kurallar olduğunu unuttunuz. Şu anda bir cinayetin suç ortağıyız. Hastaneye zamanında yetişemezsek belki iki cinayetin.

Makalemi yayımlayabileceğimden bile emin değilim artık!”

“O bir kazaydı, bizim o kazayla hiçbir bağlantımız yok. Oradan geçiyorduk, bu iki adamı kurtardık. Anlatacağınız tek hikâye bu.”

“Gerekirse, acilde anlatacağımız hikâye bu olabilir. Tabii eğer Ortiz, biz sıvışmadan ayılıp her şeyi anlatmazsa.”

“Vaz mı geçeceksiniz yani?”

“Bilgi toplama yöntemimi nasıl haklı gösterebilirim sanıyorsun? Yazışlarına taammüden bir cinayete karıştığımı söyleyecek değilim herhalde. Buna bayılırlar, gazete için harika olur. Sen ve amcan beni kandırdınız! O kadar uğraşmıştım üstelik bu işle.”

Marisa tüm gücüyle frene bastı. Lastikler öttü ve araba yolun ortasına enlemesine durdu.

“Vazgeçemezsin.”

“Ya ne yapacağım? Adalet yerini bulsun diye on sene mi Arjantin’de hapisanede geçiremem! Sınırımı daha fazla zıplatmadan gazla. Yoksa seni bu yolun ortasında bırakırım. Gazla, hadi.”

Marisa vitesi geçirdi ve araba ileri atıldı. Ortiz inliyordu arkada.

“Bir bu eksikti,” diye söylendi Andrew, “bana silahını ver.”

“Öldürecek misin?”

“Hayır, ama saçma sapan laflar etmeyi kesersen mutlu olacağım.”

“Torpidoda.”

Andrew silahı aldı ve Ortiz’e döndü. Onu bayıltmak istiyordu ama kolu yavaşça düştü.

“Yapamayacağım.”

“Vursana işte, öterse yanarız.”

“Bunu önceden düşünecektin. Zaten ne olursa olsun, ayağa kalkar kalkmaz bizi ihbar edecektir.”

“En azından ülkeden çıkacak zamanın olacak. İlk uçakla New York’a dönebilirsin.”

“Ya sen? Senin kim olduğunu biliyor.”

“Ben başımın çaresine bakarım.”

“Hayır, böyle bir şeyi kabul edemem. Bu çılgın işe birlikte girdik, birlikte çıkacağız.”

Andrew silahı kaldırdı.

“Galiba bir fikrim var. Sen gaza bas ve sus. Düşünmeye ihtiyacım var.”

Araba acilin önüne geldiğinde Ortiz yine bayılmıştı. Marisa kornaya bastı ve ambulandan inen iki sedyeciye, bir sedye daha getirmeleri için seslendi. Nöbetçi doktora Gahan civarında bir kazaya rastladıklarını söyledi. O ve arkadaşı arabadan iki yaralıyı çıkarmayı başarmışlardı. Ama şoför alevlerin arasında kalmıştı. Doktor, hemşireden polise haber vermesini istedi, yaralıları ameliyathaneye götürmeden evvel, Marisa’dan dönmesini beklemesini istedi.

Marisa da ona arabayı park edip geleceğini söyledi.

“Şimdiki planın nedir?” diye sordu Marisa yola çıkarken.

“Beklemek.”

“Muhteşem.”

“Ne biz onun olanları anlatmasını istiyoruz ne de o bizim. Bir polis dostum bana, ‘Suçun neden işlendiğini bulmadan bir suçluyu tutuklamak, işi yarım yapmaktır,’ demişti. Eğer Ortiz bizi ihbar ederse bu tuzağı niye kurduğumuzu da söylemek zorunda kalacak. Aynı sırra bağlıyız. Toparlandığı zaman gelip onunla bir pazarlık yapacağım.”

“Yani sıyrılacak bu işten.”

“Son sözü kimin söyleyeceğini göreceğiz. Oyunları seven tek kişi amcan değil. Ben de satrançta iyiydim, insan rakibinden bir hamle önde olmayı öğrenir satrançta.”

Marisa sabahın erken saatlerinde Andrew'yu otele bıraktı.

"Arabayı Alberto'ya daha sonra vereceğim."

"Bu gerçekten onun arabası mı?"

"Ne fark eder?"

"Eğer acil servisin önünde güvenlik kamerası vardıysa, ona arabadan kurtulmasını ve çalındığını bildirmesini öneririm."

"Merak etme, kasabalardaki hastanelerimiz o kadar zengin değil, ama iletirim mesajını."

Andrew arabadan inip cama doğru eğildi.

"Marisa, lafımı dinlemeyeceğini biliyorum ama, Ortiz'i susturmanın bir yolunu bulduğumu şimdilik amcana söyleme."

"Seni korkutan nedir?"

"Tehlikede olan biziz, amcan barında güvendedeydi, bir kere olsun güven bana."

"Sana güvenmemiş olsam arabanın arka koltuğunda seninle ne işim olurdu? Aptal!"

Marisa hızla kaldırdı arabayı, Andrew uzaklaşan Peugeot'nun arkasından baktı.

Andrew, danışmaya gidip odasının anahtarını istedi. Otel müdürü gelip işletmesinde daha önce böyle bir hadisenin hiç yaşanmadığını söyleyerek özürler diledi. Böyle bir şeyin bir daha yaşanmaması için gerekli tedbirler alınacaktı. Kendini affettirmek için, Andrew'nun eşyalarını en üst kattaki bir süite taşıtmıştı.

Oda bir saray olmamakla birlikte, küçük bir salonu ve sokağa bakan daha güzel bir manzarası vardı. Banyodaki musluk su kaçırmıyordu, yatak takımı da çok daha rahattı.

Andrew, eksik bir şey olup olmadığını kontrol etmek için bavuluna bir göz attı. Bavulunu karıştırırken ceplerden birinde bir kabarıklık fark etti. Fermuarı açınca küçük, metal bir lokomotif buldu, Brooklyn'deki antikacı dükkânında satın almayı çok isteyip de alamadığı minyatür lokomotif bu. Bacasına sıkıştırılmış küçük bir kâğıt parçası görünüyordu.

Seni özlüyorum, seni seviyorum. Valérie.

Andrew yatağa uzandı, lokomotif yanındaki yastığın üzerine koydu ve ona bakarak uyudu.

Andrew öğle saatlerinde, kapısının vurulmasıyla uyan-
dı; Alberto içeri davet edilmeyi bekliyordu.

“Barınızdan hiç çıkmıyorsunuz sanıyordum.”

“Sadece önemli durumlarda çıkarım,” dedi Alberto. Üstünüze bir şey alın, sizi yemeğe götüreceğim.”

Sokakta, Andrew, Alberto'nun arabasını görünce gülmüseddi. Peugeot gitmiş, yerine Japon malı bir araba gelmişti.

“Nasihatınızı dinledim, zaten iki yüz bin kilometreyi geçmişti, değiştirme zamanı gelmişti.”

“Herhalde bana yeni arabanızı göstermeye gelmediniz.”

“Yo, bunu ödünç aldım, buraya özür dilemeye geldim.”

“Tam günü...”

“Olayların aldığı halden dolayı tüm samimiyetimle özür diliyorum. Böyle bir şey olmasını hiç istemezdim, hele bir insanın ölmesini hiç.”

“Sizi uyarmıştım oysa.”

“Biliyorum. Bu yüzden kendimi çok daha suçlu hissediyorum. Polis size ulaşmadan Arjantin’i terk etmeniz lazım. Marisa’dan, olaylar yatışana kadar şehirden uzaklaşıp saklanmasını istedim.”

“Kabul etti mi?”

“Hayır, işini kaybetmek istemiyor. Gerçekten gerekli olduğunda yengesine yazıp müdahale etmesini isteyeceğim. Onun sözünü dinler. Sizin için durum farklı. Siz yabancısınız, kaçmanız gerekirse işler daha karmaşık bir hal alabilir. Daha fazla risk almamakta fayda var, ben zaten yeterince tehlikeye soktum sizi.”

Alberto bir kütüphanenin önüne park etti.

“Yemek yiyeceğiz demiştiniz.”

“Öyle. İçeride küçük bir lokanta var. Burası bir arkadaşa ait, rahat rahat konuşabiliriz.”

Kütüphane çok etkileyiciydi. Kitaplıklarla dolu uzun bir koridor, birkaç masanın bulunduğu bir iç avluya açılıyordu. Yüzlerce kitabın arasında şef, orali birkaç müdavime yemek servisi yapıyordu. Alberto, arkadaşıyla selamlaştıktan sonra Andrew’yu karşısına oturttu.

“Louisa’yla benim ayrı olmamızın sebebi, benim korkağın teki olmam Mösyö Stilman. Oğlumuzun kaybolması... kaybolmuş olması benim hatamdı. Cunta döneminde ben aktivisttim. Yanlış anlamayın, kahramanca şeyler yaptığım yoktu, muhalif bir gazetenin yayınına katkıda bulunuyordum. Yasadışı bir gazeteydi. İmkânımız yok denecek kadar azdı, sadece iyi niyetimiz ve bir teksir makinemiz vardı. Gördüğünüz gibi, fazla bir şeyimiz yoktu ama kendi çapımızda direniş gösteriyorduk işte. Sonunda askerler içimizden birkaçını yakaladılar. Tutuk-

ladılar, işkence yaptılar ve yok ettiler. Elllerine düşenler konuşmadı.”

“O kişiler arasında Raphaël diye birinin olduğunu hatırlıyor musunuz?” diye sordu Andrew.

Alberto cevap vermeden uzunca bir süre Andrew’ya baktı.

“Olabilir, hatırlamıyorum artık, kırk yıl önceydi, zaten herkes birbirini tanımıyordu.”

“Peki karısı Isabel?”

“Dediğim gibi, hatırlamıyorum artık,” diye diretti Alberto sesini biraz yükselterek. “Ben her şeyi unuttum. Oğlum Manuel, bizi kırıp geçiren baskınlardan kısa bir süre sonra kaçırıldı. Bu işlerle en ufak bir ilgisi yoktu. Kendi halinde bir Mekanik öğrencisiydi. Febres’in hedefi, onu kullanarak beni yakalamaktı. En azından, Louisa böyle düşündü. Febres, ben gidip teslim olursam Manuel’i bırakacaktı. Bunu yapmadım.”

“Oğlunuzu kurtarmak için bunu yapmadınız mı?”

“Hayır, diğer arkadaşları kurtarmak için yapmadım. İkinci bir defa işkenceye direnemeyeceğimi biliyordum. Ayrıca, Manuel de asla serbest bırakılmayacaktı. Hiç kimseyi bırakmıyorlardı. Louisa beni asla affetmedi.”

“Gazeteden haberi var mıydı?”

“Yazıların büyük bir kısmını o yazıyordu.”

Alberto bir süre konuşmadı. Cüzdanını aldı, genç bir adamın sararmış fotoğrafını çıkarıp Andrew’ya gösterdi.

“Louisa çocuğu çalınmış bir anne. Onun gözünde, bütün dünya suçlu. Bakın, Manuel ne kadar güzel bir çocuktur. Cesaretliydi, iyi kalpliydi ve espriliydi. Annesini her şeyden çok severdi. Onun da konuşmadığını biliyorum... annesini korumak için. Annesinin düşüncelerini biliyordu... Onları birlikteyken görecektiniz. Bizim ilişkimiz daha mesafeliydi ama oğlumu dünyada her şeyden daha çok seviyordum, bunu doğru dürüst ifade edemesem de. Onu bir kerecik daha görebilmek için neler vermezdim! Onunla ne kadar gurur duyduğumu, beni babası olmaktan dolayı nasıl mutlu ettiğini ve gittiğinden beri yokluğunun beni

nasıl ezdiğini söylemek isterdim. Louisa'nın artık göz pınarları kurudu, bense hâlâ yolda onun yaşında bir çocuk gördüğümde ağlıyorum. Ona benziyor diye peşinden gitdiklerim çok olmuştur, arkasını dönüp de baba diyecek umuduyla. Acı insanı delirtebilir, Mösyö Stilman. Geçmişte yaptığımın ne kadar yanlış olduğunu bugün anlıyorum. Manuel artık geri dönmeyecek. Evimizin bahçesinde bir çukur kazdım, oraya eşyalarını gömdüm. Okul defterlerini, kurşunkalemlerini, kitaplarını ve son günlerinde uyuduğu yatak takımını gömdüm. Her pazar, Louisa'nın odasındaki pencerenin ışığının sönmesini bekliyorum. Sonra büyük jakarandanın dibine gidiyorum. Karımın perdenin arkasına saklandığını ve beni izlediğini biliyorum, onun da oğlumuz için dua ettiğini biliyorum. Belki de onun bedenini görmememiz, ikimiz için de daha iyi oldu."

Andrew, elini Alberto'nun elinin üstüne koydu. Alberto başını kaldırıp hüzünle gülümsedi.

"Belki göstermiyorum ama, seneye seksen yaşında olacağım. Ölümün beni oğluma kavuşturacağını umut ediyorum hâlâ. Bu kadar uzun yaşamanın, bana verilen bir ceza olduğunu düşünüyorum."

"Üzgünüm, Alberto."

"Ben de öyle. Benim hatam yüzünden Ortiz bu işten de sıyrılacak. İyileştikten sonra hiçbir şey olmamış gibi hayatına geri dönecek. Oysa hedefe ne kadar yaklaşmıştık."

"Arabanızı yarın akşama kadar bana ödünç verebilir misiniz?"

"Aslında araba benim değil, ama size bunu borçluyum. Nereye gitmek istiyorsunuz?"

"Bunu daha sonra konuşuruz."

"Beni bara bırakın, sonra arabayı alıp gidebilirsiniz."

"Marisa'yı bu saatte nerede bulabilirim?"

"Evindedir sanıyorum. Gece çalışıyor, gündüz uyuyor. Ne hayat!"

Andrew defteriyle kalemini Alberto'ya uzattı.

"Bana onun adresini yazın. Ama kendisini görmeye geleceğimi ona söylemeyin."

Alberto şaşkın bir şekilde Andrew'ya baktı.
"Bana güvenin. Güvenme sırası sizde şimdi."

Andrew Alberto'yu bıraktıktan sonra verdiği yol tarifine uyarak Marisa'nın evine gitti. Palermo Viejo Mahallesi'ndeki Malabia Sokağı'ndaki küçük apartmanın üç katını tırmandı. Marisa kapıyı açınca irkildi, üzerine bir havlu sarmıştı, neredeyse çıplaktı.

"Kahretsin! Ne işin var senin burada? Bir kız arkadaşımı bekliyordum."

"Arkadaşını arayıp iptal et ve giyin. Ya da önce giyin, sonra ara, sana kalmış."

"Bir kere yattık, diye bana emir verme hakkı filan kazanmış değilsin."

"Emir vermiyorum."

"Arkadaşımınla randevumu iptal edeyim ve burada kalalım istersen," dedi Marisa havlusunu çözerek.

Andrew'nun hatırladığından da daha seksiydi. Andrew eğilip havluyu yerden aldı ve Marisa'nın kalçalarının etrafına doladı.

"İkinci sefer, bazen o kadar güzel olmaz. Hadi git giyin, yapacak önemli işlerimiz var."

Marisa ona arkasını döndü ve banyonun kapısını kapattı.

Andrew, Marisa'nın stüdyo dairesine göz gezdirdi. Hem oturma odası hem de yatak odası olan bir salon vardı. Yatak yapılmamıştı ama örtülerin ve çarşafların beyazlığı insanı içine çekiyordu. Bir duvara dayanmış kitaplar birbirlerine yaslanmışlardı. Odanın ortasında duran bir sehpanın etrafında her renkte minderler vardı. Odaya güzel bir ışık girmesini sağlayan iki pencerenin arasındaki duvarda, başka kitapları taşıyan raflar ağırlıktan bel vermişti. Her şey düzensiz ama çekiciydi, stüdyo, daire sahibine benziyordu.

Marisa yeniden ortaya çıktı, dizleri yırtık bir kot giy-

mişti, üstünde de göbeğini pek kapatmayan bir tişört vardı.

“Nereye gittiğimizi sorabilir miyim?” diye sordu, anah-tarlarını ararken.

“Yengeni göreceğiz.”

Marisa aniden durdu.

“Bunu önceden söyleyemez miydin?” diye söylenerek geri döndü. Yere atılmış bir yığın kıyafet arasından siyah bir çizgili kadife pantolon ve kolsuz bir tişört buldu, üstündeki kotla tişörtü çıkartıp Andrew’nun önünde yeniden giyindi.

Direksiyonda Andrew vardı. Marisa bir sigara yakıp pencereyi açtı.

“Ne istiyorsun Louisa’dan?”

“Araştırmamı bağlamak için birkaç soru sormak. Bir de, beni aptal yerine koymamasını söylemek istiyorum.”

“Niye öyle dedin?”

“Çünkü o ve amcan, söylediklerinin aksine, görüşme-ye devam ediyorlar.”

“Buna çok şaşırırım doğrusu. Ama bundan sana ne, onu anlamadım.”

“Sonra anlayacaksın.”

Louisa kapıyı açtığında şaşırmamış göründü. Yeğenini ve Andrew’yu salona aldı.

“Sizin için ne yapabilirim?” diye sordu.

“Komutan Ortiz hakkında gerçekten tüm bildiklerinizi bana anlatabilirsiniz.”

“Onun hakkında fazla bir şey bilmiyorum, size daha önce de söylemiştim. Sizinle karşılaşana kadar benim için albümümdeki diğer fotoğraflardan biriydi sadece...”

“Albümünüze bir daha bakmama izin verir misiniz? İş-kencecilerin olduğu değil de, kurbanların olduğu albüme?”

“Elbette,” dedi Louisa ayağa kalkarken.

Büfenin çekmecesini açtı, albümü Andrew'nun önüne koydu. Andrew son sayfaya kadar yaprakları çevirdi. Albümü kapatırken gözlerini Louisa'ya dikti.

“Isabel ve Raphaël Cruz, onların hiç fotoğrafı yok mu?”

“Üzgünüm, ama bu isimler bana hiçbir şey ifade etmiyor. Otuz bin kaybın her birinin fotoğrafı yok bende, sadece çocukları çalınan beş yüz kişininki var.”

“Kızlarının adı María Luz'du, annesi öldürüldüğünde iki yaşındaydı, onun hikâyesi gözünüzden kaçtı mı?”

“Mösyö Stilman, ses tonunuz hoşuma gitmiyor, hakaretimiz tavrınız da! Yaptığımız çalışmanın mahiyeti hakkında çok az şey biliyorsunuz. Hakikat ortaya çıksın, diye mücadele etmeye başladığımızdan beri, çalınan çocukların ancak yüzde onunun gerçek kimliklerini bulmayı başardık. Daha gitmemiz gereken uzun bir yol var önümüzde. Benim yaşım bu yolun sonunu görmeye yetmez. Peki bu küçük kızın kaderi sizi neden bu kadar ilgilendiriyor?”

“Komutan Ortiz onu evlat edinmişti. Ne tuhaf rastlantı, değil mi?”

“Hangi rastlantıdan bahsediyorsunuz?”

“Bizi Ortiz'in peşine salan dosyada María Luz'un fotoğrafı vardı, ama onların arasındaki bağa hiç değinilmiyordu.”

“Anlaşılan size bilgi veren adam yol göstermek de istemiş.”

“Adam mı, kadın mı?”

“Çok yorgunum, Marisa, arkadaşını götürmenin zamanı geldi, benim siesta saatim.”

Marisa Andrew'ya kalkmasını işaret etti. Yengesine sarılırken özür dilemek için kulağına bir şeyler fısıldadı. Louisa da ona şöyle fısıldadı:

“Dileme, çocuk hoş çocuk, hayat da pek kısa.”

Marisa merdivenleri indiği sırada, Andrew ondan avluda bir dakika beklemesini rica etti, kalemını salondaki masada unutmuştu.

Louisa onun geri geldiğini görünce kaşlarını çattı.

“Bir şey mi unuttunuz Mösyö Stilman?”

“Bana Andrew deyin. Bu beni çok mutlu eder. Gitmeden son bir şey söyleyeyim: Alberto’yla aranızın düzelmesine çok sevindim.”

“Neden bahsediyorsunuz?”

“Biraz önce yaştan bahsediyordunuz. Ben de, eski kocanızla gizlice görüşme yaşını geçtiğinizi düşündüm. Haksız mıyım?”

Louisa bir şey diyemedi.

“Antrenizdeki askıda duran ceket Alberto’nun, barına gittiğim zaman görmüştüm. İyi siestalar Louisa. Size Louisa dememe izin verirsiniz, değil mi?”

Ne halt karıştırıyordun?” diye sordu Marisa, Andrew avluda yanına geldiğinde.

“Sana yola çıkmadan evvel söyledim ama dediklerime dikkat etmiyorsun, işe gidecek misin bu akşam?”

“Evet.”

“Patronuna gelemeyeceğini söyle, hasta olduğunu söyleyen yeter, bir yalandan bir şey olmaz.”

“İşe niye gitmeyeceğim peki?”

“Dün sana, başladığımız işi birlikte bitireceğimiz sözünü verdim. Şimdi de tam olarak bunu yapacağız. Bana benzinciyi tarif et, depoyu fullemek lazım.”

“Nereye götürüyorsun beni?”

“San Andres de Giles’e.”

İki saatlik yoldan sonra şehre vardılar. Andrew, bir kaldırım kenarında durarak yoldan geçen birine polis merkezini sordu.

Adam tarif etti ve yeniden yola koyuldular.

“Polisle ne işimiz var?”

“Senin hiçbir işin yok. Sen arabada kalacaksın ve beni bekleyeceksin.”

Andrew karakola girdi ve görevli memurla konuşmak istediğini söyledi. Nöbetçi memurun dediğine göre, tek polis de evine dönmüştü. Andrew, tezgâhın üstünden bir bloknot kapıp telefon numarasını ve otelinin adresini karaladı.

“Dün gece, Gahan dolaylarında, bir kişinin hayatını kaybettiği kaza mahallinden geçtim. İki yaralıyı hastaneye götürdüm. Anlatacak çok fazla bir şey yok, ama eğer daha detaylı ve usulüne uygun bir ifade almak isterlerse beni buralardan bulabilirler.”

“Kazadan haberim var,” dedi memur, sandalyesinden kalkarak. “Konuştuğumuz doktor, herhangi bir irtibat bilgisi bırakmadan gittiğinizi bildirdi bize.”

“Otoparkta uzun bir süre bekledim, Buenos Aires’te önemli bir randevum vardı, fırsatını bulur bulmaz dönerim, diye düşündüm. Ve gördüğünüz gibi, geldim.”

Memur ifadesini almayı teklif etti. Bir daktilonun arkasına yerleşti ve Andrew’nun ifadesini aldı. Tamamı dokuz satırdı, bir kelime bile fazla değil. Andrew kendisine uzatılan ifade zaptını imzaladı, iki insanın hayatını kurtarmasını sağlayan medeni davranışı nedeniyle nöbetçi memurun tebriklerini tevazuyla kabul etti ve arabaya döndü.

“Bunca zaman karakolda ne yaptığını öğrenebilir miyim?” diye sordu Marisa.

“Ortiz’in satranç tahtasından bir taş çaldım, zamanı geldiğinde anlatacağım sana. Şimdi hastaneye gidiyoruz.”

“Yaralıların durumu nasıl?” diye sordu Andrew, “Buenos Aires’e gitmeden önce durumlarını öğrenmeye geldik.”

“Nihayet geldiniz!” dedi asistan doktor, holde Andrew’yu görünce. Sizi dün akşam aradık, çekindiğiniz bir şey olduğunu ve sıvıştığınızı bile düşündüm doğrusu.”

“Bekleyecek vaktim yoktu ve siz de ameliyathaneden ne zaman çıkacağınıza dair hiçbir şey söylememiştiniz.”

“Bunu nasıl bilebilirdim ki? “

“Ben de öyle düşünmüştüm. Bütün geceyi otoparkta geçirecek değildim. Karakoldan geliyorum şimdi.”

“Kimle konuştunuz?”

“Çavuş Guartez diye biriyle. Kalın sesli, büyük gözlüklü, sempatik bir tip.”

Doktor başını salladı. Tarif, kasabadaki üç polisten birine uyuyordu.

“Şansları varmış, çok şanslıymışlar oradan geçtiğiniz için. Durumu daha ağır olanını, bu sabah erken saatlerde başkente naklettik. Biz çok küçük bir hastaneyiz, onunki gibi ciddi vakaları tedavi edecek donanımımız yok. Mös-yö Ortega'nın ise kalçasındaki derin yaradan ve kas yırtıl-masından başka bir şeyi yoktu. Onun ameliyatını yaptık, bir bölmede dinleniyor, şu an için ona verebileceğim boş bir oda yok, yarın olacak umarım, yoksa onu da başka bir yere nakledeceğiz. Kendisini görmek ister misiniz?”

“Gereksiz yere yormak istemem onu,” dedi Andrew.

“Hayatını kurtaran kişiyi görüp teşekkür edebilmek onu çok mutlu eder herhalde. Benim, vizitlerim için yukarı çıkmam lazım, siz oraya gidebilirsiniz, koridorun sonunda. Ama çok oyalanmayın, gücünü toplaması için gerçekten dinlenmeye ihtiyacı var.”

Doktor selam verip ayrılırken nöbetçi hemşireye de Andrew'nun hastayı ziyaret edebileceğini bildirdi.

Andrew, Ortega'nın yattığı bölmeyi yandaki boş bölmeden ayıran perdeyi çekti.

Ortiz uyuyordu. Marisa omzundan tutup onu sarstı.

“Yine mi siz?” dedi Ortiz gözlerini açarak.

“Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?” diye sordu Andrew.

“Ağrı kesici verdiklerinden beri daha iyiyim. Ne istiyorsunuz yine benden?”

“Size ikinci bir fırsat vermek.”

“Ne fırsatı?”

“Buraya kaydınızı Ortega ismiyle yaptırmışsınız gali-ba...”

“Nüfus kâğıdında öyle yazıyor,” dedi gözlerini kaçırarak, eski komutan.

“Buradan aynı isimle çıkıp evinize dönebilirsiniz.”

“Makaleniz yayımlanana kadar mı?”

“Sizinle bir pazarlık yapmaya geldim.”

“Dinliyorum.”

“Sorularına dosdoğru cevaplar verirseniz, ben de makalemde, Komutan Ortiz’in hikâyesini, yeni kimliğini hiç anmadan yazarım.”

“Sözünüzü tutacağınıza inanmam için bir sebep var mı?”

“Size ancak sözümü verebilirim.”

Ortiz uzun uzun süzdü Andrew’yu.

“Peki o kız da dilini tutabilecek mi?”

“Tabancayı şakağınıza dayamayayı nasıl becerdiyse, bunu da öyle becerecektir. Size ihanet etmek isteyeceğini sanmıyorum, geleceği buna bağlı sonuçta, öyle değil mi?”

Ortiz cevap vermedi, yüzü gerilmişti. Bakışları, kanına karışan serum şişesine takılmıştı.

“Sorun bakalım,” diye fısıldadı.

“María Luz’u hangi koşullarda evlat edindiniz?”

Soru, Andrew’nun beklediği etkiyi yaratmıştı. Ortiz, Andrew’ya dönüp gözlerini ona dikti.

“Beni görevden alırken, Febres konuşmayacağımdan emin olmak istedi. Beni gizli bir yetimhaneye götürdü. Çocukların çoğu henüz birkaç haftalıktı sadece. Bana içlerinden bir tanesini seçmemi ve hayatımı normalleştirmek için en iyi yolun bu olduğunu söyledi. Ayrıca, annesiyle babasını denize atan uçağı kullandığım için, o masmus ruhun kurtuluşuna benim de katkıda bulunmuş olacağımı da ekledi.”

“Öyle miydi hakikaten?”

“Bunu bilemezdim, o da bilemezdi. O uçuşları yapan tek pilot ben değildim. Ama bu ihtimal vardı. O dönem gençtim, yeni evliydim, María Luz o bebeklerin en büyüğüydü. Kendi kendime, iki yaşında bir çocuğun bakımının daha kolay olacağını söyledim.”

“Ama o çalınmış bir çocuktuk,” diye isyan etti Marisa. “Peki karınız bu canavarlığa alet olmayı kabul etti mi?”

“Karım hiçbir zaman, hiçbir şeyi bilmedi. Ölene kadar benim ona anlattığım hikâyeye inandı. María Luz’un annesiyle babası Montoneroların öldürdüğü askerlerdi ve ona yardım etmek bizim görevimizdi. Febres bize, adımıza düzenlenmiş bir doğum belgesi hazırlatıp verdi. Karıma, María Luz’un masum kurbanı olduğu dramdan haberi olmadığı takdirde, hayatını dolu dolu yaşayabilmesinin daha kolay olacağını söyledim. Onu, sanki biz dünyaya getirmişiz gibi sevdik. Karım öldüğünde María Luz on iki yaşındaydı. İnsan annesi için nasıl ağlarsa, o da öyle ağladı. Onu tek başıma büyüttüm. Edebiyat derslerini, yabancı dil eğitimini, fakültesini tamamlayabilsin diye köle gibi çalıştım. Hayatta ne istediye verdim.”

“Bunları duymaya tahammül edemiyorum!” diyerek ayağa kalktı Marisa.

Andrew ona kızgın bir bakış attı. Marisa sandalyesine ata biner pozisyonda geri oturdu, arkasını Ortiz’e dönmüştü.

“María Luz, hâlâ Dumesnil’de mi oturuyor?” diye sordu Andrew.

“Hayır, gideli çok oluyor. Plaza de Mayo Anneleri onu bulduklarında yirmi yaşındaydı. María Luz hafta sonlarını Buenos Aires’te geçiriyordu. Siyaset yapmaya başlamıştı! Bir gösteri oldu mu hiç kaçırmazdı. Toplumsal gelişim dediği şey için çalışıyordu. Hep o üniversite sıralarında karşısına çıkan sendikalar soktu kafasına böyle şeyleri. Bizim ona verdiğimiz eğitimin aksine.”

“Oysa gerçek anne babasının ideallerine uygundu yaptıkları,” diye araya girdi Marisa. “Damarlarında dolaşan sizin kanınız değildi, armut dibine düşer.”

“Solculuğun genetik olduğunu mu düşünüyorsunuz? Olabilir, o şekilde geçen kusurlar var gerçekten,” diye dalga geçti Ortiz.

“Aşağıladığınız solculuk geçer mi bilmem, ama hümanizm çok büyük ihtimalle geçer.”

Ortiz, Andrew'ya döndü.

"Eğer bir daha araya girerse, tek kelime daha etmeyeceğim."

Bunun üzerine Marisa, Ortiz'e ortaparmağıyla malum hareketi yaparak bölmeden çıktı.

"Plaza de Mayo Anneleri María Luz'u, devamlı yaptıkları gösterilerden biri sırasında tespit ettiler. María Luz da katılıyordu o gösterilere. Ona yaklaşmak için aylarca beklediler. Kızım gerçeği öğrendiği zaman ismini değiştirmek istedi. Aynı gün, hiçbir şey demeden, göz göze bile gelmeden çıktı gitti."

"Nereye gittiğini biliyor musunuz."

"En ufak bir fikrim yok."

"Onu bulmaya çalışmadınız mı?"

"Her gösteride Buenos Aires'e gidiyordum. Onu görme umuduyla kortejlerin arasında dolanıyordum saatlerce. Bir keresinde gördüm de. Yanına yanaşıp bir dakika konuşabilmek için yalvardım. Reddetti. Bakışlarında sadece nefret vardı. Beni ihbar eder diye korktum, yapmadı. Diplomasını aldıktan sonra ülkeyi terk etti, bir daha da hakkında hiçbir şey duymadım. Makalenizi yazabilirsiniz Mösyö Stilman, sözünüzü tutacağınızı umuyorum. Bunu sizden kendim için değil, diğer kızım için istiyorum. O sadece kız kardeşinin evlatlık olduğunu biliyor, başka da bir şey bilmiyor."

Andrew defteriyle kalemini kaldırdı, ayağa kalktı ve Ortiz'le vedalaşmadan çıkıp gitti.

Marisa perdenin arkasında bekliyordu. Suratındaki ifadeye bakılacak olursa, keyfi pek yerinde değildi.

"Bana bu aşağılık herifin böyle kolayca bu işten sıyrılabacağını söyleme sakın!" diye bağırdı Marisa, arabaya dönerken.

"Söz verdim."

"Ondan daha az aşağılık değilsin sen de."

Andrew dudağının köşesinde bir tebessümle Marisa'ya baktı. Motoru çalıştırdı ve gaza bastı.

"Kızdığın zaman çok seksi oluyorsun," dedi Marisa'ya, elini dizine koyarak.

"Dokunma bana!" diyerek elini itti Marisa.

"Kimliğini makalemde teşhir etmemeye söz verdim ama, başka bir söz vermedim, bildiğim kadarıyla."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yazımın yanında bir fotoğraf kullanmamı engelleyen hiçbir şey yok! Eğer ondan sonra biri Ortega'nın maskesi ardındaki Ortiz'i teşhis ederse, ben bir şey yapamam. Şu, filmi bıraktığın fotoğrafçının yolunu tarif et bana, dua edelim de yanmamış olsun, yarın buraya tekrar gelmek zorunda kalmak hiç hoşuma gitmez."

Marisa, Andrew'nun elini tutup tekrar bacağına koydu.

Güzel bir gündü, Buenos Aires semalarını birkaç bulut gölgeliyordu. Andrew Arjantin'deki son anlarının tadını, şehri gezerek çıkartıyordu. Marisa ona Recoleta Mezarlığı'nı gösterdi. Andrew, tabutların yerin altında değil, herkesin görebileceği bir yükseklikte sergilendiği mozoleleri görünce şaşırmişti.

"Buralarda bu işler böyle oluyor," dedi Marisa. "İnsanlar ebedî istirahatgâhları için gerçek bir servet harcıyorlar. Dört duvar, bir çatı, ışığı geçirmek için bir demir parmaklı kapı... bütün aile, bir bakıyorsun ebediyette buluşmuş. Doğrusu ben de," diye ekledi, "öldükten sonra bir çukurun dibinde çürümektense güneşin doğuşunu görmeye devam etmek isterim. Ayrıca insanların ziyaret edebilmesini de daha ziyade eğlenceli buluyorum."

"Yanlışı değil tabii," dedi Andrew, Arjantin'e geldiğinden beri saklamayı neredeyse başardığı karanlık düşüncelere dalarak.

"Bizim daha zamanımız var, genciz."

"Evet, senin zamanın var," diye iç çekti Andrew. "Gi-

delim mi artık? Bana daha hayat dolu bir yer bul.”

“Seni kendi mahalleme götüreyim,” dedi Marisa, “orası hayat doludur. Rengârenktir, sokaklarda her köşe başında müzik çalar. Başka hiçbir yerde yaşamak istemem ben.”

“Demek nihayet ortak bir noktamız çıktı ortaya!”

Marisa onu Palermo’da küçük bir lokantada yemeğe götürdü. Patron belli ki Marisa’yı tanıyordu, birçok kişi oturmak için masa boşalmasını beklerken, ilk onlar oturdu.

Gece bir caz barda devam etti. Marisa pistte kıvrıp duruyordu. Andrew’yu da oraya çekmek için birçok girişimde bulundu ama Andrew taburesinde kalıp, dirseğini bara dayayarak onu seyretmeyi tercih etti.

Gece 01.00 gibi, hâlâ capcanlı olan sokaklarda yürüyüşe çıktılar.

“Makaleni ne zaman yayımlayacaksın?”

“Birkaç hafta içinde.”

“Yayımlanır yayımlanmaz, Alberto, Ortega’nın fotoğrafından Ortiz’i çıkartacak. Şikâyette bulunacak. Bunu yapmaya kararlı, sanırım bunu uzun zamandır bekliyordu.”

“Onu desteklemek için başka tanıklıklar da gerekecektir.”

“Merak etme, Louisa ve onun şebekesi gerekeni yapacaktır. Ortiz karıştığı suçların hesabını adalet önünde verecek.”

“Çok ilginç bir kadın yengen.”

“Biliyor musun, o ve Alberto konusunda haklıydın. Haftada bir, Plaza de Mayo’da bir bankta buluşuyorlar. Yan yana bir saat oturuyor, en fazla iki çift laf ediyor, sonra ikisi de kendi işine gücüne dönüyorlar.”

“Neden yapıyorlar bunu?”

“Çünkü görüşmeye ihtiyaçları var, anısını ölümsüzleştirmek istedikleri bir çocuğun annesiyle babası olduklarını hatırlamak istiyorlar. Bunun için ziyaretine gidebilecekleri bir mezar yok.”

“Bir gün yeniden bir araya geleceklerine inanıyor musun?”

“Hayır, yaşadıkları şey çok ağırdı.”

Marisa birkaç saniye bekledikten sonra ekledi:

“Louisa seni çok sevdi, fark ettin mi?”

“Ben fark etmedim.”

“Hayır canım, seni çekici buldu bir kere, çok zevkli bir kadındır.”

“Bunu bir iltifat kabul ediyorum,” dedi Andrew gülümseyerek.

“Eşyalarının arasına, senin için küçük bir hediye bıraktım.”

“Ne bıraktın?”

“New York’a döndüğünde göreceksin. Daha önce açmayacağına dair söz ver bana. Sürpriz çünkü.”

“Söz.”

“Evim çok yakında, hadi gel benimle.”

Andrew, Marisa’yla evine kadar yürüdü. Kapıda durdu.

“Yukarı çıkmak istemiyor musun?”

“İstemiyorum.”

“Artık hoşuna gitmiyor muyum?”

“Biraz fazla gidiyorsun, aksine. Arabadaki farklıydı, her şey kendiliğinden olmuştu. Tehlikeli bir durumdaydık, hayatın kısa olduğunu ve ânı yaşamak gerektiğini düşünmüştüm. Hayır. Aslında hiçbir şey düşünmemiştim, sadece seni istemiştım ve...”

“Şimdiyse hayatın uzun olduğunu düşünüyorsun ve nişanlını aldattığın için kendini suçlu hissediyorsun, öyle mi?”

“Hayat uzun olur mu bilmiyorum Marisa, ama evet, suçluluk duyuyorum.”

“Düşündüğümde de iyi bir insansın Andrew Stilman. Git nişanlını kavuş ve bırak arabada olanlar orada kalsın. Sana âşık değilim, sen de bana âşık değilsin, yaşadığımız sadece seksti. Akılda kalacak cinsten bir seksti, ama daha fazlası değildi.”

Andrew ona doğru eğilip yanağından öptü.

“Böyle şeyler yapınca gözüme yaşlı görünüyorsun,” dedi Marisa. “Hadi git, yoksa sana şu kaldırımın üzerinde tecavüz edeceğim. Son bir soru sorabilir miyim? Otelden

defterlerini aldığımnda, birinin kapağına, 'Keşke geriye dönmek mümkün olsa,' yazdığını gördüm. Bu ne anlama geliyor?"

"Uzun bir hikâye... Görüşmek üzere Marisa."

"Hoşça kal Andrew Stilman. Bir daha görüşeceğimizi sanmıyorum. Hayatının güzel geçmesini dilerim. Ben seni iyi hatırlayacağım."

Andrew arkasını dönmeden uzaklaştı. Kavşakta bir taksiye atladı.

Marisa merdivenleri koşarak çıktı. Andrew'yla geçirdiği son anlarda tuttuğu gözyaşlarını, evine girer girmez salıverdi.

Uçak öğleden sonra JFK'ya indi. Andrew kalkıştan hemen sonra uyumuştı ve ancak tekerlekler yere değdiğinde uyandı.

Gümrüğü geçti ve sürgülü kapının arkasında Valérie'yi görünce şaşırıldı. Valérie ona sıkıca sarılıp çok özlediğini söyledi.

"Az kalsın Simon'la küsüσεcektik, o da gelmek istiyordu."

"Senin dediğinin olmasına sevindim," dedi Andrew onu öperek.

"Beni çok haberdar ettiğın söylenemez olanlardan."

"Gece gündüz çalıştım, kolay değildi."

"Peki araştırmanı bitirdin mi?"

"Evet," dedi Andrew.

"Bu kadar zaman beklemekten sıkıldığıma değdi yani."

"Sahiden o kadar sıkıldın mı?"

"O kadar da değil. Yokluğunda hiç çalışmadığım kadar çalıştım. Akşamları eve döndüğümde kendimi yatağa bırakıyordum, yemek yiyecek gücüm bile olmuyordu. Ama seni korkunç özledim."

"Demek dönmemin zamanıymış. Ben de seni özledim," dedi Andrew, Valérie'yi taksi kuyruğuna doğru götürürken.

Kapı birkaç defa çaldı. Andrew yatağından fırladı, üstüne bir gömlek geçirip kapıya koştu.

“Nasıldı Buenos Aires?” diye sordu Simon.

“Bağırmadan konuş, Valérie uyuyor hâlâ.”

“Bütün hafta sonu onunlaydın. Bana bir telefon bile etmedin.”

“On gündür görüşmüyoruz, eğer izin verirsen biz...”

“Tamam, tamam, anlatma boşuna. Bir pantolon giy, seni kahvaltı etmeye götüreceğim.”

“Günaydın, bu arada!”

Andrew aceleyle giyindi ve Valérie’ye yazdığı notu buzdolabının kapağının üstüne yapıştırdı. Simon’ı apartmanın önünde yakaladı.

“Yine de dün akşam bana telefon edebilirdin. Seyahat nasıl geçti?”

“Yorucu!”

Sokağın köşesindeki kafeye girdiler ve Simon’ın sevdiği köşedeki masaya oturdular.

“Her şey umduğun gibi geçti mi bari?”

“Makalemle ilgili, evet. Diğer mesele için, Arjantin’dekileri listeden çıkarabiliriz.”

“Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Ortiz ona oynadığım oyundan zerre kadar şüphelenemez. Bütün bunları sana daha sonra anlatacağım. Ama katilimi başka bir yerde aramamız gerekiyor, Simon.”

“Bu durumda elimizde sadece Madam Capetta, iş arkadaşının Olson ve...”

“Valérie mi?”

“Bunu kendin söyledin. Ama listeye ekleyebileceğimiz biri daha var. Sen Güney Amerika’da keyif çatarken, ben senin müfettiş arkadaşınla bir sürü telefon görüşmesi yaptım.”

“Ne hakkında?”

“Şaşıracaksın ama ne kadar çılgınca görünse de, Olson şu seri katil konusunda haksız olmayabilir.”

“Ciddi misin?”

“Olmamayı tercih ederdim... Ama New York Polisi

buna inanmaya başlamış. Silah ve yöntem benzerliği... ve Lenox'ta görmeye gittiğimiz kuyumcuya saldıranın amacı hırsızlık değilmiş.”

“Adam öyle demiyordu ama.”

“Sigorta şirketini dolandırmaya çalışmış. Hastanede uyandığında, bir müşterisine ziyarete gidiyor olma fikri gelmiş aklına. Aslında sadece, eve dönerken parktan geçiyormuş. Sigorta şirketinin müfettişlerinden biri onu kısa sürede enseledi. Öyle bir müşteri hiç var olmamış ve bu aptal herifin ifadesinde bahsettiği iki çalınan kolye de, daha önceki bir soygun zaptında geçiyormuş zaten. Yani uğradığı saldırının hiçbir maddi nedeni yokmuş.”

“Olson'ın bu boyda bir balık yakaladığına inanamıyorum.”

“Benim içimi rahatlat önce, şunda hemfikiriz değil mi: Aranızda bir rekabet yok?”

Andrew başka bir yere bakıyordu.

“Evet evet, kesinlikle.”

“Biz kendi işimize dönecek olursak: Polisler araştırıyor, ama temmuz ayının başında, bu seri katilin kurbanları arasına bir dördüncüsü eklenecek, demek hiç kolay değil.”

“Eğer beni öldüren delinin biriye, öldüm demektir.”

“Olayları dramatize etme hastalığından bir türlü kurtulamıyorsun.”

“‘Olaylar’ derken ölümümü kastettiğini biliyorsun herhalde. Kusura bakma hakikaten biraz dramatize ediyorum?”

“Demek istediğim o değildi. Ayrıca, senin olayının bu vakayla bağlantılı olduğu bilgisine kesin olarak sahip değiliz. Hâlâ dört hafta var önümüzde.

“Belki...”

“Nasıl belki?”

“Arjantin’de hiçbir şey ilk seferde olduğu gibi olmadı.”

“Yaşanmamış şeyler mi yaşadın?”

“Olayların akışı değişmişti ve... evet, bazı şeyler yeniydi.”

“Unutmuş olabilir misin?”

“Bazılarını unutmuş olamam.”

“Benden bir şey saklıyorsun.”

“*Barmaid*’le yattım, bu geçen sefer olmamıştı.”

“Seninle gelmem gerektiğini biliyordum!” diye bağırdı Simon, eliyle masaya vurarak.

“Benim bir aptallık yapmamı mı önleyecektin?”

“Hayır, senin işine karışmam. Ama orada olsaydım, onunla yatan ben olurdu. Kendini suçlu hissettiğini söylemeyeceksin umarım.”

“Tabii ki suçluluk duyuyorum.”

“İnanılmaz birisin Andrew, bir ay içinde birinin seni öldüreceğine inanmışsın, buna rağmen kendini suçlu hissediyorsun. Yaşanmış yaşanmıştır. Sakın ha Valérie’ye bir şey söyleme, önündeki günlere yoğunlaş, rica ediyorum. Şimdi konuyu biraz değiştirelim,” dedi Simon, camdan dışarı bakarak.

Valérie içeri girdi.

“İkinizi burada bulacağımı biliyordum,” dedi Andrew’ nun yanına oturarak. “Ne bu suratlar, kavga mı ettiniz?”

Simon kalktı ve Valérie’ye sarıldı.

“Biz asla kavga etmeyiz. Sizi baş başa bırakayım, bekleyen bir müşterim var. Bir ara yapabilirsen garaja uğra, konuşmayı tamamlayalım.”

Valérie Simon’ın çıkmasını bekleyip onun yerine oturdu.

“Bazen onun beni kıskandığından şüpheleniyorum,” dedi Valérie eğlenerek.

“Olabilir, Simon’ın sahiplenici bir tarafı vardır.”

“Neden bahsediyordunuz? Gerilmiş gibiydiniz, tersini iddia etme.”

“Benim için organize edeceği bekârlığa veda gecesini konuşuyorduk.”

“Umarm tehlikeli şeyler düşünmemiştir.”

“Ben de öyle umarım. Bunu ona söyledim ama niyetimi yanlış anladı,” dedi Andrew.

Andrew, döndüğünden beri Valérie’ye ilk kez yalan söylediğini fark etti.

Andrew gazeteye gelir gelmez yazışları müdürünün odasına gitti. Olivia Stern telefonu kapatıp oturmasını işaret etti. Andrew yolculuğunu anlattı. Olayları nasıl bir araya getirdiğini ve Ortiz'le yapmak zorunda kaldığı pazarlığı anlattı.

“Sahte kimliğini yazmadan mı yayımlamak istiyorsunuz? Çok Şey istiyorsunuz Andrew. Yazının değerı çok düőecektir. Amaçtan sapıyorsunuz.”

“Canavarca işlere suç ortaklığı yapmaya başlayan sıradan bir insanın geçtiği yolu anlatmayı amaçladığımızı sanıyordum. Siz hangi amaçtan bahsediyorsunuz?”

“Eski bir savaş suçlusunu ortaya çıkarmaktan. Bu olmadıktan sonra haberi birinci sayfadan vermek yersiz olur.”

“Haberi gerçekten birinci sayfadan vermeyi düşünüyor muydunuz?”

“yle umuyordum, oysa Şimdi Őhretle verdiğiniz söz arasında arasında bir seçim yapmanız gerekecek. Bu kararı sizden başkası veremez.”

“Onu teşhir etmenin başka yolları da var,” dedi Andrew, cebinden çıkardığı zarfı masada kaydırarak.

Olivia zarfı açtı, Komutan Ortiz'in Marisa tarafından çekilmiş fotoğraflarını görünce yüzündeki ifade değişti.

“Tahmin ettiğimden daha yaşlı görünüyormuş,” dedi.

“Hastane yatağında daha da kötü görünüyordu,” diye cevapladı Andrew.

“Tuhaf bir insansınız, Andrew.”

“Biliyorum, bunu bu sabah da işittim. Neyse, istediğinizi almış oldunuz mu?”

“Yazın bakalım Şu makalenizi. Mutlak nceliğiniz bu iş. Size iki hafta veriyorum. Eğer yazınız buna değerse, yazışlarına söylerim, birinci sayfadan bir spot ve içeriden iki sayfa alırız.”

Andrew fotoğrafları geri almak istedi ama Olivia onları çekmecesine yerleştirdi, resimleri tarandıktan sonra ona geri vereceğini söyledi.

Olivia Stern'in bürosundan çıktıktan sonra Andrew Freddy'nin yanına gitti.

“Döndün mü Stilman?”

“Gördüğün gibi, Olson.”

“Keyifsiz görünüyorsun, o kadar berbat mıydı Brezilya?”

“Arjantin, Freddy.”

“Evet, neyse. İkisi de Güney Amerika, bunun için kırmayalım birbirimizi.”

“Ya sen, işler nasıl gidiyor?”

“Daha iyi olamaz,” dedi Freddy. “Daha fazlasını bekleme, bir şey söylemeyeceğim.”

“Bir polis arkadaşım var, emekli, ama eli kolu hâlâ uzun. Ona bir sorman yeter.”

Freddy şüphesiz Andrew’yu süzdü.

“Neyin peşindesin Stilman?”

“Hiç Freddy, hiçbir şeyin peşinde değilim. Aramızdaki bu küçük savaş beni yoruyor. Eğer hakikaten bir seri katilin izindeysen ve ben de sana yardım edebilirim, bunu memnuniyetle yaparım. Hepsi bu.”

“Niye bana yardım edesin ki?”

“Bir cinayet daha işlemesini engellemek için. Bu seni tatmin edecek bir sebep mi?”

“Beni güldürüyorsun Stilman, bir bomba patlatmak üzere olduğumu sezdin. Habere ortak olmak istiyor olmayasın?”

“Hayır, bu aklımdan bile geçmedi. Ama şimdi sen söyleyince bir fikir geldi aklıma. Böyle birbirimize sırt çevireceğimize, bir gün birlikte bir sayfa hazırlasak? Bundan çok mutlu olacak birini tanıyorum.”

“Ya! Kimmiş o?”

“En sadık okurum Spookie Kid. Ona vereceğimiz mutluluğu düşünemiyorum. Hatta yazıyı ona ithaf bile edebiliriz.”

Andrew, yanakları kırmızıya dönen Freddy’yi düşünceleriyle baş başa bırakıp kendi çalışma bölgesine yerleşti.

Cep telefonuna Valérie’den gelen bir mesaj, terzisine uğrayıp düğünde giyeceği takımı düzeltmesini hatırlatıyordu. Andrew bilgisayarını açıp çalışmaya koyuldu.

Andrew haftayı makalesini yazmaya adadı. Buenos Aires'ten dönüşünden beri, geceleri yine kâbuslarla dolu geçmeye başlamıştı. Her seferinde aynı senaryoyu bir daha yaşıyordu: Kendini River Park'ta koşarken görüyordu, Olson peşindeydi. Freddy yaklaşıyor ve sonunda, her seferinde, suç ortağı Valérie'nin mutlu bakışları eşliğinde bıçağı ona saplıyordu. Bazen ölmeden hemen önce, koşanların arasına karışmış Müfettiş Pilguez'i ya da Marisa'yı ya da Alberto'yu, yahut Louisa'yı, hatta Simon'ı görüyordu. Ve her seferinde nefes nefese uyanıyordu Andrew. Sırtının aşağısında, artık asla tam olarak geçmeyen o dayanılmaz acıyla hem donuyor, hem terliyordu.

Çarşamba günü, Andrew, bürosunu her zamankinden biraz daha erken terk etti. Akşam yemeğinde nikâh şahitleriyle bir araya gelecekleri için, Valérie'ye geç kalmamaya söz vermişti.

Perşembe günü dairesinin soğutma sistemi ruhunu teslim etti ve her gece Andrew'nun çığlıklarıyla uyanan Valérie, hiç beklemeden, ikisinin birlikte, onun East Village'daki evine yerleşmelerine karar verdi.

Andrew kendini gittikçe daha bitkin hissediyordu, sırt ağrısı o kadar şiddetliydi ki bazen masasının altına uzanmak zorunda kalıyordu. Bu da, tuvalete gidiş gelişleri sırasında Olson'ı çok eğlendiriyordu.

Cuma günü vedalaşırken Andrew, Valérie'ye, Simon'ın kendisini bir striptiz kulübüne götürmesine izin veremeyeceğine söz verdi. Ama Simon onu en beklemediği yere götürdü.

Novecento ağzına kadar doluydu, Simon ikisi için bara kadar bir yol açtı.

Andrew kendine bir Fernet-Cola söyledi.

“O da ne?” diye sordu Simon.

“Sevmeyeceğin bir şey, deneme bile.”

Simon bardağı yakaladı, bir yudum içti, yüzünü buruşturdu ve kendine kırmızı şarap söyledi.

“Beni buraya getirme fikri nereden geldi aklına?” diye sordu Andrew.

“Seni çok da zorlamam gerekmedi ama değil mi? Eğer anlattıklarınızı doğru hatırlıyorsam, büyük yıldırım aşkı bu akşam çarpacak seni, yanlış mıyım?”

“Hiç komik değilsin Simon.”

“İyi işte, ben de eğlenmiyorum zaten. Evliliğini havaya uçuran o öldürücü karşılaşma saat kaçta olmuştu?”

“Valérie’yi sevmiyorsun Simon, hele bizim evlenmemiz fikrini hiç sevmiyorsun. Beni buraya, aynı hatayı bir daha yapayım diye getirdin. Evliliğimi, senin deyimimle havaya uçurmak için aklına gelen tek şey bu mu?”

“Bu kadar kırıcı olabilmek için gerçekten kafayı yemiş olman gerek. Tam tersi aslında, senin bir fantasmadan kurtulmana yardımcı olmak istemiştım. Şunu da bil ayrıca: Valérie’yi çok seviyorum ve ikinizin birlikte mutlu olmanız fikrini daha da çok seviyorum!”

Simon upuzun sütun bacaklı bir dilber gördü ve bir kelime daha etmeden kalktı yerinden.

Barda yalnız kalan Andrew, arkadaşının uzaklaşmasını seyretti.

Yanıdaki tabureye bir kadın yerleşti ve Andrew kendine bir Fernet-Cola söylerken kadın ona gülümsedi.

“Bir Amerikalının bu içkiyi içmesine çok nadiren rastlanır,” dedi kadın, gözlerini ondan ayırmadan.

Andrew da ona baktı. Kadın nefesleri kesecek kadar seksiydi, bakışlarında insanın içine işleyen bir küstahlık vardı. Uzun, siyah saçları zarif ensesine düşüyordu. Andrew’nun gözlerini ayıramadığı yüzüyle, bir güzellik abidesiydi.

“Başka da nadir bir özelliğim yoktur,” dedi Andrew, ayağa kalkarken.

Novecento'dan çıkarken Andrew gecenin havasını ciğerlerine çekti. Telefonunu çıkardı ve Simon'ı aradı.

"Dışarıdayım, sen istediğini yap ama ben eve dönüyorum."

"Bekle, ben de geliyorum," dedi Simon.

"Niye suratın asık, ne oldu?" diye sordu Simon, Andrew'yu kaldırımında yakaladığında.

"Sadece eve dönmek istiyorum."

"İki saniyede yine âşık olduğunu söyleme bana."

"Söylemeyeceğim, anlamazsın zaten."

"Şu son on yılda, senin hakkında neyi anlamadım?"

Andrew ellerini ceplerine sokup West Broadway'den yukarı doğru yürümeye başladı. Simon ona yetişti.

"İlk sefer ne olduysa aynı şeyi hissettim. Böyle şeyler kafadan yudurulmaz," dedi Andrew.

"Niye içeride kalmadın o zaman?"

"Çünkü daha önce bu hatayı yaptım."

"Yarın sabah yüzünü bile hatırlamayacağına eminim."

"İlk sefer de aynı şeyi düşünmüştün ama olanlar seni haksız çıkarmıştı. Başka yalan söylemek istemiyorum, dersimi aldım. Gerçekleşmemiş bir tanışmanın nostaljisini kendime saklayacağım belki ama böyle olması benim seçimim. İnsanın hayatının aşkı, yaşamış olduğudur, hayalini kurduğu değil. Göreceksin Simon, bir gün bunun senin de başına geleceğini umuyorum."

Evine geldiğinde Andrew, Valérie'yi dolgulu sutyen ve küçük bir külotla, salonun ortasında jimnastik yaparken buldu.

"Uyumadın mı?" diye sordu ceketini çıkartırken.

"Tabii, tabii, uyumam mı? Ayaklarım havada, ellerim kıcımda... Daha çok erken. Simon bir striptizciye tutulup

seni terk mi etti? Eğer ciddiyseler evliler masasına birer tabak da onlar için koyabilirim.”

“Hayır, Simon kimseyle tanışmadı,” dedi Andrew, Valérie’nin yanına uzanarak.

Bacaklarını kaldırdı ve Valérie’yle birlikte jimnastik hareketlerini yapmaya başladı.

“Kötü bir akşam mı oldu?”

“Çocukluğumu gömme kısmı güzeldi,” dedi Andrew, “beklediğimden de güzeldi.”

Ertesi gün Andrew kostümünün provaları için Mösyö Zanetti’ye uğradı. Terzi onu bir basamağın üstüne çıkardı. Dikkatle baktı ve ceketin sağ omzunu yukarı kaldırdı.

“Sizin hatanız değil Mösyö Zanetti, benim bir kolum diğerinden daha uzun.”

“Görebiliyorum bunu,” dedi Terzi, kumaşa birtakım iğneler saplarken.

“Sizin kostümü doğru düzgün yapamamışsınız denmesinden hiç hoşlanmayacağınızı biliyorum ama, benim de bitirmem gereken önemli bir makalem var.”

“Aceleniz var yani, onu mu demek istiyorsunuz?”

“Biraz.”

“Peki oraya tekrar gittiniz mi?” diye sordu Mösyö Zanetti, bir yandan işiyle uğraşırken.

“Nereye?” dedi Andrew.

“Şu gece kulübünü diyorum, neresi olacak! Sıkıntılarınız orada başlamamış mıydı?”

“Bunu nereden biliyorsunuz?” diye sordu Andrew hayretler içerisinde.

Zanetti gülümsedi.

“İkinci bir fırsat bir tek size mi veriliyor sanıyorsunuz? Bu egoist yaklaşımınız oldukça naif, Mösyö Stilman.”

“Yani siz, siz de...”

“Bardaki meçhul kadını bir daha gördünüz mü?” diyerek onun sözünü kesti Zanetti. “Gördünüz tabii, keyfiniz

ilk seferkinden bile fazla kaçmış görünüyor. Ama pantolonunuzun paçasını bastırduğımıza göre, demek ki evlilik kararını almışsınız. İlginç, tam tersi olacağına bahse girerdim oysa.”

“Siz geçmişe nasıl döndünüz?” diye sordu Andrew titreyen bir sesle.

“Kafanızı meşgul etmesi gereken tek soru, Mösyö Stilman, sizin başınıza ne geldiğidir. Eğer o işle meşgul olmazsanız yakında ölüp gideceksiniz. Ne sanıyorsunuz? Üçüncü bir fırsatınız olacağını mı? Bu biraz şansınızı zorlamak olmaz mı sizce de? Titremeyi de kesin rica ederim, iğneyi bir tarafınıza batıracağım.”

Zanetti, geriye doğru bir adım attı ve Andrew'nun kostümünü dikkatle inceledi.

“Henüz tam olmadı ama böyle daha iyi. Omuzdan bir santimetre kısalttık mı mükemmel olacak. Mükemmelliği severim, üstelik benim yaşında geriye dönmek mümkün olmuyor. Size yaşımı söylesem şaşırırsınız,” diye ekledi Zanetti, kocaman bir kahkaha patlatarak.

Andrew basamaktan inmek istedi ama Zanetti, şaşırıcı bir kuvvetle onu kolundan tuttu.

“Bu kıyafetle nereye gittiğinizi sanıyorsunuz? Mantıklı olun. Demek seçiminizi çocukluk aşkınızdan yana yaptınız. Akıllı bir tercih. Benim tecrübeme güvenin, dört defa evlendim, bu beni mahvetti. Ama sizin herhalde böyle bir vaktiniz olmayacak, hâlâ katilinizi bulamadınız zira. Çok ısrarcı olmak istemiyorum ama bu konuya eğilmeniz aciliyet taşıyor.”

Zanetti arkasına dolandı ve Andrew'nun ceketini aşağı doğru çekti.

“Hakikaten yamuk yaratılmışsınız, biraz dik durun lütfen, böyle çok zor oluyor. Nerede kalmıştım? Ha evet, katilinizden bahsediyordum. Kim olabileceği hakkında en ufak bir fikriniz var mı?” diye sordu Zanetti, Andrew'nun ensesine yaklaşarak. “Müstakbel karınız mı? İş arkadaşınız mı? Şu gizemli seri katil mi? Evlatlık kızından kopardığınız anne mi? Yazışleri müdürünüz...”

Andrew birden sırtında şiddetli bir yanma hissetti, acıdan nefesi kesildi.

“Yoksa ben mi...” dedi Zanetti.

Andrew karşısındaki aynada kendine baktı, suratı ür-kütücü derecede soluktu, Zanetti’yi gördü arkasında, elinde kanlanmış, uzun bir iğne vardı. Bacaklarının bü-küldüğünü hissetti ve dizleri üstüne basamağa düştü. Ye-leğine bir kan lekesi yayılıyordu. Yüzüstü yere yığıldı. Mösyö Zanetti’nin korkunç kahkahaları çınlıyordu ku-laklarında.

Işık söndü.

Valérie tüm gücüyle onu sarsıyordu. Andrew ter için-de uyandı.

“Eğer bu evlilik seni bu derece bunaltıyorsa, hâlâ vaz-geçecek zamanımız var, Andrew. Yarın çok geç olacak.”

“Yarın mı? diye sordu, yatağında doğrularak. Bugün hangi gün?”

“Saat sabahın ikisi,” dedi Valérie, çalar saate dönerek. 30’u Cumartesi bugün. Yani aslında düğün bugün.”

Andrew yataktan sıçradı ve salona koştu. Valérie de örtüleri atıp peşinden gitti.

“Ne oldu? Dehşete düşmüş gibisin?”

Andrew etrafı taradı ve kanepenin ayağında bulduğu çantasını kaptı. Aceleyle açtı ve içinden bir dosya çıkardı.

“Makalem! Eğer ayın 30’una geldiysek makalemi ye-tiştiremeyeceğim demektir.”

Valérie ona yaklaşıp sarıldı.

“Akşam e-postayla yazışları müdürüne gönderdin ya. Hadi sakın ol. Bence harikaydı, eminim o da çok beğenecek. Hadi gel yat, yalvarırım Andrew, yoksa düğün fotoğ-raflarında yüzün korkunç çıkacak. Uyumama izin vermezsen benimki de öyle olacak.”

“30’una gelmiş olamayız,” diye fısıldadı Andrew, “bu mümkün değil.”

“Düğünü iptal etmek mi istiyorsun Andrew?” diye sordu Valérie, onun gözlerinin içine bakarak.

“Hayır, tabii ki hayır, bunun onunla hiçbir alakası yok.”

“Neyin hiç alakası yok? Benden ne saklıyorsun Andrew ve kimden korkuyorsun bu kadar? Bana her şeyi anlatabilirsin.”

“Keşke bunu yapabilseydim.”

Tören başlamadan hemen önce, Valérie'nin annesi Andrew'ya yaklaştı, omzuna dokundu ve kulağına bir şey söyleyecek gibi eğildi. Andrew nazikçe onu itti.

"Kızınızla asla evlenemeyeceğimi düşünüyordunuz, değil mi? Sizi anlıyorum, benim de kayınvalide diye sizi alacağım hiç aklıma gelmezdi, halbuki burada, kilisedeyiz işte..." dedi Andrew, alaycı bir edayla.

"Neden böyle söyledin? Aklımdan bile geçmedi böyle bir şey," diye itiraz etti Madam Ramsay.

"Üstelik bir de yalancı!" diye sırttı Andrew, kiliseye girerken.

Valérie her zamankinden daha güzeldi. Beyaz elbisesi hem sade hem de şıktı. Saçları, küçük beyaz bir şapkanın altında toplanmıştı. Rahibin konuşması mükemmeldi, Andrew ilk evliliğinden –tabiri caizse– bile daha fazla duygulanmıştı.

Törenden sonra küçük grup kiliseden çıkıp St. Lukes in the Fields Kilisesi'ni çevreleyen parkın hıyabanında yürümeye başladı. Andrew yazışleri müdürünü görünce şaşırıldı.

"Makalen hakkındaki yorumlarını bekleyerek düğün gecemizi berbat etmeyelim istedim," diye fısıldadı kocasının kulağına Valérie. "Dün sen evde çılgınlar gibi çalışırken, gazeteden onu arayıp davet ettim. Sonuçta senin patronun..."

Andrew güldü ve karısına sarıldı.

Olivia Stern onlara yaklaştı.

“Güzel bir törendi. İkiniz de çok hoşsunuz. Elbiseniz size çok yakışmış. Andrew’ya gelince, onu şimdiye kadar hiç takım elbiseli görmemiştim. Daha sık giymelisiniz. Kocanızı birkaç dakikalığına ödünç alabilir miyim?” diye sordu Olivia, Valérie’ye dönerek.

Valérie ona selam verip önden yürüyen annesiyle babasına katıldı.

“Yazınız çok etkileyiciydi, Andrew. Düğün gününüzde bu konuyla başınızı ağrıtmayacağım, hemen kaçıyorum, diye bana güvenmenizi istemem ama iyi bir sebepim var. Notlarımı size gece göndereceğim. Düğün gecенizin hemen ertesinde sizi çalışmak zorunda bıraktığım için özür dilerim, ama birkaç sayfa daha yazmanıza ihtiyacım var. Yazınızı salı günü yayımlayacağım. Birinci sayfayı ve içeriden de üç sayfayı aldım. Bu büyük bir zafer, dostum!” dedi Olivia, Andrew’nun sırtına vurarak.

“Yani artık yayını bir hafta bekletmeyi istemiyor musunuz?” diye sordu Andrew, şaşkınlık içinde.

“Rakiplerimizi kıskançlıktan çatlatacak bir makaleyi niye bekletelim? Müthiş bir iş çıkardınız. Pazartesi görüşmek üzere. İyi eğlenmeye bakın bu gece.”

Olivia giderken Valérie’yi yanağından öptü.

“Çok tatmin olmuş görünüyordu. Bugün seni ilk defa gülerken görüyorum. Nihayet biraz gevşeyebilirsin sanırım.”

Valérie mutluydu, Andrew kendini iyi hissediyordu, olağanüstü iyi hissediyordu, ta ki Hudson Sokağı’na gelip kırmızı ışıktaki bekleyen siyah cipi görene kadar. Boğazı düğümlendi.

“Suratın asıldı birdenbire,” dedi Simon ona yaklaşarak, “hayalet mi gördün?”

Işık yeşile döndü ve cip uzaklaştı, camları kapalıydı.

“İki hafta ileriye sıçradım, Simon.”

“Ne yaptın, ne yaptın?”

“Uçup gittiler... Zanetti'nin atölyesindeydim, onun da başına aynı şey gelmiş. Hikâyemin tamamını biliyordu. Sonra ne oldu bilmiyorum, bir kâbustu, uyandığımda kendimi on beş gün ileride buldum. Yine zaman içinde yer değiştirdim ama bu sefer geleceğe doğru gittim. Artık hiçbir şey anlamaz oldum ben bu işten.”

“Seni memnun eder mi bilmem ama ben de öyle. Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum. Neden bahsediyorsun Andrew?” diye sordu Simon, gerçekten endişelenmiş gözlerle arkadaşına bakarak.

“Beni bekleyen şeyden, ikimizden, Pilguez'den, Madam Capetta'dan. Sadece sekiz günüm kaldı, paniklemiş vaziyetteyim.”

“Pilguez ve Madam Capetta da kim?” diye sordu Simon, iyiden iyiye şaşırılmıştı.

Andrew uzun uzun baktı Simon'a ve iç çekti.

“Tanrım! Zaman içinde bu sıçrayışı yaparak sizi kaybettim, seni ve Pilguez'i! Neden bahsettiğime dair en ufak bir fikrin yok, değil mi?”

Simon başını salladı ve kolunu Andrew'nun omzuna attı.

“Evliliğin yan etkileri olduğunu bilirdim, ama sen iyice abarttın bu işi.”

Valérie yanlarına geldi, Andrew'yu belinden kendine doğru çekti ve Simon'a döndü.

“Düğün günümüzde onu kendime ayırmama kızmazsın değil mi Simon'cıgım?”

“Bütün hafta sende kalsın, istersen bütün yaz tut, ama düzgün bir şekilde geri ver, çünkü şu anda tamamen devreleri yanmış vaziyette.”

Valérie, Andrew'yu bir kenara çekti.

“Seninle evde yalnız kalabilmek için günün sonunu iple çekiyorum,” diye iç çekti Andrew.

“Lafı ağzımdan aldın,” dedi Valérie.

Pazar gününü Valérie'nin dairesinde geçirdiler. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Şehri sulara boğan yaz kasırgalarından biri yaşanıyordu.

Öğle yemeğinden sonra Andrew makalesini yeniden yazmaya oturdu. Valérie de fırsattan istifade, kâğıtlarını düzenliyordu. Akşama doğru çıkıp şemsiyelerinin altında birbirlerine yaslanarak mahallenin bakkalına gittiler.

"Aslında East Village da fena bir yer değil," dedi Andrew etrafına bakınırken.

"Mahalleni değiştirir miydin?"

"Öyle demedim. Ama üç odalı güzel bir yer gelirse kulağına, gidip bakma fikrine karşı çıkmam."

Dönüşte Andrew yeniden işine koyuldu, Valérie de okumaya devam etti.

"Balayı tatili olarak çok da korkunç değil," dedi Andrew, kafasını kaldırarak. "Sen aslında benden daha iyisini hak ediyorsun."

"Nereden baktığına bağlı... Ama sen benim hayatımın erkeğisin."

Andrew gün batarken yazısının son noktasını koydu. Saat 21.00'i geçmişti. Yazıyı, Valérie de bir kez okudu ve bilgisayarda "gönder"e basan da o oldu.

Andrew müsvedde kâğıtlarını toparlarken Valérie onları elinden aldı.

"Git şu koltukta dinlen biraz, dosyayı ben toplarım."

Andrew bunu memnuniyetle kabul etti, sırtı ağrımaya başlamıştı ve gidip biraz uzanma fikri gayet çekici göründü.

"Marisa kim?" diye sordu Valérie bir süre sonra.

"Buenos Aires'teki haber kaynağım. Ne oldu?"

"Küçük bir zarf buldum. Senin için yazılmış bir şey var içinde."

Andrew nefesini tuttu.

Senin için Andrew,

Bu hediye Louisa'dan ödünç alındı. Isabel ve Raphaël'in anısına. Onlar adına teşekkürler.

Marisa

Andrew koltuktan fırlayıp zarfı Valérie'nin elinden kaptı. Açtı ve siyah beyaz bir fotoğrafla karşılaştı. Gülmeyen iki surat vardı. Zamanın içinde donmuşlardı.

"Bunlar onlar mı?" diye sordu Valérie.

"Evet, onlar; Isabel ve Raphaël," dedi heyecan içinde Andrew.

"Ne tuhaf," dedi Valérie, "hikâyelerini bildiğim için mi, ya da makalenizi okuduğum için mi bilmiyorum... ama bu kadının yüzü bana tanıdık geliyor."

Andrew, daha iyi görebilmek için fotoğrafı yüzüne yaklaştırdı.

"Benim makalemle bir ilgisi yok," dedi hayretler içinde. "Ben de bu suratı tanıyorum. Üstelik sandığından da daha yakından."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Valérie.

"Her şeyi düşünmüştüm, bir bu aklıma gelmemiştii, onu demek istiyorum. Aptalın önde gideniyim ben."

8. Cadde 860 numaranın kapısından içeri girmeden önce, Andrew *New York Times*'in cephesini süsleyen siyah ambleme baktı. Hızlı adımlarla koridoru geçti, asansöre bindi ve doğrudan yazışmaları müdürünün odasına gitti.

Andrew davet edilmeyi beklemeden Olivia Stern'in karşısındaki koltuğa oturdu.

Olivia merakla ona baktı.

"Makalemizin sonunu okudunuz mu?"

"Tam olarak sizden beklediğim gibiydi. Metni sayfaya alınmaya gönderdim, gün içinde çok büyük bir olay olmadığı takdirde, yarınki nüshada birinci sayfadan veriyoruz."

Andrew koltuğunu Olivia'nın masasına yaklaştırdı.

"Ortiz'in yaşadığı yerin çok yakınında isminizi taşıyan bir kasaba olduğunu biliyor muydunuz? Bir köyün isminin Olivia olması sizce de ilginç değil mi?"

"Öyle diyorsanız."

"Hayır, bu size yeteri kadar ilginç gelmedi. Ama belki

köyün adı 'María Luz' olsaydı daha ilginç bulurdunuz... Sizin adınızla anılan bir köy..”

Andrew küçük zarfı cebinden çıkardı ve içindeki fotoğrafı alıp yazışları müdürünün önüne koydu. Kadın fotoğrafa uzun uzun baktı ve bir şey demeden geri koydu.

“Bu çifti tanıyor musunuz?” diye sordu Andrew.

“Kim olduklarını biliyorum, ama onlarla hiç tanışmadım,” diye içini çekti Olivia.

“Resimdeki kadın size o kadar benziyor ki, bir an yetmişli yılların ortasında sizi gördüğümü sandım. Yani Louisa'nın gelip sizin gerçek kimliğinizi ortaya çıkardığı günler. María Luz'la müşerref oluyorum, değil mi?”

María Luz ayağa kalktı ve ofisinin penceresine yürüdü.

“Üniversite öğrencilerinin ders sonralarında buluşmak için sık sık geldikleri bir kafede oldu her şey. Louisa oraya birkaç defa gelmişti ama bana hiç yanaşmamıştı. Kafenin bir köşesine çekilip beni izlerdi. Bir gün yanıma gelip masama oturmak için izin istedi, bana söyleyeceği önemli şeyler vardı. Duyması kolay olmayan, ama bilmem gereken şeyler... Bana annemle babamın, Isabel'le Raphaël'in hikâyesini anlattığında hayatım altüst oldu. Ona inanmak istemedim. Yirmi yaşındayken hayatımın koca bir yalan olduğunu keşfetmek, gerçek anne babamdan tamamen habersiz olduğumu, onların ölümünden, benim kaderimden, baba diye sevdiğim kişinin kısmen sorumlu olduğunu keşfetmek hazmedilebilir bir şey değildi. Hakikati kabullenmek korkunç bir deneyimdi. Şikâyet etmiyorum gerçi. Benim elde ettiğim şansa herkes sahip olamadı, en azından şimdiye kadar. Kendimi baştan yarattım. Daha o gün, içinde büyüdüğüm evi, beni yetiştiren adama tek kelime etmeden terk ettim. O zamanki sevgilimin evine yerleştim ve Yale Üniversitesi'nde bir bursa başvurdum. O bursu aldım. Çok hırslı bir öğrenci oldum. Hayat bana bu dehşetten büyüyerek çıkma, annemle babama şükretme, onları öldürmek isteyenlerden intikamlarını alma fırsatı sunuyordu. Sonraki yıllarda, profesörlerimin deste-

giyle Amerikan vatandaşlığına hak kazandım. Eğitimim tamamlanınca *New York Times*'a girdim. Stajyer olarak başladım, yavaş yavaş yükseldim.”

Andrew, Isabel’le Raphaël’in fotoğraflarını alıp onlara bir daha baktı.

“Çin’deki araştırmam mı size bu ilhamı verdi? Çalınmış çocukların peşine bir kez düşünce, Arjantin’de de benzer bir başarıya ulaşacağıma inanmış olmalısınız. Öyle mi?”

“Bu fikir aklımdan geçti sahiden.”

“Dosyayı size yollayan Louisa mıydı, yoksa Alberto muydu?”

“İkisi de. Onlarla aramdaki bağı hiç koparmadım. Louisa benim vaftiz annem gibidir. Düşününce, çok da yanlış değil aslında.”

“Avı deliğinden çıkarmaya gönderilen bir köpek gibi, beni Ortiz’in peşine saldınız.”

“Ondan nefret ettim, ama onu ele veremedim. Beni yetiştirdi, beni sevdi, tahmin edebileceğinizden çok daha karmaşık bir şey. Size ihtiyacım vardı.”

“Eğer bu makaleyi yayımlarsak muhtemelen tutuklanacağını ve ömrünün geri kalanını hapiste geçirmek zorunda kalacağını biliyorsunuz.”

“Bu mesleği, hakikati ortaya çıkarma aşkıyla yapmaya başladım. Hayatta kalmamın tek yolu buydu. Ona sırtımı döneli çok uzun zaman oluyor.”

“Bana hakikatten bahsetmeniz biraz yüzünüzce olmuyor mu? Başından beri beni manipüle ettiniz, bütün kartlar dizilmişti; Alberto, Louisa, Marisa, Ortiz’in bir müşteriye giderken teşhis edilmesi. Siz her şeyi biliyordunuz ama benim ortaya çıkarmamı istediniz. Yabancı bir gazetecinin sizin yerinize *puzzle*’in parçalarını bir araya getirmesi gerekiyordu. Beni ve gazeteyi, şahsi bir hesabı görmek için kullandınız...”

“Fazla abartmayın Mösyö Stilman, size meslek hayatınızın en iyi haberini hazırlama fırsatını altın tepside sundum. Bu yayımlandığında, Çin’le ilgili haberiniz bile sol-

da sıfır kalacak. Bu makale sizi meşhur edecek, bunu siz de benim kadar biliyorsunuz. Ama ille şeffaflık istiyorsanız...”

“Hayır, sizi temin ederim, niyetim o değil. Peki ya kız kardeşiniz? Ortiz bana diğer kızının geçmişiyile ilgili hiçbir şey bilmediğini söyledi. Ona önceden söyleyecek misiniz, yoksa babasının geçmişini gazeteyi okuyunca öğrenmesini mi bekleyeceksiniz? Bunun beni ilgilendirmediğini düşünüyorsunuzdur muhtemelen ama iyi düşünün, laf olsun diye söylemiyorum, size nasihat verecek durumda olmasam bile...”

“Kız kardeşim gerçeği epey zamandır biliyor. Arjantin’den ayrılmadan evvel her şeyi anlattım ona. Hatta ona Amerika’ya yanıma gelmesini de önerdim, bunu hiç istemedi. Onun için farklıydı, öz kızıydı. Onu suçlayamam, seçimlerimden dolayı beni reddettiği için dahi suçlayamam.”

Andrew dikkatle Olivia’ya baktı.

“Kız kardeşiniz kime benziyor?”

“Annesine. Anna, nefes kesecek kadar güzeldir. Yirmili yaşlarındayken çekilmiş bir fotoğrafını saklıyorum,” dedi María Luz.

Arkasındaki konsolun üstünde duran resim çerçevesini almak için döndü ve resmi Andrew’ya uzattı.

“Bunu bana Louisa yolladı. Nasıl ele geçirdiğini hiç bilmiyorum.”

Genç kızın resmini gören Andrew sapsarı kesildi. Aniden ayağa kalktı ve aceleyle odadan çıkarken, durup Olivia’ya döndü.

“María Luz, bana söz verin, başıma ne gelirse gelsin, makalemi yayımlayacaksınız.”

“Neden böyle söylediniz?”

Andrew cevap vermedi. Olivia onun koridorda koştuğunu ve merdiven sahanlığına yöneldiğini gördü.

Andrew gazeteden çıktı. Kafasının içinde bin bir türlü düşünce dönüyordu.

Bir uğultu, dikkatini, 8. Cadde'den aşağı, onun olduğu yere doğru gelen, koşu yapan bir gruba çekti. Duyargaları açılmıştı, durum pek hoş görünmüyordu.

"Daha çok erken, bugün o gün değil, daha zaman var," dedi kendi kendine. Sağından solundan geçen koşucular ona çarpıp duruyorlardı.

Paniğe kapılan Andrew yolu kısaltmaya karar verdi. Binanın içine sığınmak istedi ama koşucular o kadar kalabalıktı ki kapıya erişemiyordu. Andrew ansızın kalabalığın içindeki bir yüzü tanıdı. Novecento'daki meçhul kadın ona doğru geliyordu. Manşetinin altından bir küret görünüyordu, ucu avucunda parıldıyordu.

"Artık çok geç," dedi Andrew kadına, "bir işine yaramaz, başıma ne gelirse gelsin, makalem yayımlanacak."

"Zavallı Andrew, asıl senin için artık çok geç," dedi Anna.

"Hayır," diye bağırdı Andrew kadın yaklaşırken, "yapma bunu!"

"Ama zaten yaptım bile, etrafına baksana Andrew, hepsi senin hayal gücünün eseri. Zaten ölmek üzeresin. Ne sanıyordun ki? Hayata döndüğünü mü? Seni geçmişe göndererek hayatın sana gerçekten ikinci bir fırsat verdiğini mi? Zavallı Andrew, anlayamıyorsun gerçekleri. Bütün rahatsızlıkların, kâbusların, sırtındaki o devamlı ağrı, sürekli üşümelerin, kalbin her durduğunda seni hayata döndüren o elektrik şokları... Seni bıçakladığımdan beri, bu ambulansın içinde mücadele ediyorsun ve bir hayvan gibi kan kaybediyorsun. Bu kadar zaman mücadele ettin, en ufak bir ayrıntıyı kaçırmamak için hafızana başvurdu, geçmişini gözden geçirdin, çünkü anlamak istiyordun. Sonunda, María Luz'un arkasında onlarca defa gördüğün bu fotoğrafı hatırlamayı başardın. Seni tebrik ediyorum, başaracağını düşünmüyordum. Hayır, sana karşı kişisel hiçbir husumetim yoktu, ama farkında olmadan, kız kardeşimin amaçlarına ulaşmasına alet oldun. O bir

korkak ve nankördü, babam ona her şeyi vermişti, onu benim kadar sevmişti, ama o bize ihanet etti. O kendini bilmez, hakikaten bizi mahvetmesine izin vereceğimi mi sanıyordu? Haftalardır senin peşindeyim. Buenos Aires'ten ayrıldığından beri. Sen nasıl babamın izini bulduysan ben de seninkini buldum. Seni susturacak eylemin defalarca provasını yaptım. Devreye gireceğim ânı bekliyordum. Sana vurduğum darbe mükemmeldi, beni kimse görmedi, kimse hiçbir şey hatırlamayacak. Hastaneye yaklaştık artık, itiraf etmeliyim ki tahmin ettiğimden daha uzun bir süre dayandın. Ama artık her şeyi öğrendiğine göre, bırakabilirsin kendini, mücadele etmene gerek kalmadı.”

“Hayır, hâlâ bir sebebim var,” diye fısıldadı Andrew, son gücü de onu terk etmek üzereyken.

“Bana karını düşündüğünü söyleme.. ona yaptıklarından sonra. Andrew, onu evlendiğiniz gece terk ettin, hatırlamıyor musun? Bana çılgınca âşık olmuştun. İnan bana, direnmeyi bırakabilirsin; ölümüne o da en az benim kadar sevinecektir. Hoşça kal Andrew, gözlerin kapanıyor, bırakıyorum seni, son anlarını huzur içinde geçir.”

Andrew Stilman'ı taşıyan ambulans acil girişine saat 07.42'de geldi. O sabah, trafik her zamanki kadar yoğun değildi.

Hastane telsizle haberdar edilmişti, doktor ve hemşireler sedyenin etrafında dört dönmeye başlamışlardı bile.

“Otuz dokuz yaşında, erkek, yarım saat önce sırtından bıçaklanmış. Kan kaybı çok fazla, kalbi üç kere durdu, hayata döndürmeyi başardık ama nabızı çok zayıf. Vücut ısısı 35 dereceye düştü. Hasta sizin artık,” dedi acil müdahale uzmanı, elindeki hasta formunu cerrahi asistanına verirken.

Andrew gözlerini açtı. Başının üstünden geçen neonlar, sonu ameliyathaneye varacak yol boyunca giden aralıklı şerit gibi görünüyordu.

Konuşmayı denedi ama asistan ona doğru eğilip gücünü harcamamasını söyledi. Ameliyata alınıyordu.

“Özür dilerim... Valérie... Ona deyin ki...” diye fısıldadı. Bilinci kapandı.

Sirenlerini bağırtı bağırtı bir polis arabası geldi. İçinden inen bir kadın koşarak hastaneye girdi. Koridoru koşarak

geçti ve Andrew'nun sedyesini iten hastabakıcılara yetişti.

Bir hastabakıcı, daha ileri gitmemesi için onu kolundan yakaladı.

"Ben onun karısıyım," diye bağırdı Valérie. "Yalvarırım, ölmediğini söyleyin bana!"

"Ameliyata alınması gerekiyor madam, geçen her saniye çok önemli, mümkün olduğu ilk anda size haber vereceğiz."

Valérie, Andrew'nun ameliyathanenin kapıları ardından kayboluşunu izledi.

Hareketsiz duruyordu, sersemlemişti.

Valéri'nin üzüntüsünü fark eden nöbetçi bir hemşire, onu bekleme salonuna götürdü.

"Bu sabah görevli olan cerrahlar tanıdıklarımın en iyileri, daha iyi ellere emanet edilemezdi," diye rahatlatmaya çalıştı Valérie'yi.

Birkaç dakika sonra Simon geldi. Danışmaya doğru koştu ve bekleme salonunda hıçkıra hıçkıra ağlayan Valérie'yi fark etti. Valérie de onu görünce ayağa kalktı ve kollarına atıldı.

"Her şey düzelecek, göreceksin," dedi Simon, gözyaşları içinde.

"Kurtulacağını söyle bana Simon."

"Sana söz veriyorum, kaya gibidir, tanırım onu, hiç pes etmez, kardeşim gibi severim. Üstelik seni seviyor, sen de biliyorsun, bana daha dün söyledi. Hiç durmadan bunu söyledi. Kendine o kadar kızgındı ki. Bu işi kim yapmış olabilir? Neden?"

"Beni buraya getiren polis memuru," diye hıçkırdı Valérie, "kimsenin hiçbir şey görmediğini söyledi."

"Belki Andrew bir şey görmüştür."

Simon ve Valérie, ameliyathaneye giden koridorun sundaki kapalı kapılara baka baka oturup beklediler.

Akşama doğru bir cerrah bekleme salonuna gelip Simon'la Valérie'yi buldu.

Nefeslerini tutarak ameliyat raporunu dinlediler.

Andrew'nun bıçaklanmasıyla hastaneye getirilişi arasında yarım saat geçmişti. Ambulansla getirilirken kalbi birkaç defa durmuştu; Andrew hayata dönmüştü ama çok uzaklara gitmişti.

Ameliyat, cerrahların beklentilerinin de ötesinde iyi geçmişti. Alet vücutta derin ve ciddi yaralara sebep olmuştu ve hasta çok kan kaybetmişti, epey fazla kan kaybetmişti. Hayati tehlike devam ediyordu ve kırk sekiz saat boyunca da devam edecekti.

Cerrahın onlara söyleyebileceği başka bir şey yoktu.

Doktor, Valérie ve Simon'a veda ederken umutlarını kaybetmemeleri gerektiğini söyledi... Hayatta her şey mümkündü.

10 Temmuz Salı günü, Andrew Stilman'ın makalesi *New York Times*'in birinci sayfasından yayımlandı.

Valérie, yazıyı Andrew'ya hastane yatağında okudu. Andrew'nun bilinci hâlâ açılmamıştı.

Teşekkürler

Pauline, Louis ve Georges.

Raymond, Danièle ve Lorraine.

Susanna Lea.

Emmanuelle Hardouin.

Nicole Lattès, Leonello Brandolini, Antoine Caro.

Élisabeth Villeneuve, Anne-Marie Lenfant, Arié Sberro,

Sylvie Bardeau, Lydie Leroy,

Éditions Robert Laffont' un tüm çalışanları.

Pauline Normand, Marie-Ève Provost.

Léonard Anthony, Sébastien Canot, Romain Ruetsch,

Danielle Melconian, Naja Baldwin, Mark Kessler,

Stéphanie Charrier,

Katrin Hodapp, Laura Mamelok, Kerry Glencorse,

Julia Wagner, Aline Grond.

Brigitte ve Sarah Forissier.

Mary's Fish'e.

Ve...

Yaşadıkları ve yazılarıyla bu romana ışık tutan Victoria Donda'ya kocaman bir teşekkür.

Marc Levy

Dönmek Mümkün Olsa

Kader üzerine çarpıcı bir bakış, karmaşık insan doğasına ışık tutan usta işi bir roman...

New York Times'in genç ve başarılı muhabiri Andrew Stilman gençlik aşkıyla yeni evlenmiş, bir yandan da hayatının en önemli haberinin izini sürmektedir. Ancak sabah sporunu yaptığı parkta bıçaklı saldırıya uğrayarak ağır yaralanır. Gözlerini açtığı anda zaman içinde iki ay öncesine gitmiştir, hem araştırmasını sona erdirmek hem de kendisine vahşice saldıran kişiyi bulmak için altmış günü vardır. New York'tan Buenos Aires'e kadar uzanan amansız yarış başlamıştır artık. Daha önce yaşadığı o altmış günü yeniden yaşamaya başladığında, kıskançlık ve intikam güdülerıyla onu öldürmek isteyen insanların sayısının epeyce kalabalık olduğunu şaşkınlıkla fark eder. Peki kimdir saldırgan: Karısı Valérie mi, barda tanıştığı esrarengiz kadın mı, çocuğu elinden alınan aile mi, yoksa ve baş belası meslektaşı Olson mu?

Romanları kırk beş dile çevrilen ve milyonlarca satan Marc Levy, dünyada en çok okunan Fransız yazar unvanını yıllardır koruyor. Gerçekle kurguyu ustaca harmanladığı, tutku, aşk, heyecan ve gerilim dolu bu romanla, okuyucuyu *Keşke Gerçek Olsa*'dakine benzer bir maceraya sürüklüyor bir kere daha.

21 TL
KDV DAHİL

1167600035805